

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

182-oji Visuotinė pusmetinė konferencija

2012 m. spalio 6–7 d.

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Solt Leik Sitis, Jutos valstija

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Visos teisės saugomos.

Leidimas anglų kalba patvirtintas 12/11
Vertimas patvirtintas 12/11
182nd Semiannual General Conference vertimas
Lithuanian
PD50045288 156

Turinys

ŠEŠTADIENIO RYTIMĖ SESIJA

Sveiki susirinkę į konferenciją <i>Tomas S. Monsonas</i>	1
Ar galite taip jaustis dabar? <i>Kventinas L. Kukas</i>	4
Žinau tai. Gyvenu pagal tai. Myliu tai. <i>Ana M. Dib</i>	12
Neapsakoma Dievo dovana <i>Kreigas K. Kriščensenas</i>	17
„Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ <i>Šeinas M. Bouenas</i>	23
Paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti! <i>Raselas M. Nelsonas</i>	29
Apie apgailestavimus ir apsisprendimus <i>Dyteris F. Uchtdorfas</i>	35

ŠEŠTADIENIO POPIETINĖ SESIJA

Bažnyčios pareigūnų palaikymas <i>Pareigūnus palaikymui pristatė prezidentas Henris B. Airingas</i>	42
Tapti gerais gimdytojais <i>L. Tomas Peris</i>	44
Būkite uoliai užsiėmę <i>M. Raselas Balardas</i>	50
„Ateikite pas mane, o jūs, Izraelio namai“ <i>Laris Ekou Hokas</i>	55
Ką žmogus duos mainais už savo sielą? <i>Robertas K. Gajus</i>	59
Šventyklos standartas <i>Skotas D. Vaitingas</i>	64
Jūsų tikėjimo išbandymas <i>Nylas L. Andersenas</i>	68
Apsaugokime vaikus <i>Dalinas H. Ouksas</i>	75

KUNIGIJOS SESIJA

Broliai, mes turime darbo <i>D. Todas Kristofersonas</i>	82
Būkite šaunūs drąsa ir taip pat jėga bei uolumu <i>Garis E. Styvensonas</i>	90
Saugokitės! <i>Antonis D. Perkinsas</i>	95
Kunigystės džiaugsmas <i>Dyteris F. Uchtdorfas</i>	101

Padėkite jiems siekti aukštumų <i>Henris B. Airingas</i>	107
Matykite kitus tokius, kokie jie gali tapti <i>Tomas S. Monsonas</i>	115

SEKMADIENIO RYTINĖ SESIJA

Kurgi ta priedanga? <i>Henris B. Airingas</i>	122
Apmokėjimas <i>Boidas K. Pakeris</i>	128
Pastebėkime ir tarnaukime <i>Linda K. Burton</i>	134
Mokykimės širdimi <i>Volteris F. Gonzalesas</i>	139
Pirmasis ir didysis įsakymas <i>Džefris R. Holandas</i>	143
Apsvarstyk palaimas <i>Tomas S. Monsonas</i>	148

SEKMADIENIO POPIETINĖ SESIJA

Būkime panašesni į Kristų krisčionys <i>Robertas D. Heilsas</i>	155
Mirusiųjų išpirkimo džiaugsmas <i>Ričardas G. Skotas</i>	160
Vienu žingsniu arčiau Gelbėtojo <i>Raselas T. Osgutorpė</i>	166
Viskas įvykdoma tikėjimu <i>Markusas B. Nešas</i>	171
Tapk tikruoju mokiniu <i>Danielius L. Džonsonas</i>	176
Sakramento palaiminimai <i>Donas R. Klarkas</i>	181
Atsivertę į Viešpatį <i>Deividas E. Bednaris</i>	186
Tave Dievas telydės nuolat <i>Tomas S. Monsonas</i>	192

VISUOTINIS PARAMOS BENDRIJOS SUSIRINKIMAS

Ar tikėjimas Jėzaus Kristaus Apmokėjimu įrašytas mūsų širdyse? <i>Linda K. Burton</i>	195
Pabuskime savo pareigoms <i>Kerol M. Styvens</i>	202
Viešpats neužmiršo jūsų <i>Linda S. Ryvz</i>	208
Rūpintojas <i>Henris B. Airingas</i>	213

Sveiki susirinkę į konferenciją

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Atidžiai klausykimės... to, kas mums bus sakoma, idant jaustume Viešpaties Dvasią ir įgytume tų žinių, kurias Jis norėtų, kad įgytume.

Kiek galiu matyti, visos vietos užimtos – išskyrus keletą štai ten gale. Yra galimybė tobulėti. Tai yra proga rasti vietą tiems, kurie gali pavėluoti dėl eismo kamščių.

Tai didi diena – konferencijos diena. Girdėjome gražų chorą giedant nuostabias giesmes. Kaskart girdėdamas chorą, vargonus ar pianiną, prisimenu savo mamą, kuri sakydavo: „Man patinka, kai tave karštai sveikina, patinka visa, ką tu pasiekei ir nuveikei. Tik gaila, kad apleidai pianiną.“ Ačiū, mama. Gaila ir man.

Kaip gera, mano broliai ir seserys, sveikinti jus 182-oje pusmetinėje visuotinėje Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios konferencijoje.

Po mūsų pastarojo susitikimo prieš šešis mėnesius pašventintos trys naujos šventyklos ir viena šventykla buvo pašventinta pakartotinai. Gegužės mėnesį man teko garbė pašventinti gražiąją Kanzas Sičio šventyklą Misūrio valstijoje ir dalyvauti ta proga organizuotoje kultūrinėje programoje. Apie šią programą išsamiau papasakosiu rytoj ryte.

Birželio mėnesį prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas pašventino ilgai lauktą Manauso šventyklą Brazilijoje, rugsėjo pradžioje prezidentas Henris B. Airingas pakartotinai pašventino atnaujintą Buenos Airių šventyklą Argentinoje, tą pačią šventyklą, kurią

turėjau garbės pašventinti prieš 27-erius metus. Vos prieš porą savaitių prezidentas Boidas K. Pakeris pašventino gražiąją Brigamo Sičio šventyklą – tame mieste jis gimė ir augo.

Kaip jau anksčiau minėjau, nė vienas bažnyčios pastatas nėra toks svarbus kaip šventykla, ir mums malonu visame pasaulyje turėti 139-ias veikiančias šventyklas. Be to, šiuo metu yra paskelbtos arba statomos dar 27-ios šventyklos. Esame dėkingi už šiuos šventus didingus pastatus ir palaiminimus, kuriuos jie teikia mūsų gyvenimams.

Šį rytą džiaugiuosi galėdamas jums pranešti, kad per ateinančius mėnesius ir metus naujos šventyklos bus pastatytos šiose vietose: Tuksone, Arizonoje, ir Arekipoje, Peru. Daugiau informacijos apie šias šventyklas bus pateikta vėliau, kai bus gauti reikalingi leidimai ir patvirtinimai.

Broliai ir seserys, dabar kalbėsiu apie kitą reikalą – būtent misionierišką tarnystę.

Jau kurį laiką Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kворumas leido tam tikrų šalių vaikams tarnauti sulaukus 18 metų, jei jie yra verti, pajėgūs, baigę vidurinę ir išreiškia nuoširdų troškimą tarnauti. Šios nuostatos buvo taikomos tam tikrose šalyse ir todėl tūkstančiai jaunuolių garbingai tarnavo misijose, vykdė karinę prievolę ir įgijo išsilavinimą.

Mūsų patirtis su šiais 18-os metų misionieriais teigiama. Jų misijų prezidentai pranešė, kad šie vaikinai yra paklusnūs, ištikimi, subrendę ir tarnauja lygiai taip pat, kaip ir jų misijoje tarnaujantys vyresni misionieriai. Jų ištikimybė, paklusnumas ir branda įkvėpė troškimą suteikti tokios ankstyvos misionieriškos tarnystės galimybę *visiems* vaikams, neatsižvelgiant į šalį, iš kurios jie kilę.

Man be galo malonu pranešti, kad nuo šios akimirkos visi verti ir pajėgūs vaikinai, kurie įgijo vidurinį arba jį atitinkantį išsilavinimą, neatsižvelgiant į jų gyvenamąją vietą, turės galimybę būti rekomenduoti tarnauti misijoje sulaukę 18-os, o ne 19-os metų amžiaus. Tai nereiškia, kad visi vaikinai tarnaus – ar turėtų tarnauti – anksčiau. Greičiau tai reiškia, kad atsižvelgiant į asmenines aplinkybes ir į kunigystės vadovų ryžtą, tokia galimybė nuo šiol yra.

Pamaldžiai mąstėme, kokio amžiaus vaikinai gali pradėti tarnauti misijoje, ir lygiai taip pat mąstėme apie merginų amžių, nuo kurio jos galėtų tarnauti. Šiandien džiaugiuosi galėdamas pranešti, kad vertos merginos, kurios trokšta tarnauti, turės galimybę būti rekomenduotos tarnauti misijoje sulaukusios 19-os, o ne 21-erių metų amžiaus.

Patvirtiname, kad misionieriška tarnystė yra kunigijos atsakomybė, ir raginame visus vaikus, kurie yra verti, fiziškai pasiruošę ir protiškai pajėgūs, atsiliepti į kvietimą tarnauti. Daug merginų taip pat tarnauja, tačiau jos nėra įpareigosotos tarnauti, kaip yra įpareigoti vaikinai. Nepaisant to, seseris bažnyčioje užtikriname, kad būdamos misionierėmis jos įneša vertingą indėlį ir mes noriai priimame jų tarnavimą.

Mums vis dar reikia daugiau vyresnių misionierių porų. Kai jūsų aplinkybės leidžia, kai galite išeiti į pensiją, kai leidžia jūsų sveikata, skatinu jus pasiruošti visos dienos misionieriškai tarnystei. Abu – tiek vyras, tiek žmona – patirs didesnę džiaugsmą, kartu tarnaudami mūsų Tėvo vaikams.

Dabar, mano broliai ir seserys, atidžiai klausykimės ateinančias pora dienų to, kas mums bus sakoma, idant jaustumė Viešpaties Dvasią ir įgytume tų žinių, kurias Jis norėtų, kad įgytume. Kad tai patirtume meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Ar galite taip jaustis dabar?

Vyresnysis Kventinas L. Kukas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kai kurie Bažnyčioje mano, jog į Almos klausimą negali atsakyti tvirtu „taip.“ Jie negali „taip jaustis dabar“.

Prezidente Monsonai, mes jus mylime, gerbiame ir palaikome! Šis istorinės svarbos pranešimas apie misionierišką tarnystę yra įkvepiantis. Aš dar prisimenu tą pakylėtą atmosferą, kuomet 1960 metais vaikinų misionierių amžius buvo sumažintas nuo 20-ies iki 19-os metų. Į Britanijos misiją atvykau kaip naujai pašauktas dvidešimtmetis. Pirmasis devyniolikmetis, atvykęs į mūsų misiją, buvo Vyresnysis Džefris R. Holandas – nepaprastas papildymas. Iki dvidešimties metų jam buvo likę keli mėnesiai. Vėliau, einant mėnesiams, atvyko daugiau devyniolikmečių. Jie buvo paklusnūs ir ištikimi misionieriai, tad darbas ėjo pirmyn. Esu įsitikinęs, kad ir dabar bus didesnis derlius dėl to, kad teisūs, atsidavę misionieriai vykdys Gelbėtojo įsakymą skelbti Jo Evangeliją.

Manau, kad dabartinė auganti karta yra geriau pasiruošusi nei bet kuri ankstesnė karta. Jūsų Raštų pažinimas yra ypač įspūdingas. Tačiau iššūkiai, su kuriais auganti karta susiduria ruošdamasi tarnavimui, yra panašūs į tuos, su kuriais susiduria visi Bažnyčios nariai. Visi suprantame, kad didesnėje pasaulio dalyje kultūra nėra palanki teisumui ir dvasiniam išipareigojimui. Per visą istoriją Bažnyčios vadovai įspėjo žmones ir mokė atgailos. Mormono Knygoje Alma Jaunesnysis buvo toks susirūpinęs dėl neteisumo ir išipareigojimo stokos, jog atsistatydino iš vyriausiojo teisėjo, t. y. Nefio tautos vadovo, pareigų ir visas pastangas sutelkė į savo pranašišką pašaukimą.¹

Vienoje iš giliausių visų Raštų eilučių Alma pareiškia: „Jei patyrėte širdies permainą ir jei jautėtės giedantys išperkančios meilės giesmę, norėčiau paklausti, ar galite taip jaustis dabar?“²

Vietiniai vadovai iš viso pasaulio praneša, kad, bendrai imant, Bažnyčios nariai, ypač jaunimas, dar niekada nebuvo stipresni. Tačiau tie vadovai beveik visada nerimauja dėl dviejų dalykų: pirma, išaugusio neteisumo pasaulyje iššūkių ir antra, kai kurių narių apatijos bei išpareigojimo stokos. Jie prašo patarti, kaip padėti nariams sekti Gelbėtoju ir pasiekti gilų ir ilgalaikį atsivertimą.

Klausimas „ar galite taip jaustis dabar?“ skamba jau ištisus šimtmečius. Net turint visa tai, ką gavome šiame Evangelijos laikotarpyje, – įskaitant Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvės sugražinimą, dvasinių dovanų išsiliejimą ir nenuginčijamas dangaus palaimas – Almos iššūkis dar niekada nebuvo toks svarbus.

Netrukus po to, kai Ezra Taftas Bensonas 1943 m. buvo pašauktas Apaštalu, Prezidentas Džordžas Albertas Smitas³ jam patarė: „Tavo misija ... yra ... įspėti žmones ... kaip įmanoma švelniau, kad atgaila bus vienintelė panacėja nuo šio pasaulio ligų.“⁴ Kai buvo ištarti šie žodžiai, mes buvome pačiame sukreciančio Antrojo Pasaulinio karo įkarštyje.

Moralinis sugedimas šiomis dienomis yra išsikerojęs. Viena žinoma rašytoja neseniai pasakė: „Visi žino, kad ši kultūra yra nuodinga, tačiau niekas nesiruošia jos keisti.“⁵ Nuolatinis smurto ir amoralumo vaizdavimas muzikoje, pramogų pasaulyje, mene ir kitokiose kasdieninės kultūros sklaidos priemonėse yra beprecedentis. Apie tai dramatiškai kalbėjo vienas didžiai gerbiamas baptistų teologas: „Dvasinė visos civilizacijos imuninė sistema jau pažeista.“⁶

Nenuostabu, kad kai kurie Bažnyčioje mano, jog į Almos klausimą negali atsakyti tvirtu „taip“. Jie negali „taip jaustis dabar“. Jie jaučia dvasinę sausrą. Kiti yra supykę, iškaudinti arba nusivylę. Jei čia kalbama apie jus,⁷ tai svarbu įvertinti, kodėl negalite „taip jaustis dabar“.

Dauguma patiriančių dvasinę sausrą ir išpareigojimo stoką nebūtinai buvo įsivėlę į dideles nuodėmes ar prasižengimus, tačiau jie priėmė neišmintingus sprendimus. Kai kurie

paviršutiniškai žiūrėjo į šventų sandorų laikymąsi. Kiti daugiausia laiko skyrė mažiau reikšmingiems tikslams. Dar kiti leido, kad jų lojalumą Jėzaus Kristaus Evangelijai susilpnintų intensyvios kultūrinės ir politinės pažiūros. Yra tokių, kurie pasinėrė į internetinę informaciją, kurioje išnarstomos ir išpučiamos pirmųjų Bažnyčios vadovų ydos, o kai kuriais atvejais dar ir prikuriamos. Tada jie padarė neteisingas išvadas, kurios paveikė liudijimą. Visi, kurie priėmė tokius sprendimus, gali atgailauti ir dvasiškai atsinaujinti.

Dvasiniam peni būtina pasinėrti į Raštus.⁸ Dievo žodis įkvepia įsipareigoti ir yra tarsi gydantis balzamas nuo įskaudinimo, pykčio ar nusivylimo.⁹ Kai dėl kurios nors priežasties mūsų įsipareigojimas sumažėja, daliniu sprendimu gali būti atgaila.¹⁰ Įsipareigojimas ir atgaila yra glaudžiai susiję.

K. S. Luisas, ryžtingas, pragmatiškas krikščionių rašytojas, kandžiai suformulavo šią problemą. Jis pareiškė, kad krikščionybė liepia žmonėms atgailauti ir žada jiems atleidimą; bet kol žmonės nesužino ir nepajaučia, kad jiems reikia atleidimo, tol jie negirdi krikščionybės. Jis pasakė: „Supratęs, kad sergi, klausysi gydytojo.“¹¹

Pranašas Džozefas pažymėjo, kad prieš savo krikštą galite būti neutralioje teritorijoje tarp gėrio ir blogio. Tačiau „prisijungdamas prie šios Bažnyčios, tu stojai tarnauti Dievui. Tai padarydamas palikai neutralią teritoriją ir nebegali ten grįžti.“ Jis mus mokė niekada neapleisti Mokytojo.¹²

Alma pažymi, kad per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą „gailėtingumo rankos yra ištiestos į“ atgailaujančiuosius.¹³ Po to jis užduoda veriančius ir pačius svarbiausius klausimus, pvz., ar esame pasiruošę susitikti su Dievu? Ar stengiamės būti nepriekaištingi? Visi turėtume apmąstyti šiuos klausimus. Paties Almos, kadaise neklausiusio savo ištikimojo tėvo, patyrimas ir paskiau sekęs dramatiškas suvokimas apie jam labai reikalingą atleidimą ir tai, ką reiškia giedoti išperkančios meilės giesmę, yra galingas ir įtikinamas.

Nors svarbios visos įsipareigojimą mažinančios priežastys, tačiau yra dvi susijusios vyraujančios ir svarbios problemos. Pirmoji jų – tai žiaurumas, prievarta ir smurtas namuose. Antroji – seksualinis amoralumas ir netyros mintys. Šios problemos

dažniausiai atsiranda prieš pasirenkant mažiau išsipareigoti ir yra to pasirinkimo priežastys.

Tai, kaip elgiamės su savo artimiausiais žmonėmis, yra be galo svarbu. Prievara, smurtas, mandagumo stoka ir nepagarba namuose – nepriimtina. Nepriimtina nei suaugusiems, nei augančiai kartai. Mano tėvas, nors ir nebuvo aktyvus Bažnyčioje, bet buvo nepaprastai geras pavyzdys, ypač kai kalbama apie tai, kaip jis elgėsi su mano mama. Jis sakydavo: „Dievas laikys vyrus atsakingus už kiekvieną savo žmonos dėl jų pralietą ašarą.“ Tokia pati mintis pabrėžiama „Šeimoje. Pareiškime pasauliui“. Jame rašoma: „[Tie,] kurie ... šiurkščiai elgiasi su sutuoktiniu ar vaikais ... vieną dieną turės atsakyti prieš Dievą.“¹⁴ Kad ir kokioje kultūroje būtume auge, patyrę ar nepatyrę tėvų šiurkštumą, nė vieno neturime užgaulioti fiziškai, emociškai ar žodžiais.¹⁵

Civilizuotumas visuomenei dar niekad nebuvo toks reikalingas. Gerumo ir civilizuotumo pradžia yra namai. Nenuostabu, kad žmonių vertybės smunka tuo pačiu tempu, koku smunka šeimos. Šeima yra meilės ir dvasingumo išlaikymo pagrindas. Šeimoje puoselėjama atmosfera, kurioje gali vežėti tikėjimo praktika. Ten tikrai „grožis supa mus aplink, meilė kai namuos.“¹⁶

Seksualinis amoralumas ir netyros mintys laužo Gelbėtojo nustatytus standartus.¹⁷ Šio Evangelijos laikotarpio pradžioje buvome įspėti, kad seksualinis amoralumas greičiausiai bus didžiausia problema.¹⁸ Toks elgesys, jei nebus atgailaujama, atves prie dvasinės sausros ir išsipareigojimo praradimo. Filmai, televizija ir internetas dažnai perteikia žeminančias žinias ir vaizdus. Aš ir Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas neseniai buvome viename Amazonės džiunglių kaimelyje, kur pastebėjome, kad net ir ant paprasčiausios trobelės yra iškelta palydovinė antena. Džiaugėmės, kad net ir tokioje atokioje vietovėje yra prieinama visa nuostabi informacija. Bet kartu ir supratome, kad žemėje jau beveik nebepaliko tokios vietos, kurios neveiktų gašlūs, amoralūs ir seksualiai jaudinantys vaizdai. Tai yra viena iš šių dienų pornografijos maro priežasčių.

Neseniai turėjau įžvalgų pokalbį su penkiolikamečiu Aarono kunigystę turinčiu vaikinui. Jis padėjo man suprasti, kaip lengva šiame interneto amžiuje jauniems žmonėms beveik netyčia

pamatyti netyrus ir net pornografinius vaizdus. Jis pažymėjo, kad apskritai visuomenė su dauguma Bažnyčios mokomų principų daugiau ar mažiau sutinka, pvz., kad šių principų laužymas gali pražūtingai atsiliiepti sveikatai ir gerovei. Jis užsiminė apie tai, kad jaunuoliai rūko cigaretes, vartoja narkotikus ir geria alkoholį. Bet jis pastebėjo, kad apskritai visuomenėje nėra panašaus atviro nusiskundimo ar net didesnio perspėjimo dėl pornografijos ar amoralumo.

Mano brangūs broliai ir seserys, šio jaunuolio pastabėjimai yra teisingi. Kokia išeitis? Jau daugelį metų pranašai ir apaštalai moko apie tikėjimo praktikos namuose svarbą.¹⁹

Tėveliai, jau seniai praėjo tos dienos, kada reguliarus dalyvavimas Bažnyčios susirinkimuose ir programose, net ir labai svarbiose, galėjo pakeisti jūsų šventą atsakomybę mokyti savo vaikus gyventi dorą, teisybę gyvenimą ir būti teisiems priešais Viešpatį. Prezidento Monsono šio ryto pranešimo šviesoje, būtina visa tai ištikimai atlikti namuose, kuriuose būtų randama priebėga, kuriuose viešpatautų gerumas, atlaidumas, tiesa ir teisumas. Tėvai turi turėti drąsos riboti ar kontroliuoti interneto prieigą, televiziją, filmus ir muziką. Tėvai turi turėti drąsos pasakyti „ne“, ginti tiesą ir išsakyti galingą liudijimą. Jūsų vaikai turi žinoti, kad tikite Gelbėtoju, mylite savo Dangiškaįjį Tėvą ir palaikote vadovus Bažnyčioje. Mūsų namuose turi vežėti dvasinė branda. Viliuosi, kad niekas iš šios konferencijos neišeis nesupratę, kad moralinės šių dienų problemos turi būti sprendžiamos šeimoje. Vyskupai, kunigijos ir pagalbinių organizacijų vadovai turi palaikyti šeimas ir užtikrinti, kad būtų mokoma dvasinių principų. Namų mokytojai ir lankančios seserys taip pat gali padėti, ypač vienišų tėvų vaikams.

Tas mano minėtas vaikiną nuoširdžiai paklausė, ar apaštalai žino nuo kada reikėtų pradėti mokyti, kaip apsisaugoti nuo pornografijos ir netyrų minčių. Jis pabrėžtinai atsakė, kad kai kuriose vietovėse to reikėtų mokyti dar Pradinukų programos nebaigusius vaikus.

Jaunimas, kuris dar ankstyvoje vaikystėje išvydo amoralius vaizdus, yra išsigandęs, kad dėl to jie galbūt jau nebėra verti tarnauti misijoje ar sudaryti šventas sandoras. Dėl to jų tikėjimui gali būti stipriai pakenkta. Noriu jus, jaunuoliai, patikinti, kaip

mokė Alma, jog per atgailą galite tapti verti visų dangaus palaimų.²⁰ Štai ką reiškia Gelbėtojo Apmokėjimas. Prašau, pasikalbėkite su savo tėvais arba patarėju, kuriuo pasitikite, ir pasitarkite su savo vyskupu.

Kalbant apie moralę, kai kurie suaugusieji tiki, kad pasišventimas vienam svarbiam labdariniam projektui arba principui visiškai atstoja poreikį laikytis Gelbėtojo principų. Jie save tikina, kad seksualinis aplaidumas yra „menkniekis ... [jei esu] malonus ir geraširdiškas asmuo“.²¹ Toks mąstymas yra didelė saviapgaulė. Kai kurie jaunuoliai mane informuoja, kad daugumoje mūsų dabartinės kultūros sričių jau nebemadinga pernelyg stengtis ir griežtai gyventi pagal teisius principus.²² Prašau, nepapulkite į šiuos spąstus.

Krikšto metu mes pasižadame priimti „[Jėzaus] Kristaus vardą, būdami *pasiryžę* tarnauti jam iki galo“.²³ Tokia sandora reikalauja drąsių pastangų, įsipareigojimo ir dorumo, jei norime užgiedoti išperkančios meilės giesmę ir būti tikrai atsivertę.

Vieną istorinį pavyzdį apie tai, kaip bet kokio amžiaus žmogus gali įsipareigoti būti stiprus ir nepajudinamas, parodė britų olimpietis, varžęsis 1924 metų olimpinėse žaidynėse Paryžiuje, Prancūzijoje.

Erikas Lidelis buvo Kinijoje tarnavusio škotų misionieriaus sūnus ir labai religingas vyras. Jis išsiutino britų olimpinę vadovybę, kai atsisakė, net ir labai smarkiai spaudžiamas, sekmadienį bėgti 100 metrų parodomosiose varžybose. Galiausiai jis laimėjo 400 metrų bėgimo varžybas. Lidelio atsisakymo bėgti sekmadienį pavyzdys yra ypač įkvepiantis.

Jo garbę minintys aprašymai ir istorinė kronika byloja apie įkvepiančius Izaijo žodžius: „Bet tie, kurie pasitiki Viešpačiu, atgaus jėgas, pakils tarsi erelių sparnais, ir nepavargs bėgdami, nepails eidami.“²⁴

Pasigėrėtinas Lidelio elgesys turėjo didelę įtaką mūsų jauniausiojo sūnaus sprendimui sekmadieniais nesportuoti ir, dar svarbiau, atsiriboti nuo neteisaus ir pasaulietiško elgesio. Tą citatą iš Izaijo jis panaudojo kurdamas savo mokyklos metraščių. Erikas Lidelis paliko galingą ryžtingumo ir įsipareigojimo principui pavyzdį.

Kai mūsų jaunimas tarnavimui ruošiasi sekdamas Prezidento Monsono patarimu, kai visi gyvename pagal Gelbėtojo mokytus principus ir ruošiamės susitikti su Dievu,²⁵ nugalime žymiai svarbesnėse rungtynėse.²⁶ Mes turėsime Šventąją Dvasią, kuri mus lydės dvasinėje kelionėje. Visi, kurių gyvenimas nesutvarkytas, atminti, kad niekada nevėlu Gelbėtojo Apmokėjimą paversti savo tikėjimo ir gyvenimo pagrindu.²⁷

Izaijo žodžiais tariant: „Esate paraudę nuo nuodėmių, bet aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna.“²⁸

Nuoširdžiai meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų imtumės būtinų veiksmų *jau dabar* pajauti Dvasią, kad iš visos širdies galėtume užgiedoti atperkančios meilės giesmę. Apie Gelbėtojo Apmokėjimo galią liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Almos 4:15–19.
2. Almos 5:26.
3. Tada Džordžas Albertas Smitas tapo Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu. Bažnyčios prezidentu jis tapo 1945 m. gegužės 21 d. (Žr. *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], p. 98.)
4. George Albert Smith, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 184.
5. Peggy Noonan, „The Dark Night Rises,“ *Wall Street Journal*, uly 28–29, 2012, A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., president, The Southern Baptist Theological Seminary, presentation to religious leaders, New York City, Sept. 5, 2012.
7. Žr. 2 Nefio 2:27.
8. Žr. Jono 5:39; Amoso 8:11; t. p. žr. James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior,“ *Ensign*, Nov. 1976, p. 58–59.
9. Žr. Almos 31:5.
10. Žr. Almos 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Lewis was a Fellow in English literature at Oxford University and was subsequently chair of Medieval and Renaissance English at Cambridge University.
12. Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas* (2007), p. 313; t. p. žr. Apreiškimo 3:15–16.
13. Almos 5:33.
14. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“.
15. Žr. Ričardas G. Skotas, „Removing Barriers to Happiness“, *Ensign*, ay 1998, 85–87. Kai kurie kultūriniai aspektai prieštarauja Gelbėtojo mokymams ir gali mus nuklaidinti. Kai buvau Pietų Ramiojo Vandenyno regione, susitikau su vyru, kuris jau daugelį metų domėjosi Bažnyčia. Jis pranešė, kad buvo giliai sujaudintas, kuomet Bažnyčios vadovas kunigijos konferencijoje mokė: „Rankas, kurias anksčiau naudojote savo vaikams mušti, reikia naudoti savo vaikams laiminti.“ Jis išklaušė misionierių pamokų, pasikrikštijo ir yra didis vadovas.
16. „Grožis supa mus aplink“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 44.
17. Žr. Almos 39.

18. Žr. Ezra Taft Benson, "Cleansing the Inner Vessel," *Ensign*, May 1986, 4.
19. Prezidentas Gordonas B. Hinklis „Šeimą. Pareiškimą pasauliui“ pristatė Visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime, vykusiame 1995 m. rugsėjį. Prezidentas Tomas S. Monsonas pirmininkavo redaguojant pirmąjį leidinio *Handbook 2: Administering the Church* (2010) skyrių „Bažnyčios šeimos Dievo plane“.
20. Žr. Almos 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), p. 238; t.p. žr. Almos 39:5.
22. Neleiskite, kad smurto ir amoralumo prisunkta kultūra, kritikuojanti pagal Gelbėtojo mokytus principus gyvenančius žmones, trukdytų jūsų tikėjimui. Poetas Vordsvortas yra gražiai parašęs: „Penėk protą kilniom mintim, idant pikti liežuviai, skubota nuomonė ar savanaudžių pašaipa ... jo neužgautų ... ir nesugriautų [tavo] linksmo tikėjimo“ („Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey,“ in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], 346).
23. Moroni 6:3; kursyvas pridėtas; t. p. žr. Mozijo 18:13.
24. Izaijo 40:31; žr. Robert L. Backman, „Day of Delight,“ *New Era*, June 1993, p. 48–49.
25. Žr. Almos 34:32.
26. Žr. 1 Korintiečiams 9:24–27.
27. Žr. Helamano 5:12. Oliveris Vendelis Holmsas patarė: „Manau, kad šiame pasaulyje svarbiausia ne tai, kur stovime, o kuria kryptimi judame. Kad atplauktume į dangaus uostą, kartais turime plaukti pavėjui, o kartais prieš vėją, tačiau vis tiek turime plaukti, o ne dreifuoti ar stovėti išmetę inkarą“ (*The Autocrat of the Breakfast-Table* 1858], 105).
28. Izaijo 1:18.

Žinau tai. Gyvenu pagal tai. Myliu tai.

Ana M. Dib

Antroji patarėja visuotinėje Merginų organizacijos prezidentūroje

Esame mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pasekėjai. Toks atsivertimas ir tikrumas yra uolaus ir sąmoningo triūso pasekmė. Tai asmeniška. Tai visą gyvenimą trunkantis procesas.

Mane įkvepia teisių Bažnyčios narių, tarp jų ir kilniojo jaunimo, pavyzdžiai. Jūs narsiai žvelgiate į Gelbėtoją. Jūs esate ištikimi, paklusnūs ir tyri. Palaiminimai, kuriuos gaunate už išreikštą gerumą, lemia ne tik jūsų, bet ir mano bei daugybės kitų žmonių gyvenimus stipriai ir dažnai nežinomai.

Prieš keletą metų stovėjau eilėje vietinėje maisto prekių parduotuvėje. Priešais mane stovėjo maždaug 15-os metų mergina. Ji atrodė pasitikinti savimi ir laiminga. Pastebėjau jos marškinėlius ir neatsispyriau pagundai ją užkalbinti. Tariau: „Esi ne iš šios valstijos, ar ne?“

Mano klausimas ją nustebino ir ji tarė: „Tikrai taip. Esu iš Kolorado. Iš kur sužinojote?“

Paaiškinau jai: „Tai dėl jūsų marškinėlių.“ Tiksliai pataikiau ant marškinėlių perskaičiusi žodžius: „Aš mormonė. O tu?“

Tuomet tariau: „Turiu pasakyti, mane žavi tavo pasitikėjimas, kadangi tokiu pareiškimu išsiskiri iš kitų. Matau, kad esi kitokia ir norėčiau, jog visos merginos ir visi Bažnyčios nariai būtų tokie pat įsitikinę ir pasitikintys savimi.“ Apsipirkome, atsisveikinome ir išsiskyrėme.

Dienų dienas ir savaites po šio atsitiktinio paprasto susitikimo vis pastebėdavau, kad mąstau apie šį įvykį. Bandžiau suprasti, kaip yra, jog ši jauna mergina iš Kolorado turi tiek

pasitikėjimo, kad gali atskleisti esanti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narė. Vis svarsčiau, kokią prasmingą frazę pati pasirinkčiau ir atsispausdinčiau ant savo marškinėlių, kad tai atspindėtų mano tikėjimą ir liudijimą. Mintyse apmaščiau daugybę galimų posakių. Galiausiai radau idealų pareiškimą, kurį išdidžiai užsirašyčiau: „Esu mormonė. Žinau tai. Gyvenu pagal tai. Myliu tai.“

Šiandien pasisakydama susitelksiu ties šiuo aiškiu, viltingu pareiškimu.

Pirmoji pareiškimo dalis yra užtikrintas bekompromisis pareiškimas: „Esu mormonė.“ Lygiai taip, kaip parduotuvėje sutikta mergina nebijojo teigti pasauliui esanti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narė, tikiuosi ir mes niekada nebijosome ir nevengsime prisipažinti: „Esu mormonas.“ Turime būti tokie tikri kaip apaštalas Paulius, kuris skelbė: „Aš nesigėdiju Evangelijos. Ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam.“¹ Būdami nariai esame mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pasekėjai. Toks atsivertimas ir tikrumas yra uolaus ir sąmoningo triūso pasekmė. Tai asmeniška. Tai visą gyvenimą trunkantis procesas.

Kita pareiškimo dalis tvirtina: „Žinau tai.“ Šiandieniniame pasaulyje yra begalė dėl mūsų laiko besivaržančių veiklų, dalykų ir įdomybių. Kai yra tiek daug dėmesį blaškančių dalykų, ar mums pakaks ryžto, drausmingumo ir atsidavimo, kad liktume susitelkę ties tuo, kas svarbiausia? Ar Evangelijos tiesas išmanome taip pat puikiai kaip mokslą, darbą, pomėgius, sportą arba įvairių žinučių siuntinėjimą? Ar stropiai siekiame rasti atsakymus į rūpimus klausimus studijuodami Raštus ir pranašų mokymus? Ar siekiame Dvasios patvirtinimo?

Žinių siekimo svarba yra amžinas principas. Pranašas Džozefas Smitas „mėgo žinias dėl jų teisios galios.“² Jis sakė: „Žinios yra būtinos tiek žmogiškumui, tiek dieviškumui. [...] Supraskite, broliai, ši didįjį raktą: žinojimas tai Dievo galia išgelbėti.“³

Visa tiesa ir žinojimas yra svarbūs, tačiau tarp kasdienių pastoviai dėmesį blaškančių dalykų ypatingą dėmesį turime skirti Evangelijos žinojimui gilinti, idant galėtume suprasti, kaip pritaikyti Evangelijos principus gyvenime.⁴ Mūsų žinojimui

gilėjant, insime jaustis tikri dėl liudijimo ir galėsime pareikšti: „Žinau tai.“

Kitas pareiškimas yra: „Gyvenu pagal tai.“ Raštai moko, kad turime būti „žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai“.⁵

Gyvendami pagal Evangeliją tampame „žodžio vykdytojai“, kai naudojame tikėjimą, esame paklusnūs, maloniai tarnaujame kitiems ir sekame mūsų Gelbėtojo pavyzdžiu. Gyvename dorai ir darome tai, ką žinome esant tiesa „visada ir visame, ir visur“⁶, nepriklausomai nuo to, ar kas matys, ar nematys.

Mirtingojo būvio metu nė vienas nesame tobulas. Net ir labai uoliai stengdamiesi gyventi pagal Evangeliją, visi klysime ir visi nusidėsime. Kiek guodžiančio tikrumo teikia žinojimas, kad per mūsų Gelbėtojo atperkančiąją auką galime gauti nuodėmių atleidimą ir tapti švarūs. Šis tikros atgailos ir atleidimo procesas stiprina mūsų liudijimus bei ryžtą vykdyti Viešpaties įsakymus ir gyventi pagal Evangelijos standartus.

Galvodama apie frazę „Gyvenu pagal tai“ prisimenu kartą sutiktą merginą vardu Karigan. Ji rašė: „Bažnyčios narė esu kiek ilgiau nei metus. [...] Man besidomint Bažnyčia vienas iš ženklų, kad tai tikroji Bažnyčia, buvo tai, kad pagaliau radau bažnyčią, kurioje mokoma kuklumo ir normų. Savo pačios akimis mačiau, kas nutinka žmonėms nepaisantiems įsakymų ir pasirenkantiems klaidingą kelią. Seniai apsisprendžiau gyventi pagal aukštas moralės normas. [...] Jaučiuosi palaiminta, nes radau tiesą ir buvau pakrikštyta. Esu be galo laiminga.“⁷

Paskutinė mano pareiškimo frazė yra: „Myliu tai.“ Žinant Jėzaus Kristaus Evangeliją ir kasdien uoliai gyvenant pagal Evangelijos principus daugeliui Bažnyčios narių kyla noras entuziastingai suukti: „Myliu Evangeliją!“

Šis jausmas ateina, kai jaučiame Šventąją Dvasią liudijant, kad esame mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai, kad Jis rūpinasi mumis ir esame tikrajame kelyje. Mūsų meilė Evangelijai auga, kai patiriame mūsų Dangiškojo Tėvo meilę ir Gelbėtojo žadėtą ramybę, kai rodome norą Jam paklusti ir Juo sekti.

Įvairiais gyvenimo tarpsniais, nesvarbu ar esame atsivertusieji, ar gimę Bažnyčioje, galime pastebėti, kad šis ryškus entuziazmas išblėso. Kartais tai nutinka, kai ateina sunkūs laikai ir turime ugdyti kantrybę. Kartais tai nutinka pasiekus klestėjimo

ir pertekliaus viršūnę. Kad ir kada tai jaučiu, žinau, kad turiu iš naujo sutelkti savo pastangas siekti Evangelijos žinių ir gyventi pagal Evangelijos principus.

Vienas iš veiksmingiausių, tačiau kartais ir sunkiausiai taikomų Evangelijos principų yra nuolankumas ir paklusnumas Dievo valiai. Melsdamasis Getsemanės sode Kristus tarė Tėvui: „Tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“⁸ Ir mes turėtume taip melstis. Dažniausiai būtent tokiomis ramiomis maldos akimirkomis jaučiamės apsupti Dangiškojo Tėvo meilės, ir džiugesio bei meilės pojūtis sugrįžta.

Merginų organizacijos vadovų susitikimo metu Judžine, Oregono valstijoje, turėjau galimybę susitikti su seserimi Kemi Vilberger ir su ja pakalbėti. Pasakojimas, kuriuo su manimi pasidalino sesuo Vilberger, liudija apie Evangeliją žinančios, pagal ją gyvenančios ir ją mylinčios merginos galią ir palaimą.

Sesers Vilberger 19-metė duktė Bruk prieš keletą metų tragiškai žuvo per atostogas po pirmųjų mokslo metų universitete. Sesuo Vilberger prisimena: „Tai buvo sunkus ir niūrus metas mūsų šeimai. Tačiau Bruk mums buvo įteikusi puikią dovaną. Šios dovanos nepastebėjome jai augant, tačiau kiekvienus trumpo gyvenimo metus ir kiekvieną akimirką Bruk teikė mums didžiausią dovaną, kokią duktė galėtų įteikti tėvams. Bruk buvo teisi Dangiškojo Tėvo duktė. [...] Dėl šios dovanos, o ypač dėl Atpirkimo teikiamos galios, galiu būti stipri, paguosta ir jausti Gelbėtojo žadėtą ramybę. Man nekyla abejonių, kur Bruk yra dabar, ir nekantriai laikiu mūsų mielo susitikimo.“⁹

Turiu liudijimą apie didį mūsų Dangiškojo Tėvo amžinos laimės planą. Žinau, kad Jis mus pažįsta ir myli. Žinau, kad Jis paruošė mums pranašą, Prezidentą Tomą S. Monsoną, idant mus ragintų ir vestų atgal pas Jį. Meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų stengtumės, idant galėtume būti tikri ir pareikšti: „Esu mormonas. Žinau tai. Gyvenu pagal tai. Myliu tai.“ Nuolankiai tai sakau Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Note: Norintiems gilintis rekomenduoju skaityti Almos 32 ir vyresniojo Dalino H. Oukso kalbą „The Challenge to Become“ (Liahona, 2001 m. sausis, p. 40–43; Ensign, 2000 m. lapkritis, p. 32–34; taip pat žr. 2000 m. spalio mėn. Visuotinės konferencijos medžiagą).

Išnašos

1. Romiečiams 1:16.
2. George Q. Cannon, in *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 261.
3. *Teachings: Joseph Smith*, p. 265; t. p. žr. Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Church History Library, Salt Lake City.
4. Žr. Žinių vertybės pasiekimo pirmą punktą *Merginų asmeninio tobulėjimo programoje* (2009), p. 38.
5. Jokūbo 1:22.
6. Mozijo 18:9.
7. Asmeninė korespondencija.
8. Luko 22:42.
9. Asmeninė korespondencija.

Neapsakoma Dievo dovana

Vyresnysis Kreigas K. Kriščensenas

Iš Septyniasdešimčių prezidentūros

*Šventoji Dvasia darbuojasi tobuloje daroje su
Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi atlikdama
daugybę svarbių vaidmenų ir skirtingų atsakomybių.*

1994-ais metais Prezidentas Hovardas V. Hanteris visus Bažnyčios narius pakvietė „paversti šventyklą ... didžiu [savo] narystės simboliu“.¹ Vėliau, tais pačiais metais, buvo baigta Jutos Bauntiful šventyklos statyba. Kaip ir daugelis kitų, prieš pašventinimą mes nekantravome nusivesti savo jaunąją šeimą į atvirų durų dienas. Stropiai dirbome, kad paruoštume savo vaikus įžengti į šventyklą, stropiai meldėmės, kad jie įgytų tokį dvasinį patyrimą, kad šventykla taptų jų gyvenimo centru.

Kuomet pagarbiai vaikščiojome po šventyklą, pradėjau žavėtis didinga architektūra, elegantiška apdaila, pro aukštus langus spindinčia šviesa ir daugybe įkvepiančių paveikslų. Visais atžvilgiais šis šventas pastatas buvo tikrai puošnus.

Kai įžengėme į celestialinį kambarį, staiga pajutau, kad mano jauniausias sūnus, šešiametis Benas, prisišliejo prie mano kojos. Jis atrodė sunerimęs, gal net susirūpinęs.

„Kas nutiko, sūnau?“ – sušnibždėjau.

„Tėti, – atsakė jis, – kas čia darosi? Dar niekada taip nesijaučiau.“

Supratęs, kad greičiausiai mūsų sūnus bus pirmą kartą taip galingai pajutęs Šventosios Dvasios poveikį, atsiklaupiau ant grindų šalia jo. Kol kiti lankytojai mus apeidinėjo, mudu su Benu kelias minutes praleidome mokydamiesi apie Šventąją Dvasią. Stebėjau, kaip lengvai sugebėjome aptarti šventus jo jausmus.

Mums besišnekant darėsi aišku, kad Beną labiausiai įkvėpė ne tai, ką jis *matė*, bet tai, ką jis *jautė*, – ne mus supantis fizinis grožis, bet jo širdyje buvęs ramus tylus Dievo Dvasios balsas. Aš jam papasakojau, ko aš išmokau iš savo patyrimų, o jo vaikiškas susidomėjimas manyje pažadino gilų dėkingumo jausmą už šią neapsakomą Dievo dovaną – Šventosios Dvasios dovaną.²

Kas yra Šventoji Dvasia?

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys ir kaip tokia, panašiai kaip Dievas Tėvas ir Jėzus Kristus, Ji žino mūsų mintis ir širdžių ketinimus.³ Šventoji Dvasia mus myli ir nori, kad būtume laimingi. Kadangi Ji žino apie mūsų patiriamus iššūkius, Ji gali mus vesti ir mokyti visko, ką turime daryti, kad sugrįžtume ir vėl gyventume su savo Dangiškuoju Tėvu.⁴

Kitaip nei Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus, kurie turi pašlovintus kūnus iš mėsos ir kaulų, Šventoji Dvasia yra dvasinė esybė, kuri su mūsų dvasiomis bendrauja per jausmus ir mintis.⁵ Kaip dvasinė esybė Ji turi unikalią atsakomybę būti tarpininke, per kurią gaunamas asmeninis apreiškimas. Raštuose Šventoji Dvasia dažnai vadinama Viešpaties Dvasia, Šventąja Pažado Dvasia arba tiesiog Dvasia.⁶

Kokia yra Šventosios Dvasios misija?

Šventoji Dvasia darbuojasi tobuloje darnoje su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi atlikdama daugybę svarbių vaidmenų ir skirtingų atsakomybių. Svarbiausia Šventosios Dvasios paskirtis yra liudyti apie Dievą Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų,⁷ mus mokyti tiesos apie viską.⁸ Tikras Šventosios Dvasios liudijimas yra kur kas patikimesnis nei bet kuris kitas liudijimas. Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas mokė, kad „per žmogaus dvasiai kalbančią Dievo Dvasią tiesa įdiegiama veiksmingiau ir suprantamiau nei per bet kurį kitą asmeninį kontaktą net su dangiškomis esybėmis“.⁹

Šventoji Dvasia taip pat žinoma kaip Guodėja.¹⁰ Bėdų, sielvarto ar tiesiog poreikio žinoti, kad Dievas yra šalia, metu Šventoji Dvasia gali pakylėti mūsų dvasią, suteikti vilties ir mokyti mus „taikingų karalystės dalykų“¹¹ padėdama pajusti „Dievo [ramybę, pranokstančią] bet kokį supratimą“.¹²

Prieš keletą metų mūsų giminaičiams susirinkus šventinių pietų mano tėvas pradėjo žaisti su daugybe savo anūkų. Staiga, be jokio perspėjimo, jis susmuko ir netrukus mirė. Šis netikėtas įvykis galėjo būti sukrečiantis, ypač jo anūkams, ir iškelti sudėtingų klausimų. Tačiau kai surinkome savo vaikus, kai pasimeldėme ir perskaitėme Mormono Knygos pranašų žodžius apie gyvenimo paskirtį, Šventoji Dvasia paguodė kiekvieną iš mūsų asmeniškai. Žodžiais sunkiai paaiškinamu būdu į mūsų širdis aiškiai atėjo atsakymai į iškilusius klausimus. Tą dieną jutome tokią ramybę, kuri tikrai pranoko mūsų supratimą; liudijimas iš Šventosios Dvasios buvo neabejotinas, nepaneigiamas ir tikras.

Šventoji Dvasia yra mokytoja ir apreiškėja.¹³ Kai studijuojame, apmąstome ir meldžiamės dėl Evangelijos tiesų, Šventoji Dvasia apšviečia mūsų mintis ir žadina mūsų suvokimą.¹⁴ Į mūsų sielą Ji nepaneigiamai įrašo tiesą ir gali sukelti galingą širdies permainą. O kai šiomis tiesomis dalinamės šeimoje, su Bažnyčios nariais ir su draugais bei kaimynais, Šventoji Dvasia tampa ir jų mokytoja, nes Evangelijos žinią Ji neša iki žmonių vaikų širdžių.¹⁵

Šventoji Dvasia įkvepia ieškoti galimybių tarnauti kitiems. Man pats ryškiausias Šventosios Dvasios raginimo tarnauti kitiems paisymo pavyzdys yra Prezidento Tomo S. Monsono gyvenimas ir tarnystė; jis sakė: „Vykdydamas savo pareigas išmokau, kad kai paisome tylaus raginimo ir nedelsdami veikiame, Dangiškasis Tėvas parodo kur eiti ir laimina tiek mūsų, tiek ir kitų gyvenimą. Man nėra malonesnio patyrimo ar brangesnio jausmo, nei paklusus raginimui sužinoti, kad per mane Viešpats atsakė į kito žmogaus maldą.“¹⁶

Pasidalinsiu dar vienu jausmingu patyrimu. Dar būdamas vyskupu Prezidentas Monsonas sužinojo, kad į ligoninę pateko jo apylinkės narė Meri Watson. Nuėjęs jos aplankyti jis pamatė, kad didelėje palatoje su ja guli dar kelios pacientės. Priejęs prie sesers Watson pastebėjo, kad šalimais esančioje lovoje gulėjusi pacientė skubiai apsiklojo galvą.

Kai Prezidentas Monsonas baigė lankyti sesę Watson ir suteikė jai kunigystės palaiminimą, jis paspaudė jai ranką, atsiveikino ir susiruošė išeiti. Tada nutiko paprastas ir tuo pat

metu nepaprastas dalykas. Dabar pacituosiu Prezidentą Monsoną, kuris prisimena šį patyrimą.

„Negalėjau atsitraukti nuo jos šono. Atrodė, kad nematoma ranka laikė man už peties ir sielos gilumoje girdėjau tokius žodžius: „Nueik prie kitos lovos, kurioje gulinti moteris tau įeinant užsidengė veidą.“ Taip ir padariau. [...]

Prisiartinau prie tos pacientės lovos krašto, švelniai patapšnojau jai petį ir atsargiai atitraukiau jos veidą dengiančią antklodę. Nieko sau! Ji irgi buvo mano apylinkės narė. Nežinojau, kad ji gulėjo ligoninėje. Jos vardas buvo Ketlyn Maky. Kai jos akys susitiko manąsias, pro ašaras ji sušuko: „O vyskupe, kai įėjote pro tas duris pamaniau, kad atėjote aplankyti ir palaiminti manęs – kaip to meldžiau. Pradžiugau pamaniusi, kad sužinojote, jog esu čia. Bet kai nuėjote prie kitos lovos, aš labai nusiminiau ir supratau, kad atėjote lankyti ne manęs.“

[Sesei] Maky atsakiau: „Nesvarbu, kad nežinojau, jog esate čia. Tačiau svarbu tai, kad mūsų Dangišskasis Tėvas žinojo apie jūsų tylų kunigystės palaiminimo maldavimą. Būtent Jis paragino mane pažiūrėti, kas slepiasi po antklode.“¹⁷

Kaip mums kalba Šventoji Dvasia?

Mes visi patiriame Šventosios Dvasios poveikį, bet galbūt ne visada jį atpažįstame. Kai mums kyla įkvėptos mintys, apie jų teisingumą sužinome per dvasinius jausmus, ateinančius į mūsų širdį. Prezidentas Boidas K. Parkeris mokė: „Šventoji Dvasia kalba labiau *jaučiamu*, o ne *girdimu* balsu... Kai kalbame apie Dvasios kuždesių „girdėjimą“, tai dažniausiai tuos kuždesius apibūdiname žodžiu „*pajutau*“...¹⁸ Dėl šių šventų Šventosios Dvasios jausmų mes galiausiai sužinome, ką Dievas norėjo, kad padarytume, o tai, pasak Raštų, „yra apreiškimo dvasia“.¹⁹

Ką reiškia priimti Šventosios Dvasios dovaną?

Kai mokiau savo šešiametį Beną, pamaniau, kad svarbu atskirti jo jausmus, t. y. Šventosios Dvasios poveikį, nuo Šventosios Dvasios dovanos, kurią jis priims po krikšto. Prieš krikštą visi tikri ir nuoširdūs tiesos ieškotojai retkarčiais gali pajusti Šventosios Dvasios poveikį. Tačiau galimybe nuolat turėti Šventosios Dvasios bendrystę ir su ja susijusių palaimų *pilnatvę* gali naudotis tik verti ir pasikrikštiję nariai, kurie per Dievo

kunigystės įgaliojimą turinčių žmonių rankas priėmė Šventosios Dvasios dovaną.

Per Šventosios Dvasios dovaną įgyjame papildomų gebėjimų ir dvasinių dovanų, gauname daugiau apreiškimų ir didesnę apsaugą, esame tvirčiau vedami ir nukreipiami, mums pažadami pašventinimo ir išaukštinimo celestialinėje karalystėje palaiminimai. Visi šie palaiminimai dovanojami dėl mūsų asmeninio troškimo juos priimti, juos gauname tuomet, kai savo gyvenimą tvarkome pagal Dievo valią ir nuolat siekiame Jo vadovavimo.

Kai prisimenu savo patyrimą su Benu Jutos Bauntiful šventykoje, mane apima gausybė malonių jausmų ir minčių. Vienas aiškus prisiminimas yra apie tai, kad kol buvau pasinėręs į matomų dalykų didingumą, šalia manęs buvęs mažas vaikas atkreipė dėmesį į galingus jausmus savo širdyje. Švelniu priminiu buvau pakviestas ne tik stabtelėti ir atsiklausti, bet ir įsiklausyti į Gelbėtojo kvietimą tapti lyg mažu vaiku – nuolankiu, romiu ir pasiruošusiu išgirsti Jo ramią ir tylią Dvasią.

Liudiju apie gyvąją Šventosios Dvasios realumą, Jos dievišką misiją ir tai, kad Šventosios Dvasios galia galime pažinti tiesą apie viską. Liudiju, kad Šventosios Dvasios dovana yra brangi ir neapsakoma Dangiškojo Tėvo dovana visiems tiems, kurie ateina pas Jo Sūnų, pasikrikštija Jo vardu ir per patvirtinimą Jo Bažnyčioje priima Šventąją Dvasią. Apie šias šventas tiesas aš asmeniškai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Howard W. Hunter, in Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church,“ *Ensign*, July 1994, p. 5; t. p. žr. Howard W. Hunter, „The Great Symbol of Our Membership,“ *Tambuli*, Nov. 1994, 3.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:26.
3. Žr. Almos 12:7; 18:16–18; Doktrinos ir Sandorų 6:15–16.
4. Žr. 2 Nefio 32:5.
5. Žr. Doktrinos ir Sandorų 130:22.
6. Žr. Luko 4:1, 18; 11:13; Jono 1:33; Efeziečiams 1:13; Doktrinos ir Sandorų 88:3.
7. Žr. 2 Nefio 31:18; 3 Nefio 28:11; Doktrinos ir Sandorų 20:27.
8. Žr. Moronio 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:47–48.
10. Žr. Jono 14:26; Doktrinos ir Sandorų 35:19.
11. Doktrinos ir Sandorų 36:2.
12. Filipiečiams 4:7.

13. Žr. Luko 12:12; 1 Korintiečiams 2:13; Doktrinos ir Sandorų 50:13–22; *Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas*, p. 121–127.
14. Žr. Doktrinos ir Sandorų 11:13.
15. 2 Nefio 33:1.
16. Thomas S. Monson, „Peace, Be Still,” *Liahona*, Nov. 2002, p. 55.
17. Žr. Thomas S. Monson, „Christ at Bethesda’s Pool,” *Ensign*, Nov. 1996, p. 18–19.
18. Boyd K. Packer, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise,” *Liahona*, June 1997, p. 10.
19. Doktrinos ir Sandorų 8:3; t. p. žr. 2 eil..

„Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“

Vyresnysis Šeinas M. Bouenas

Iš Septyniasdešimties

Būtent Jo, mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, dėka tuos liūdesio, vienišumo ir nevilties jausmus kažkurią dieną praris džiaugsmo pilnatvė.

Kai buvau jaunas misionierius ir tarnavau Čilėje, mudu su porininku skyriuje susipažinome su septynių asmenų šeima. Motina su savo vaikais lankėsi kiekvieną savaitę. Manėme, kad jie yra ilgamečiai Bažnyčios nariai. Po kelių savaičių sužinojome, kad jie nėra pasikrikštiję.

Tuoj pat susisiekėme su ta šeima ir paklausėme, ar galėtume ateiti į jų namus ir juos mokyti. Tėvas nesusidomėjo Evangelijos mokymusi, bet neprieštaravo, kad mokytumė jo šeimą.

Sesuo Ramirez greitai išklausė pamokas. Ji nekantravo sužinoti visą mūsų mokomą doktriną. Vieną vakarą, mums aptariant kūdikių krikštą, mokėme, kad visi maži vaikai yra nekalti ir jiems nereikia krikšto. Pakvietėme ją perskaityti Moronio knygoje:

„Štai sakau tau, kad jūs mokysite šito – atgailos ir krikšto tuos, kurie yra atsakingi už savo veiksmus ir gali nusidėti; taip, mokykite gimdytojus, kad jie turi atgailauti ir priimti krikštą, ir nusižeminti kaip jų maži vaikai, ir jie visi bus išgelbėti su savo mažais vaikais.

O jų mažiems vaikams nereikia nei atgailos, nei krikšto. Štai krikštas yra dėl atgailos, kad būtų įvykdyti įsakymai nuodėmių atleidimui gauti.

Bet maži vaikai gyvi Kristuje net nuo pasaulio įkūrimo; antraip Dievas – šališkas Dievas ir permainingas Dievas,

paisantis asmens; nes kiek daug mažų vaikų numirė be krikšto!“¹

Perskaičiusi šią Raštų ištrauką sesuo Ramirez pradėjo raudoti. Mudu su porininku sutrikome, aš paklausiau: „Sese Ramirez, ar mes pasakėme ar padarėme ką nors, kas ižeidė jus?“

Ji atsakė: „Ak ne, vyresnieji, jūs nieko blogo nepadarėte. Prieš šešerius metus man gimė berniukas. Jis mirė anksčiau, nei galėjome jį pakrikštyti. Mūsų kunigas mums sakė, jog dėl to, kad nebuvo pakrikštytas, jis liks pragare visą amžinybę. Šešerius metus nešiojuosi tą skausmo ir kaltės jausmą. Perskaičiusi šią ištrauką, Šventosios Dvasios galia sužinojau, kad tai tiesa. Pajutau, kad didelė našta buvo nuimta nuo manęs, ir tai yra džiaugsmo ašaros.“

Man tai priminė Pranašo Džozefo Smito mokymus, kuris dėstė šią guodžiančią doktriną: „Viešpats daugelį pasiima net kūdikystėje, kad jie galėtų išvengti žmonių pavydo ir šio dabartinio pasaulio sielvartų ir piktenybių; jie per daug tyri ir per daug mieli, kad gyventų žemėje; todėl gerai pagalvojus, užuot gedėję, turėtume džiaugtis dėl to, kad jie išgelbėjami nuo blogio ir greitai vėl juos atgausime.“²

Po šešerių metų beveik nepakeliamos širdgėlos ir skausmo mylinčio Dangiškojo Tėvo per šiuolaikinį pranašą apreikšta doktrina atnešė šiai iškankintai moteriai saldų ramybės pojūtį. Nereikia nė sakyti, kad sesuo Ramirez su savo aštuonerių metų ir vyresniais vaikais buvo pakrikštyti.

Atsimenu, kaip rašiau savo šeimai ir išreiškiau širdyje juntamą dėkingumą už žinias apie šią ir tiek daug kitų aiškių ir vertingų sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesų. Niekada neįsivaizdavau, kad šis nuostabus teisingas principas ateityje sugriš į mano gyvenimą ir pasirodys esąs Gileado balzamas man.

Norėčiau kalbėti tiems, kurie praradote vaiką ir kamavotės klausdami „Kodėl aš?“ arba net suabejojote savo tikėjimu mylinčiu Dangiškuoju Tėvu. Meldžiuosi, kad Šventosios Dvasios galia galėčiau suteikti šiek tiek vilties, ramybės ir supratimo. Trokštu būti įrankis atkuriant jūsų tikėjimą mylinčiu Dangiškuoju Tėvu, kuris viską žino ir leidžia mums patirti išmėginimus tam, kad galėtume pažinti ir pamilti Jį, ir suprasti, jog be Jo mes nieko neturime.

1990 m. vasario 4 d. gimė mūsų šeštasis vaikas, trečias sūnus. Pavadinome jį Taisonu. Jis buvo gražutis mažas berniukas ir šeima sutiko jį atviromis širdimis ir išskėstomis rankomis. Jo broliai ir seserys taip juo didžiavosi. Visi manėme, kad jis buvo tobuliausias kada nors gimęs mažas berniukas.

Kai buvo aštuonių mėnesių, Taisonas prarijo ant kilimo rastą kreidos gabalėlį. Ta kreidelė užstrigo Taisono gerklėje ir jis nustojo kvėpuoti. Jo vyresnysis brolis atnešė Taisoną laiptais į viršų klaikiai šaukdamas: „Kūdikis nekvėpuoja! Kūdikis nekvėpuoja!“ Pradėjome daryti dirbtinį kvėpavimą, iškvietėme greitąją pagalbą.

Atvyko medikai ir skubiai nuvežė Taisoną į ligoninę. Laukiamajame mes toliau karštai meldėmės maldaudami Dievą, kad įvyktų stebuklas. Praėjus, kaip atrodė, ištisam gyvenimui į kambarį įėjo gydytoja ir pasakė: „Man labai gaila. Daugiau nieko nebegalime padaryti. Galite pabūti su juo tiek, kiek tik reikės.“ Tada ji išėjo.

Įėję į kambarį, kur gulėjo Taisonas, pamatėme mūsų bedvasį mažąjį džiaugsmo gumuliuką. Atrodė, tarsi aplink jo mažą kūnelį matosi celestialinis švytėjimas. Jis buvo toks spindulingas ir tyras.

Tą akimirką jautėmės taip, tarsi įvyko pasaulio pabaiga. Kaip galime grįžti pas kitus vaikus ir kažkaip mėginti paaiškinti, kodėl Taisonas nebegriš į namus?

Pasakodamas likusią šios istorijos dalį kalbėsiu tik apie save. Šį išmėginimą mudu su mano angeliška žmona išgyvenome kartu, bet aš nepajėgiau išsakyti motiniškų jausmų, todėl net nemėginsiu.

Neįmanoma aprašyti tų sumišusių jausmų, kuriuos jaučiau tuo mano gyvenimo metu. Dažniausiai jaučiausi taip, tarsi būčiau baisiame sapne ir kad tuoj atsibusiu ir šis šiurpus košmaras pasibaigs. Nemiegojau daugelį naktų. Dažnai naktį vaikščiodavau iš kambario į kambarį, kad įsitikinčiau, jog visi kiti mūsų vaikai yra saugūs.

Kaltės jausmai plėšė mano sielą. Jaučiausi toks kaltas. Jaučiausi nešvarus. Aš buvau jo tėvas, turėjau labiau stengtis jį apsaugoti. Jeigu tik būčiau padaręs tai ar šitai. Kartais netgi dabar, praėjus 22 metams, tie jausmai ima smelktis į širdį ir man tenka greitai jų atsikratyti, nes jie gali pražudyti.

Praėjus mėnesiui po Taisono mirties dalyvavau pokalbyje su vyresniuoju Dinu L. Larsenu. Jis skyrė laiko ir išklausė mane, ir aš visuomet būsiu dėkingas už jo patarimą ir meilę. Jis sakė: „Nemanau, kad Viešpats norėtų, kad baustumėte save dėl savo jauniausiojo berniuko mirties.“ Jaučiau mano Dangiškojo Tėvo meilę per vieną iš Jo rinktinių tarnų.

Tačiau kankinančios mintys ir toliau vargino mane, ir netrukus pradėjau jausti pyktį. Taip neteisinga! Kaip Dievas galėjo taip pasielgti su manimi? Kodėl aš? Ką padariau, kad tai užsitarnaučiau? Pykau netgi ant žmonių, kurie tiesiog mėgino mus paguosti. Prisimenu, kaip draugai sakė: „Žinome, kaip jautiesi.“ O aš sau galvodavau: „Jūs neįsivaizduojate, kaip aš jaučiuosi. Tiesiog palikit mane ramybėje.“ Netrukus pamačiau, kad savigaila taip pat gali būti labai žalinga. Man buvo gėda dėl savo negerų minčių apie mūsų brangius draugus, kurie tik mėgino padėti.

Pajutęs, kad kaltės, pykčio ir savigailos jausmai mėgina mane praryti, meldžiausi prašydamas, kad mano širdis pasikeistų. Per labai šventus asmeninius potyrius Viešpats suteikė man naują širdį, ir mano požiūris pasikeitė, nors vis dar jaučiau vienišumą ir skausmą. Man buvo leista pažinti, kad aš nebuvau apiplėštas, bet kad ateityje manęs laukia didžiulė palaima, jeigu pasirodysiu ištikimas.

Mano gyvenimas ėmė keistis, ir užuot beviltiškai žiūrėjęs atgal, galėjau su viltimi žvelgti į priekį. Aš liudiju, kad šis gyvenimas nėra pabaiga. Dvasių pasaulis – realus. Pranašų mokymai apie gyvenimą po mirties yra tikri. Šis gyvenimas tėra trumpalaikis žingsnis pirmyn mūsų kelionėje pas Dangiškąjį Tėvą.

Taisonas liko labai svarbia mūsų šeimos dalimi. Metams bėgant buvo nuostabu matyti gailestingumą ir gerumą mylinčio Dangiškojo Tėvo, leidusio mūsų šeimai labai apčiuopiamai pajusti Taisono įtaką. Liudiju, kad uždanga yra plona. Mūsų mylimiems žmonėms pereinant į kitą pusę tie ištikimybės, meilės ir šeimos vienybės jausmai ne tik kad neišblėsta, bet sustiprėja.

Kartais žmonės klausia: „Kiek tau prireikė laiko, kad atsigautum nuo to smūgio?“ Tiesa ta, kad nuo to jūs visiškai neatsigausite tol, kol vėl nebūsitate kartu su savo išėjusiais

artimaisiais. Aš niekada nepatirsiu džiaugsmo pilnatvės, kol mes vėl nesusijungsime Pirmojo prisikėlimo rytą.

„Nes žmogus yra dvasia. Dalelės yra amžinos, ir dvasia, ir dalelė, neišskiriamai sujungtos, gauna džiaugsmo pilnatvę; o kada jos atskirtos, žmogus negali gauti džiaugsmo pilnatvės.“³

Bet tuo tarpu, kaip mokė Gelbėtojas, mes galime ir toliau būti drąsūs.⁴

Patyriau, kad aštrus, beveik nepakeliamas skausmas gali tapti saldus, kai atsigręžiame į savo Dangiškąjį Tėvą ir maldaujame Jo paguodos, kuri ateina per Jo planą, Jo Sūnų Jėzų Kristų ir Jo Guodėją, kuris yra Šventoji Dvasia.

Kokia tai šlovinga palaima mūsų gyvenime! Argi nebūtų tragiška, jei praradę vaikelį mes nejaustumė didžiulio sielvarto? Koks esu dėkingas savo Tėvui danguje, kad Jis leidžia mums mylėti karštai ir mylėti amžinai! Koks esu dėkingas už amžinąsias šeimas! Koks esu dėkingas, kad Jis per Savo šiuolaikinius pranašus apreiškė šlovingą Išpirkimo planą!

Prisiminkite, ką jautėte mylimo žmogaus laidotuvėse, kai važiavote iš kapinių ir atsigręžę matėte tą vienišą karštą, – turbūt stebėjotės, kodėl jūsų širdis neplyšta iš skausmo.

Liudiju, kad būtent Jo, mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, dėka tuos liūdesio, vienišumo ir nevilties jausmus kažkurią dieną praris džiaugsmo pilnatvė. Aš liudiju, kad galime pasikliauti Juo ir šiais Jo žodžiais:

„Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus.

Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes aš gyvenu ir jūs gyvensite.“⁵

Liudiju, kad (kaip teigiama *Skelbti mano evangeliją* vadovėlyje) „jei pasikliausime Jėzaus Kristaus Apmokėjimu, jis padės mums išverti mūsų išbandymus, ligas ir skausmą. Mes galime būti kupini džiaugsmo, ramybės ir paguodos. Viskas, kas gyvenime buvo neteisinga, gali būti ištaisyta per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.“⁶

Aš liudiju, kad tą skaistą šlovingą Pirmojo prisikėlimo rytą, kaip Pats Viešpats pažadėjo, jūsų ir mano mylimieji išeis iš kapo ir mes patirsime džiaugsmo pilnatvę. Nes Jis gyvena, tad jie ir mes gyvensime. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Moronio 8:10–12.
2. *Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas*, p.170.
3. Doktrinos ir Sandorų 93:33–34.
4. Žr. Jono 16:33.
5. Jono 14:18–19.
6. *Skelbti mano Evangeliją: Misionieriško darbo vadovas* 2005), p. 52.

Paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti!

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas

Iš Dvylikos Apaštalų Koorumo

Visi misionieriai, tiek jauni, tiek vyresni, tarnauja su viena viltimi – padaryti kitų žmonių gyvenimą geresnį.

Mano mylimi broliai, seserys ir draugai, – visiems jums reiškiame savo meilę ir sveikinimus. Džiugiai jaudinamės dėl Prezidento Tomo S. Monsono šio ryto pranešimo apie minimalaus misionierių amžiaus pakeitimą: 18 metų vaikinams ir 19 metų merginoms. Dėl šio pasirinkimo tarnauti misijoje ir mėgautis jos palaimomis galės daugiau mūsų jaunimo.

Šį rytą buvo galingai pakartotas prieš du metus Prezidento Monsono išsakytas pareiškimas, kad „kiekvienas vertas, pajėgus vaikinai turi ruoštis tarnauti misijoje. Misionieriška tarnystė yra kunigystės pareiga, išipareigojimas, kurio iš mūsų tikisi Viešpats todėl, kad mums buvo tiek daug duota.“¹ Jis pridūrė, kad merginoms misija yra sveikintinas pasirinkimas, bet ne pareiga. Vėliau jis paragino misijoje tarnauti daugiau vyresnio amžiaus porų.

Pasiruošimas misijai yra svarbus. Misija yra savanoriška tarnystė Dievui ir žmonijai. Šią privilegiją misionieriai apmoka iš savo asmeninių santaupų. Prie to taip pat gali prisidėti tėvai ir motinos, šeimos draugai ir kiti aukojantieji į bendrąjį misionierių fondą. Visi misionieriai, tiek jauni, tiek vyresni, tarnauja su viena viltimi – padaryti kitų žmonių gyvenimą geresnį.

Apsisprendimas tarnauti misijoje nulems paties misionieriaus, jo arba jos sutuoktinio bei iš jų kilsiančios ainijos dvasinį likimą. Troškimas tarnauti – tai savaiminė žmogaus atsivertimo, vertumo ir pasiruošimo išdava.

Šioje didelėje pasaulinėje auditorijoje dauguma jūsų nesate susiję su Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia ir nedaug težinote apie mus ir mūsų misionierius. Jūs esate čia ar klausotės mūsų, nes norite daugiau sužinoti apie mormonus ir apie tai, ko moko mūsų misionieriai. Kuo daugiau sužinosite apie mus, tuo labiau suprasite, kad puoselėjame tas pačias vertybes. Raginame jus išlaikyti visa tai, ką turite gero ir tikro, ir leisti mums pažiūrėti, ar galime jums duoti daugiau. Šiame iššūkių kupiname pasaulyje mums retkarčiais reikia pagalbos. Religija, amžinoji tiesa ir mūsų misionieriai yra esminės tos pagalbos dalys.

Mūsų misionieriai atideda mokslus, darbus, pasimatymus ir visa kita, ką jų amžiaus žmonės įprastai veikia tuo gyvenimo laikotarpiu. Jie visa tai atideda aštuoniolikai ar dvidešimt keturiems mėnesiams dėl to, kad nuoširdžiai trokšta tarnauti Viešpačiui.² Kai kurie mūsų misionieriai tarnauja sulaukę daug vyresnio amžiaus. Žinau, kad jų šeimos yra laiminamos. Iš mūsų pačių šeimos šiuo metu nuolatiniame misijoje tarnauja aštuoni žmonės: trys dukros, jų vyrai, viena anūkė ir vienas anūkas.

Kai kurie iš jūsų galbūt spėliojate, ką reiškia pavadinimas *Mormonas*. Tai mūsų pravardė. Tai nėra tikras mūsų pavadinimas, tačiau šiuo pavadinimu esame labiau žinomi. Šis pavadinimas kilęs iš Šventų Raštų knygos, vadinamos Mormono Knyga.

Tikrasis mūsų Bažnyčios pavadinimas yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Tai dar kartą atkurta pirminė Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Gyvendamas žemėje, Jis įkūrė Savo Bažnyčią. Jis pašaukė apaštalus, septyniasdešimties narius ir kitus vadovus, kuriems suteikė kunigystės įgaliojimą veikti Jo vardu.³ Kai Kristus ir Jo apaštalai mirė, žmonės ėmė keisti apeigas ir doktriną. Pirminė Bažnyčia ir kunigystė buvo prarasta. Praėjus tamsiesiems viduramžiams ir vadovaujant Dangiškajam Tėvui, Jėzus Kristus atkūrė Savo Bažnyčią. Dabar ji vėl gyva, atkurta ir veikia per Jo dievišką vadovavimą.⁴

Mes sekame Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir mokome apie Jį. Mes žinome, kad po Savo šlovingos pergalės prieš mirtį prisikėlęs Viešpats kelis kartus pasirodė Savo mokiniams. Jis valgė su jais. Jis vaikščiojo su jais. Prieš Savo paskutinį pakilimą

Jis davė jiems tokį pavedimą: „Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.“⁵ Apaštalai laikėsi to nurodymo. Jie taip pat kvietė kitus padėti jiems vykdyti šį Viešpaties įsakymą.

Šiandien, vadovaujant dabartiniams apaštalams ir pranašams, tas pats kvietimas išsakomas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriams. Šie misionieriai tarnauja daugiau nei 150 tautų. Būdami Viešpaties Jėzaus Kristaus atstovai, jie stengiasi vykdyti dievišką įsakymą, kurį mūsų dienomis pakartojo Pats Viešpats, – nešti Evangelijos pilnatvę svetur ir laiminti visur esančių žmonių gyvenimus.⁶

Kadangi misionieriai yra maždaug 20 metų, pasauliui jie yra dar jauni. Tačiau jie yra palaiminti dovanomis, pvz., Šventosios Dvasios galia, Dievo meile ir liudijimais apie tiesą. Visa tai juos daro galingais Viešpaties pasiuntiniais. Jie dalinasi gerąja Evangelijos naujiena, kuri visiems į ją įsiklausiusiems atneš tikrą džiaugsmą ir nesibaigiančią laimę. Dažnai jie tai daro svetimoje šalyje ir svetima kalba.

Misionieriai Jėzumi Kristumi stengiasi sekti tiek žodžiais, tiek darbais. Jie skelbia Jėzų Kristų ir Jo Apmokėjimą.⁷ Jie moko apie tiesioginį senovinės Kristaus Bažnyčios atstatymą per pirmąjį pastarųjų dienų Viešpaties pranašą Džozefą Smitą.

Galbūt jūs jau buvote susidūrę ar net nepaisėte mūsų misionierių. Viliuosi, kad jūs jų ne bijosite, bet pasimokysite iš jų. Jie jums gali būti iš dangaus atsiųsta pagalba.

Taip nutiko Džeriui, į septintą dešimtį įkopusiam protestantų džentelmenui iš Mesos Arizonoje. Džerio tėvas buvo baptistų pastorius; jo mama – metodistų pastorė. Kartą artima Džerio draugė Priscila pasidalijo su juo savo skausmu dėl gimdymo metu mirusio jos vaikelio ir netrukus po to sekusių nemalonių skyrybų. Priscila, vargstanti vieniša mama, turi keturis vaikus – tris dukras ir vieną sūnų. Taip atvėrusi savo širdį Džeriui ji prisipažino, kad mąstė net pasitraukti iš gyvenimo. Sukaupęs visą turimą stiprybę ir meilę Džeris bandė jai padėti suprasti, kad jos gyvenimas turi prasmę. Jis pakvietė ją aplankyti jį bažnyčioje, tačiau Priscila paaiškino, kad liovėsi tikėjusi Dievu.

Džeris nežinojo, ką daryti. Vėliau, savo sode belaistydama medžius, šis tikėjimo vyras meldėsi, kad Dievas jam patartų. Besimelsdamas mintyse jis išgirdo balsą, sakantį: „Sustabdyk dviračiais važiuojančius vaikinukus.“ Džeris, kiek suglumęs, mąstė, ką tai galėtų reikšti. Bemąstydamas apie tai jis pažvelgė į gatvę ir pamatė du vaikus baltais marškiniiais ir kaklaraiščiais, dviračiais važiuojančius link jo namų. Apstulbintas tokio „sutapimo“ jis stebėjo, kaip jie pravažiuoja pro jį. Bet supratęs, kad turi veikti greitai, jis sušuko: „Ei, jūs, sustokite prašau! Man reikia su jumis pasikalbėti!“

Kiek sumišę, tačiau pralinks mėję tie vaikinai sustojo. Jiems besitartinant Džeris pastebėjo, kad jie turėjo vardines korteles, kuriose buvo parašyta juos esant Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriais. Džeris pažvelgė į juos ir tarė: „Tai gali nuskambėti kiek keistai, tačiau kai meldžiausi, man buvo pasakyta: „Sustabdyk dviračiais važiuojančius vaikinukus.“ Aš pažvelgiau į gatvę ir pamačiau jus. Ar galite man padėti?“

Misionieriai nusišypsojo ir vienas jų tarė: „Taip, esame tikri, kad galime.“

Džeris paaiškino sunkią Priscilos padėtį. Netrukus misionieriai pradėjo susitikinėti su Priscila, jos vaikais ir Džeriu. Jie kalbėjo apie gyvenimo prasmę ir Dievo jiems skirtą amžinąjį planą. Nuoširdžios maldos, Mormono Knygos studijavimo ir mylinčių Bažnyčios narių globos dėka Džerio, Priscilos ir jos vaikų tikėjimas augo. Dar labiau sustiprėjo Džerio jau turėtas stiprus tikėjimas Jėzumi Kristumi. Priscilos abejonės ir mintys apie savižudybę virto viltimi ir laime. Jie pasikrikštijo ir tapo atkurtosios Kristaus Bažnyčios nariais.⁸

Taip, misionieriai gali padėti įvairiai. Pavyzdžiui, kai kurie jūsų norite geriau pažinti savo protėvius. Galbūt jūs jau žinote savo tėvų ir prosenelių vardus, bet ar žinote savo aštuntos kartos protėvių vardus? Ar norėtumėte apie juos sužinoti daugiau? Paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti!⁹ Jie turi prieigą prie gausių Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios šeimos istorijos duomenų.

Kai kurie jūsų esate nariai, bet šiuo metu nedalyvaujate Bažnyčios veikloje. Jūs mylite Viešpatį ir dažnai susimąstote apie grįžimą į Jo kaimenę, tačiau nežinote nuo ko pradėti. Siūlau jums

paklausti misionierių!¹⁰ Jie jums gali padėti! Jie taip pat gali padėti mokydami jūsų mylimuosius. Mes ir misionieriai jus mylime ir trokštame, kad į jūsų gyvenimą sugrižtų džiaugsmas ir Evangelijos šviesa.

Kai kurie jūsų nori žinoti, kaip nugalėti priklausomybę ar gyventi ilgesnį gyvenimą ir mėgautis geresne sveikata. Paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti! Nepriklausomų tyrimų duomenys byloja, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai yra sveika žmonių grupė. Jų mirtingumo rodikliai yra vieni iš žemiausių, o ilgaamžiškumo rodikliai didesni už bet kada anksčiau tirtos tiksliai apibrėžtos Jungtinių Valstijų žmonių grupės ilgalaikius rodiklius.¹¹

Kai kurie iš jūsų jaučiate, kad gyvenimas yra įtemptas ir pašėlęs, tačiau giliai širdyje vis tiek išgyvenate maudžiančią tuštumą, ieškote gyvenimo tikslo ar prasmės. Paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti! Jie gali padėti jums sužinoti daugiau apie gyvenimo tikslą – kodėl jūs esate čia žemėje ir kur pateksite po mirties. Jūs galite sužinoti apie tai, koku būdu sugrąžintoji Jėzaus Kristaus Evangelija jus gali palaiminti taip, kaip dabar net neįsivaizduojate.

Jei turite klausimų dėl savo šeimos, paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti! Santuokos ir šeimos stiprinimas pastarųjų dienų šventiesiems yra be galo svarbus. Šeimos gali būti kartu amžinai. Paprašykite misionierių, kad šie jus pamokytų apie tai, kaip tai gali tapti įmanoma jūsų šeimai.

Misionieriai taip pat gali jums padėti, jei trokštate didesnio pažinimo. Žmogaus dvasia trokšta apšvietimo. Nesvarbu, ar tiesa ateina iš mokslo laboratorijų, ar iš Dievo apreiškimo, mes jos norime! Tikrai, Dievo šlovė yra sąmonė.¹²

Sąmonės augimas vyksta tiek dėl dvasinio, tiek ir dėl pasaulietinio pažinimo. Mes pabrėžiame Šventųjų Raštų supratimo svarbą. Neseniai atliktame nepriklausomame tyrime paaiškėjo, kad pastarųjų dienų šventieji labai gerai išmano krikščionybę ir Bibliją.¹³ Jei norite geriau suprasti Bibliją, geriau suprasti Mormono Knygą ir plačiau suvokti žmonijos broliją bei Dievo tėvystę – paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti!

Daugelis jūsų giliai trokštate padėti stokojantiems. Šį nepaliaujamą troškimą patiriame todėl, kad mes, pastarųjų dienų

šventieji, sekame Jėzumi Kristumi.¹⁴ Prie mūsų gali prisijungti visi, kurie nori padėti stokojančioms ir bet kur pasaulyje nuo nelaimių nukentėjusiems žmonėms. Jei norite prisidėti – paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti!

O jei norite daugiau sužinoti apie gyvenimą po mirties, apie dangų, apie Dievo planą jums; jei norite daugiau sužinoti apie Viešpatį Jėzų Kristų, Jo Apmokėjimą ir atkūrimą Jo Bažnyčios, tokios, kokia ji buvo nuo pat pradžių, – paklauskite misionierių! Jie jums gali padėti!

Žinau, kad Dievas yra gyvas. Jėzus yra Kristus. Jo Bažnyčia yra atkurta. Širdingai meldžiu, kad Dievas palaimintų visus jus ir visus mūsų brangiuosius misionierius. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Thomas S. Monson, „As We Meet Together Again,“ *Liahona*, Nov. 2010, p. 5–6.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 4:3.
3. Žr. Mato 10:1; Luko 6:13; 10:1; Efeziečiams 4:11–12.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 1:30.
5. Mato 28:19.
6. Žr. Doktrinos ir Sandorų 68:8; 84:62; 112:28.
7. Žr. 1 Korintiečiams 2:2; 2 Nefio 25:26.
8. Iš asmeninio pokalbio su W. Tracy Watson, buvusiu Arizona Mesa misijos prezidentu.
9. Ten, kur sakau „paklauskite misionierių,“ tinka sakyti „paklauskite draugo.
10. Taip pat prašome padėti Bažnyčioje aktyvius artimuosius, draugus ir Bažnyčios vadovus.
11. Žr. James E. Enstrom and Lester Breslow, „Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,“ *Preventive Medicine*, vol. 46 (2008), p. 135.
12. Žr. Doktrinos ir Sandorų 93:36.
13. Žr. *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, Sept. 28, 2010), p. 7.
14. Žr. Ram Cnaan, Van Evans, and Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); „Mormon Volunteerism Highlighted in New Study“ (Mar. 16, 2012), [http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report;Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society](http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report;Mormons%20in%20America:%20Certain%20in%20Their%20Beliefs,%20Uncertain%20of%20Their%20Place%20in%20Society) Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), p. 444–454.

Apie apgailestavimus ir apsisprendimus

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Kuo labiau pasišvėsimė siekti šventumo ir laimės, tuo mažiau liks galimybių apgailestauti.

Apie apgailestavimus

Prezidente Monsonai, mes mylime jus. Ačiū už jūsų įkvėptą istorinį pareiškimą apie naujų šventyklų statybą ir misionierišką tarnystę. Esu tikras, jog tai didžiai palaimins mus ir daugelį būsimų kartų.

Brangūs mano broliai ir seserys, brangūs draugai! Esame mirtingi. Tikiuosi niekam tai ne staigmena.

Nė vienas žemėje negyvensime labai ilgai. Mums skirtas tam tikras brangių gyvenimo metų skaičius, kuris amžinybės atžvilgiu neprilygsta nė akimircai.

O tada iškeliaujame. Mūsų dvasios „paimamos namo pas Dievą, kuris davė [mums] gyvybę.“¹ Mes paliekame savo kūną, šio pasaulio dalykus ir iškeliaujame į kitą buvimo vietą.

Kol esame jauni, mums atrodo, kad gyvensime amžinai. Manome, kad už horizonto mūsų laukia begalė aušrų, ir ateitis atrodo kaip nenutrūkstantis prieš mus besidriekiantis kelias.

Tačiau, kuo labiau senstame, tuo labiau esame linkę pažvelgti atgal ir stebėtis, koks iš tikrųjų trumpas yra tas kelias. Stebimės, kaip metai galėjo prabėgti taip greitai. Imame galvoti apie priimtus sprendimus bei atliktus darbus. Tai darydami prisimename daug malonių akimirku, šildančių mūsų sielas ir džiuginančių mūsų širdis. Tačiau taip pat prisimename tai, dėl ko apgailestaujame – tai, ką norėtume sugrįžę praeitin pakeisti.

Medicinos sesuo, slauganti mirštančius ligonius sako, kad savo pacientams, besiruošiantiems palikti šį gyvenimą, ji dažnai užduoda paprastą klausimą:

„Ar dėl ko nors apgailestaujate?“²

Atsidūręs taip arti tos paskutinės žemiškosios dienos žmogus ima blaiviau mąstyti ir suvokti perspektyvą. Taigi išgirde klausimą apie apgailestavimą, jie atverdavo savo širdis. Jie prisimindavo, ką norėtų pakeisti, jei galėtų gražinti laiką atgal.

Apmaštydamas jų žodžius buvau apstulbintas, kaip pagrindiniai Jėzaus Kristaus Evangelijos principai gali pakreipti mūsų gyvenimą į gera, jei tik juos pritaikysime.

Evangelijos principuose nėra nieko mistiško. Juos studijavome skaitydami Raštus, juos aptarėme Sekmadieninėje mokykloje ir daug kartų girdėjome nuo sakyklos. Šie dieviški principai ir vertybės yra paprasti ir aiškūs; jie yra nuostabūs, gilūs ir galingi; ir jie tikrai gali padėti mums išvengti apgailestavimų ateityje.

Apgailestauju, kad per mažai laiko praleidau su mylimais žmonėmis

Bene dažniausiai mirštantys pacientai apgailestaudavo, kad per mažai laiko praleido su mylimais žmonėmis.

Ši dejonė ypač paplitusi tarp vyrų. Jie „giliai apgailestaudavo tiek daug savo gyvenimo praleidę darbo rutinoje.“³ Daugelis prarado galimybę įgyti ypatingų prisiminimų, įgyjamų leidžiant laiką su šeima ir draugais. Jie nesukūrė gilių ryšių su tais, kurie jiems reiškia daugiausia.

Argi ne tiesa, kad esame per daug užsiėmę? Ir apmaudu sakyti, mes netgi manome, kad būti užimtam yra garbinga, tarsi užimtumas pats savaime būtų pasiekimas ar geresnio gyvenimo požymis.

Argi taip?

Mąstau apie mūsų Viešpatį bei pavyzdį Jėzų Kristų ir Jo trumpą gyvenimą tarp Galilėjos ir Jeruzalės žmonių. Bandžiau Jį įsivaizduoti besikubantį tarp susirinkimų ar vienu metu darantį kelis darbus, kad spėtų atlikti daugybę skubių dalykų.

Man nepavyko to įsivaizduoti.

Atvirkščiai, aš matau gailestingą ir rūpestingą Dievo Sūnų, kiekvieną dieną gyvenantį prasmingai. Kai jis bendravo su

aplinkiniais, jie jautėsi svarbūs ir mylimi. Jis žinojo begalinę sutiktų žmonių vertę. Jis laimino juos, tarnavo jiems. Jis juos įkvėpdavo, gydė, dovanodavo jiems brangų savo laiką.

Mūsų laikais lengva paprasčiausiai apsimesti, kad skiriame laiko kitiems. Spustelėję pelės klavišą galime „susisiekti“ su tūkstančiais „draugų“ niekada nesusitikę nė su vienu iš jų. Technika gali būti nuostabus dalykas ir ji labai naudinga, kai negalime būti šalia savo mylimųjų. Mudu su žmona gyvename toli nuo mums brangių šeimos narių – žinome, ką tai reiškia. Tačiau manau, kad einame neteisinga kryptimi, tiek asmeniškai, tiek kaip visuomenė, kai su šeimos nariais ar draugais dažniausiai susisiekiame persiūsdami juokingus paveikslėlius, šabloniškas žinutes ar nukreipdami savo mylimus žmones į tinklalapius internete. Manau, kartais ir tokia veikla priimtina, bet kiek laiko jai ketiname skirti? Jei visa esybe ir asmeniškai nebendrausime su tais, kurie yra tikrai svarbūs mums, ateis diena, kai dėl to apgailestausime.

Tad apsispręskime branginti mylimus žmones prasmingai leisdami su jais laiką, kažką veikdami drauge ir puoselėdami brangius prisiminimus.

Apgailestauju, kad nerealizavau savo galimybių

Kitas dalykas, dėl kurio žmonės apgailestavo, buvo tai, kad jie netapo tuo, kuo, jų manymu, jie galėjo ar turėjo tapti. Pažvelgę atgal į savo gyvenimą, jie suvokdavo, kad neišnaudojo savo galimybių, kad per daug dainų liko nesudainuotų.

Čia nekalbu apie kopimą įvairių profesijų karjeros laiptais. Tie laiptai, kad ir kokie aukšti jie atrodytų šioje žemėje, tėra nereikšmingas laiptelis didžioje amžinojoje mūsų kelionėje.

Kalbu apie tapimą tokiais žmonėmis, kokiais Dievas, mūsų Dangiškasis Tėvas, nori mus matyti.

Į šį pasaulį iš ikimirtingosios sferos ateiname, pasak poeto, „su šlovės debesų šleifu“.⁴

Mūsų Dangiškasis Tėvas mato mūsų realų potencialą. Jis žino apie mus tai, ko nežinome apie save. Jis pataria mums gyvenime pasiekti savo potencialą, gyventi dorai ir sugrįžti Jo akivaizdon.

Tad kodėl tiek daug savo laiko ir energijos skiriame tam, kas taip laikina, taip nereikšminga ir taip tuščia? Nejuo nematome, kad trivialių ir laikinų dalykų vaikymasis yra kvailybė?

Argi nebūtų išmintingiau krautis „lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia?“⁵

Kaip tai darysime? Sekdami Gelbėtojo pavyzdžiu, pritaikydami Jo mokymus savo kasdieniame gyvenime, tikrai mylėdami Dievą ir savo artimą.

Tikrai negalime to daryti vilkdami kojas, žiūrėdami į laikrodį, skųsdamiesi mokinystės kelyje.

Kalbant apie gyvenimą pagal Evangeliją, neturėtume būti kaip berniukas, kuris įmerkė kojos nykštį į vandenį ir pareiškė maudęsis. Kadangi esame Dangiškojo Tėvo sūnūs ir dukterys, galime nepalyginamai daugiau. Tam vien gerų ketinimų nepakanka. Turime *daryti*. Dar svarbiau, turime *tapti* tokie, kokius Dangiškasis Tėvas nori mus matyti.

Išsakyti savo liudijimą apie Evangeliją yra gerai, bet būti gyvu sugrąžintosios Evangelijos pavyzdžiu yra geriau. Norėti būti ištikimesniems savo sandoroms yra gerai; tačiau būti ištikimiems savo sandoroms – gyventi dorai, mokėti dešimtinę bei atnašas, laikytis Išminties žodžio ir tarnauti stokojantiems – yra kur kas geriau. Skelbti, jog daugiau laiko skirsime šeimos maldai, Raštų studijavimui ir visavertėms šeimos veikloms yra gerai; bet tik atkaklus viso to darymas atneš dangišką palaimą į mūsų gyvenimą.

Mokinystė yra šventumo ir laimės siekimas. Tai yra tapimo geriausiu ir laimingiausiu žmogumi kelias.

Apsispręskime sekti Gelbėtoju ir stropiai darbuotis, kad taptume tokiais žmonėmis, kokiais turėtume tapti. Klausykime Šventosios Dvasios raginimų ir pakluskime jiems. Kai tai darysime, Dangiškasis Tėvas atskleis mums tai, ko apie save niekada nežinojome. Jis nušvies kelią prieš mus ir atvers mums akis pamatyti savo talentus, apie kuriuos nežinojome ir kurių gal net neįsivaizdavome.

Kuo labiau pasišvęsime siekti šventumo ir laimės, tuo mažiau liks galimybės apgailestauti. Kuo labiau pasiklausysime Gelbėtojo malone, tuo aiškiau suvoksime, kad esame kelyje, kurį Dangiškasis Tėvas numatė mums.

Apgailestauju, kad neleidau sau daugiau džiaugtis

Dar vienas tų mirštančių žmonių apgailestavimas truputį stebina. Jie apgailestauja, kad neleido sau daugiau džiaugtis.

Taip dažnai save pagauname manančius, kad laimė yra kažkas nepasiekiamo – geresnė padėtis šeimoje, geresnė finansinė padėtis ar sunkių išbandymų pabaiga.

Kuo senesni tampame, tuo dažniau pažvelgiame atgal ir suvokiame, kad mūsų laimę iš tikrųjų veikia ar nulemia ne išorinės aplinkybės.

Mes veikiame. *Mes* nulemiame savo laimę.

Jūs ir aš esame labiausiai atsakingi už savo laimę.

Mudviem su žmona Harieta patinka važinėti dviračiais.

Tiesiog nuostabu išvažiuoti iš namų ir gėrėtis gamtos grožybėmis. Turime keletą mėgstamų maršrutų dviračiu, bet mes neskiriame daug dėmesio tam, kaip toli ar kaip greitai važiuojame palyginti su kitais dviratininkais.

Tačiau kartais man kyla mintis, kad turėtume šiek tiek pasivaržyti. Net manau, kad galėtume pasiekti geresnį laiką ar greitį, jei tik truputį daugiau pasispaustume. Tad kartais net padarau didelę klaidą išsakydamas šią mintį savo nuostabiai žmonai.

Jos tipiška reakcija į tokius mano pasiūlymus visada yra maloni, labai aiški ir labai tiesi. Ji šypsosi ir sako: „Dyteri, tai ne lenktynės; tai – kelionė. Mėgaukis akimirka.“

Ji visiškai teisi!

Kartais gyvenime mes taip sutelkiame dėmesį į finišo liniją, kad pamirštame mėgautis kelione. Aš važinėju su žmona dviračiu ne todėl, kad noriu pirmas finišuoti. Aš važinėju todėl, kad būti su ja man miela ir malonu.

Argi ne kvaila prarasti mielus ir džiaugsmingus išgyvenimus dėl to, kad laukiame akimirkos, kada jie baigsis?

Argi klausome gražios muzikos laukdami, kol baigs skambėti paskutinė nata, kad galėtume iš tikrųjų mėgautis ja? Ne. Mes klausomės melodijos, ritmo ir harmonijos grožio ir pasineriame į jį nuo kūrinio pradžios.

Argi maldas kalbame, vien galvodami apie jų pabaigą, tai yra „amen“? Žinoma, ne. Mes meldžiamės, norėdami būti šalia Dangiškojo Tėvo, gauti Jo Dvasios ir pajauti Jo meilę.

Neturėtume laukti, kol būsime laimingi kažkada ateityje, tik tam, kad suprastume, jog jau galėjome būti laimingi – visą laiką! Gyvenimas duotas ne tam, kad džiaugtumės tik žiūrėdami atgal.

Psalmininkas rašė: „Ši diena Viešpaties duota, tad linksminkimės ir džiūgaukime.“⁶

Broliai ir seserys, kad ir kokios būtų aplinkybės, kad ir kokie būtų sunkumai ar išbandymai, kiekvieną dieną yra kuo džiaugtis ir ką mylėti. Kiekvieną dieną yra kažkas, dėl ko galime būti dėkingi ir laimingi, jei tik pamatysime tai ir įvertinsime.

Gal turėtume mažiau žiūrėti akimis ir daugiau širdimis. Man patinka tokia citata: „*Matyti galima tik širdimi. Svarbiausi dalykai akims nematomi.*“⁷

Mums įsakyta „visame kame dėkoti“.⁸ Tad ar negeriau savo akimis ir širdimis matyti net menkiausius dalykus, už kuriuos galime dėkoti, užuot kreipus dėmesį į tai, kas šiuo metu yra neigiamo?

Viešpats pažadėjo: „Tas, kuris viską priima su dėkingumu, bus padarytas šlovingas; ir šios žemės dalykai bus jam pridėti, netgi šimteriopai.“⁹

Broliai ir seserys, turėdami gausius mūsų Dangiškojo Tėvo palaiminimus, Jo maloningą išgelbėjimo planą, nuostabias sugrąžintosios Evangelijos tiesas ir daugybę šios žemiškosios kelionės grožybių „argi neturime priežasties džiūgauti?“¹⁰

Todėl apsispręskime būti laimingi, nepriklausomai nuo savo aplinkybių.

Apie apsisprendimus

Vieną dieną žengsime tą neišvengiamą žingsnį ir pereisime iš šios mirtingumo srities į kitą būtį. Tuomet žvelgsime atgal į savo gyvenimą ir klausime savęs, ar galėjome būti geresni, priimti geresnius sprendimus, išmintingiau naudoti laiką.

Kad išvengtume giliausių apgailestavimų, būtų išmintinga šiandien apsispręsti dėl kai kurių dalykų. Todėl:

- Apsispręskime daugiau laiko praleisti su tais, kuriuos mylime.
- Apsispręskime uoliau stengtis tapti tokiais žmonėmis, kokiais Dievas nori mus matyti.
- Apsispręskime būti laimingi nepriklausomai nuo aplinkybių.

Liudiju, kad daugumos giliausių būsimų apgailstavimų galime išvengti sekdamis Gelbėtoju šiandien. Jei nusidėjome ar padarėme klaidų, jei priėmėme sprendimus, dėl kurių apgailstavujame, yra brangi Kristaus Apmokėjimo dovana, per kurią mums gali būti atleista. Negalime sugrįžti į praeitį ir jos pakeisti, bet galime atgailauti. Gelbėtojas gali nušluostyti mūsų apgailstavimo ašaras¹¹ ir nuimti mūsų nuodėmių našta.¹² Jo Apmokėjimas leidžia mums palikti praeitį, eiti pirmyn švariomis rankomis bei tyra širdimi¹³ ir apsispręsti elgtis geriau, o ypač tapti geresniems.

Taip, šis gyvenimas bėga greitai; mūsų dienos greitai tirpsta; ir mirtis kartais atrodo bauginanti. Tačiau mūsų dvasia gyvens toliau ir susijungs su mūsų prikeltu kūnu, kad gautų amžiną šlovę. Iškilmingai liudiju, kad gailastingojo Kristaus dėka visi mes vėl gyvensime amžinai. Mūsų Gelbėtojo ir Išpirkėjo dėka vieną dieną tikrai suprasime ir džiūgausime žodžiais „mirties geluonis prarytas Kristuje“.¹⁴

Mūsų, kaip Dievo sūnų ir dukterų, kelias link mūsų dieviško likimo išsipildymo yra amžinas. Brangūs mano broliai ir seserys, brangūs draugai, pradėti eiti šiuo amžinu keliu turime *šiandien*; negalime prarasti nė dienos. Meldžiu, kad nelauktume, kol ateis laikas mirti dar neišmokus gyventi. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1 Almos 40:11.	5 Mato 6:20.
2 Žr. Susie Steiner, „Top Five Regrets of the Dying,“ <i>Guardian</i> , 2012 m. vasario 1 d., www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying .	6 Psalmyno 118:24.
3 Bronnie Ware, Steiner, „Top Five Regrets of the Dying,“	7 Antuanas de Sent Egziuperi, <i>Mažasis princas</i> , 63 p.
4 „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,“ <i>The Complete Poetical Works of William Wordsworth</i> (1924), p. 359.	8 Mozijo 26:39; taip pat žr. Doktrinos ir Sandorų 59:7.
	9. Doktrinos ir Sandorų 78:19.
	10. Almos 26:35.
	11. Žr. Apreiškimo 7:17.
	12. Žr. Mato 11:28–30.
	13. Žr. Psalmyno 24:4.
	14. Mozijo 16:8; taip pat žr. 1 Korintiečiams 15:54.

Bažnyčios pareigūnų palaikymas

Pareigūnus palaikymui pristatė prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Siūloma palaikyti Tomą Spenserį Monsoną kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentą; Henri Benioną Airingą – kaip pirmąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje ir Dyterį Frydrichą Uchtdorfą – kaip antrąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje.

Kas pritariate, galite tai parodyti.

Kas nepritariate, jeigu tokių yra, galite tai parodyti.

Siūloma palaikyti Boidą Kenetą Pakerį kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentą ir šiuos brolius kaip to Kvorumo narius: Boidą K. Pakerį, L. Tomą Perį, Raselą M. Nelsoną, Daliną H. Ouksą, M. Raselą Balardą, Ričardą G. Skotą, Robertą D. Heilsą, Džefrį R. Holandą, Deividą A. Bednarį, Kventiną L. Kuką, D. Todą Kristofersoną ir Nylą L. Anderseną.

Kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas nepritariate, galite parodyti taip pat.

Siūloma palaikyti patarėjus Pirmojoje Prezidentūroje ir Dvylika Apaštalų kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus.

Visus, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas prieš, jei tokių yra, parodykite tuo pačiu ženklą.

Vyresnysis Džėjus E. Džensenas buvo atleistas iš

Septyniiasdešimčių kvorumų prezidentūros.

Tuos, kurie galite kartu su mumis išreikšti dėkingumą, prašome tai parodyti.

Siūloma palaikyti vyresnįjį Kreigą K. Kriščenseną kaip Septyniiasdešimčių kvorumų prezidentūros narį.

Visus, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas prieš? jei tokių yra.

Siūloma su padėka už puikią tarnystę atleisti vyresnįjį Marliną K. Dženseną kaip Bažnyčios istoriką ir registratorių.

Visus, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Siūloma palaikyti vyresnįjį Styveną E. Snou kaip Bažnyčios istoriką ir registratorių.

Visus, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Jei yra prieš.

Siūloma atleisti vyresnius Kytą K. Hilbigą, Džėjų E. Dženseną, Marliną K. Dženseną ir Oktavianą Tenorio kaip Pirmojo Septyniasdešimties Kvorumo narius ir paskirti juos garbės visuotiniams įgaliotiniams.

Taip pat siūloma atleisti vyresnius Kytą R. Edvardsą ir Larį V. Gibonsą kaip Antrojo Septyniasdešimties Kvorumo narius.

Tuos, kurie norite kartu išreikšti dėkingumą šiems broliams už jų puikią tarnystę, prašome tai parodyti.

Siūloma palaikyti kitus visuotinius įgaliotinius, Septyniasdešimčių narius kraštuose ir visuotines pagalbinių organizacijų prezidentūras, kaip jos yra dabar.

Kas pritariate, prašome tai parodyti.

Jei yra prieš, galite tai parodyti.

Ačiū jums, broliai ir seserys, už jūsų palaikomąjį balsavimą, tikėjimą, pasišventimą bei maldas.

Tapti gerais gimdytojais

Vyresnysis L. Tomas Peris

Iš Dvylikos Apaštalių Kvorumo

Yra daug būdų, kaip geri gimdytojai gali sulaukti pagalbos ir paramos, reikalingos mokant savo vaikus Jėzaus Kristaus Evangelijos.

Šią vasarą pasiekiau ypatingą etapą – man suėjo devyniasdešimt metų. Pasiekus tam tikrą gyvenimo tarpsnį yra pravartu ir informatyvu apmąstyti praeities įvykius ir patyrimus. Jums, jauniems žmonėms, kurie klausotės arba skaitote šią kalbą, devyniasdešimt metų išgyvenęs asmuo gal ir nedaro didesnio įspūdžio, tačiau tais laikais, kai aš gimiau, toks ilgas gyvenimo amžius buvo laikomas dideliu pasiekimu. Kiekvieną dieną aš dėkoju Dangiškajam Tėvui už tai, kad mane laimina ilgu gyvenimu.

Per mano gyvenimo laikotarpį labai daug kas pasikeitė. Mačiau, kas vyko pramonės ir informacijos amžiuje. Masinė automobilių gamyba, telefonas ir lėktuvas buvo dideli mano jaunystės dienų išradimai. Šiandien būdai, kaip rasti, dalintis ir naudotis informacija, keičiasi beveik kiekvieną dieną. Būdamas tokio amžiaus aš stebiuosi staigiai besikeičiančiu pasauliu, kuriame gyvename. Tiek daug šiuolaikinių atradimų jaudina vaizduotę savo galimybėmis pagerinti mūsų gyvenimą.

Kai pasaulyje vyksta tiek daug staigių pasikeitimų, mes nuoširdžiai meldžiamės ir darbuojamės, kad išliktų Jėzaus Kristaus Evangelijos vertybės. Kai kurios iš jų jau yra pavojuje. Šių vertybių sąrašo viršuje, dėl to labiausiai priešo atakuojamos, yra santuokos šventumas ir esminė šeimos svarba. Šios vertybės suteikia stabilumą ir saugumą namams, kuriuose kiekvienas Dangiškojo Tėvo vaikas gali būti skatinamas gerai elgtis ir įgyti amžinas vertybes.

Belaukdama mano devyniasdešimties gyvenimo metų šventės mano šeima padėjo man prisiminti ir įvertinti mano ilgo gyvenimo patyrimus. Pavyzdžiui, mano dukterėčia surinko ir pasidalino su manimi keliais laiškais, kuriuos savo tėvams parašiau prieš beveik septyniasdešimt metų, būdamas jūrų pėstininkų bazėje Ramiojo vandenyno Saipano saloje per Antrąjį pasaulinį karą.

Mano dėmesį patraukė vienas iš tų laiškų. Tai laiškas, kurį parašiau savo motinai, kad ji perskaitytų per Motinos dieną 1945-ais metais. Norėčiau pasidalinti keliomis ištraukomis iš to laiško, vildamasis, kad suprasite, kodėl būsiu visada dėkingas savo mylintiems tėvui ir motinai už pamokas, išmoktas iš jų namuose. Mano tėvai man yra geriausias gerų gimdytojų pavyzdys, nes santuoka ir tinkamas vaikų auklėjimas jiems buvo svarbiausias prioritetas.

Mano 1945-ų metų Motinos dienos proga parašytas laiškas prasidėjo taip:

„Brangioji mama,

pastaruosius keturis metus man labai nesisekė, nes Motinos dieną praleisdavau toli nuo tavęs. Kiekvienais metais norėjau būti šalia ir pasakyti tau, kaip stipriai tave myliu ir kiek daug apie tave galvoju, bet kadangi ir vėl negaliu to padaryti, teks imtis kito gero dalyko – savo pamąstymus atsiųsti tau paštu.

Šiais metais, labiau nei bet kada, aš matau, kaip man padėjo tai, kad turiu nuostabią motiną. Visų pirma, aš ilgiuosi tų mažų dalykų, kuriuos tu darei dėl manęs. Kiekvieną rytą atsikėlus iš lovos man nereikėjo galvoti, ar rasiu švarius marškinius ir švarias kojines. Viskas, ką man reikėjo padaryti, tai atidaryti stalčių ir pasiimti viską, ko reikia. Eidamas valgyti visada žinojau, kad bus paruošta tai, kas man patinka, ir tai bus paruošta geriausiu įmanomu būdu. Vakare visada žinojau, kad ant lovos rasiu švarią patalynę ir tiek užklotų, kad jausčiausi labai patogiai. Gyventi tuose namuose buvo išties labai malonu.“

Kai perskaičiau šias pirmas laiško pastraipas, mane nustebino, kaip sentimentalai jos skambėjo. Galbūt gyvenimas palapinėje ir miegas ant gulto po tinkleliu nuo uodų vertė mane galvoti apie savo labai ypatingus namus.

Toliau laiške motinai buvo rašoma:

„Tačiau labiau mane jaudina tavo pavyzdys man. Mums, kaip šeimai, gyvenimas buvo padarytas toks malonus, kad norėjome sekti tavo pėdomis, toliau patirti tą patį džiaugsmą, kurį patyrėme savo vaikystėje. Tu visada atrasdavai laiko nusivežti šeimą į kanjoną, ir galėjome iš tavęs tikėtis visko, pradedant kopimu į kalną ir baigiant žaidimais kamuoliu. Tu ir tėtis niekada nevykote atostogauti vieni. Šeima visada vyko kartu. Dabar, kai esu toli nuo namų, man visada patinka kalbėti apie gyvenimą namuose, nes jis buvo labai malonus. Negaliu dabar nepaisyti tavo mokymų, nes dėl mano veiksmų kiti pamans, kad tu manęs tinkamai neišauklėjai. Gyvenimas yra didelis iššūkis man, nes turiu išlikti vertas vadintis Noros Sonės Peri sūnumi. Aš labai didžiuojuosi šiuo vardu ir tikiuosi visada išlikti jo vertas.

Tikiuosi, kad kitais metais būsiu su tavimi ir galėsime per Motinos dieną puikiai praleisti laiką, kurį planavau pastaruosius keturis metus.

Linkiu, kad Viešpats palaimintų tave už visus nuostabius dalykus, kuriuos padarei dėl šio neramaus pasaulio.

Su visa meile, Tomas.¹

Perskaitęs savo laišką dar kartą taip pat prisiminiau mane auginusios šeimos, apylinkės, kuolo ir bendruomenės kultūrą.

Kultūra apibūdinama kaip žmonių gyvenimo būdas. Egzistuoja unikali Evangelijos kultūra, t. y. tam tikrų vertybių, lūkesčių ir tvarkos sistema, būdinga visiems Pastarųjų dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariams. Ši Evangelijos kultūra, arba gyvenimo būdas, kyla iš Išgelbėjimo plano, Dievo įsakymų ir gyvųjų pranašų mokymų. Ji yra atspindys to, kaip auginame savo šeimas ir gyvename asmeninį gyvenimą.

Pirmieji nurodymai Adomui dėl jo žemiškų pareigų yra surašyti Pradžios 2:24: „Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu.“

Vyro ir moters susijungimas, kad būtų oficialiai ir teisėtai susituokę, yra ne vien tik paruošimas būsimoms kartoms paveldėti žemę, bet tai taip pat suteikia didžiausią džiaugsmą ir pasitenkinimą, kurį galima rasti šiame žemiškajame gyvenime. Tai ypač akivaizdu, kai kunigystės galios paskelbia, kad santuoka

sudaroma laikui ir amžinybei. Vaikai, gimę tokioje santuokoje, yra saugesni nei bet kur kitur.

Namuose gerų gimdytojų mokomos pamokos tampa vis svarbesnės šiandieniniame pasaulyje, kuriame labai išsikerojusi priešo įtaka. Mums žinoma, kad jis bando pažeisti ir sunaikinti mūsų visuomenės svarbiausią pagrindą – šeimą. Sumaniais ir atsargiai užmaskuotais būdais jis visame pasaulyje puola šeimyninio gyvenimo įsipareigojimus ir kenkia ištikimų pastarųjų dienų šventųjų kultūrai ir sandoroms. Gimdytojai privalo ryžtingai nuspręsti, kad mokymas namuose bus jų švenčiausia ir svarbiausia pareiga. Kitos įstaigos, tokios kaip Bažnyčia ir mokykla, gali padėti gimdytojams „mokyti jaunuolių koku keliu eiti“ (Patarlių 22:6), tačiau galiausiai ši pareiga tenka gimdytojų pečiams. Pagal didįjį laimės planą Dangiškojo Tėvo vaikų priežiūra ir ugdyimas yra patikėti geriems gimdytojams.

Esant tokiai didelei gimdytojų atsakomybei yra daug būdų, kaip geri gimdytojai gali sulaukti pagalbos ir paramos, reikalingos mokant savo vaikus Jėzaus Kristaus Evangelijos. Leiskite man pasiūlyti penkis būdus, kaip gimdytojai gali sukurti stipresnę šeimos kultūrą:

Pirma, gimdytojai gali nuoširdžiai melstis prašydami mūsų Amžinojo Tėvo pagalbos mylėti, suprasti ir vadovauti vaikams, kuriuos Jis jiems atsiuntė.

Antra, jie gali melstis kartu su šeima, studijuoti Raštus, rengti šeimos namų vakarus ir kaip įmanoma dažniau pietauti kartu, pietus paverčiant metu, kuomet yra bendraujama ir mokoma vertybių.

Trečia, gimdytojai gali geriau išnaudoti Bažnyčios paramos tinklą, bendraudami su vaikų pradinukų mokytojais, jaunimo vadovais bei klasės ir kvorumo prezidentūromis. Bendraudami su tais, kurie buvo iššventinti ir paskirti darbuotis su jų vaikais, gimdytojai gali suteikti svarbiausios informacijos apie vaiko ypatingus ir konkrečius poreikius.

Ketvirta, gimdytojai gali dažnai pasidalinti savo liudijimu su vaikais, įpareigoti juos laikytis Dievo įsakymų ir pažadėti tas palaimas, kurias mūsų Dangiškasis Tėvas žada Savo ištikimiems vaikams.

Penkta, šeimą galime kurti ant tokio pagrindo, kuris sukurtas iš aiškių ir paprastų šeimos taisyklių ir lūkesčių, turiningų šeimos tradicijų ir ritualų ir „šeimos ekonomikos“, kuri vaikus įpareigoja dirbti namuose ir suteikia galimybę užsidirbti pinigų, kad galėtų išmokti laikytis biudžeto, taupyti ir iš uždirbtų pinigų mokėti dešimtinę .

Šie pasiūlymai, kaip sukurti stipresnę *šeimos kultūrą*, atitinka Bažnyčios kultūrą. Mūsų sustiprinta šeimos kultūra bus apsauga mūsų vaikams nuo priešininko „ugniųjų strėlių“ (1 Nephi 15:24), leidžiamų jų bendraamžių kultūrose, pramoginėse ir garsenybių kultūrose, reputacijos ir privilegijų kultūrose bei interneto ir žiniasklaidos kultūrose, kurios juos nuolat veikia. Stipri šeimos kultūra padės mūsų vaikams „gyventi pasaulyje“, bet netapti „pasaulio“ (Jono 15:19).

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas mokė: „Tėvų pareiga yra savo vaikus mokyti šių gelbstinčių Jėzaus Kristaus Evangelijos principų, kad jie žinotų, kodėl krikštijasi ir kad jų širdys būtų įkvėptos troškimo po savo krikšto nepaliaujamai laikytis Dievo įsakymų ir galėtų sugrįžti Jo akivaizdon. Ar jūs, mano gerieji broliai ir seserys, norite, kad jūsų šeima ir vaikai jūsų akivaizdoje būtų užantspauduoti su jūsų tėvais ir jūsų motinomis? Jei taip, tuomet privalote pradėti mokyti nuo pat lopšio. Jūs turite mokyti ir pavyzdžiu, ir priesaku.“²

Pareiškime apie šeimą sakoma:

„Vyras ir žmona turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpintis vienas kitu bei savo vaikais. „Vaikai yra Viešpaties dovana“ (Psalm 127:3). Tėvų šventa pareiga – išauklėti savo vaikus su meile ir teisumu, patenkinti jų fizinius bei dvasinius poreikius, mokyti juos mylėti ir tarnauti vienas kitam, laikytis Dievo įsakymų ir būti įstatymus gerbiančiais piliečiais, kur jie begyventų. [...]

Pagal dievišką planą tėvai turi pirmininkauti savo šeimoms su meile ir teisumu, būti atsakingi už aprūpinimą viskuo, kas būtina pragyvenimui, ir savo šeimų apsaugą. Motinos pirmiausia atsako už savo vaikų ugdymą. Tėvai ir motinos yra įpareigoti padėti vykdyti šias pareigas vienas kitam kaip lygūs partneriai.“³

Tikiu, kad pagal dievišką planą būtent motinų pagrindinis vaidmuo yra rūpintis būsimų kartų ugdymu ir mokymu. Tačiau

yra nuostabu matyti, kaip tikrą partnerystę išsiugdę sutuoktiniai suvienija savo įtaką ir abu veiksmingai bendrauja dėl savo vaikų ir su savo vaikais.

Nelabumo pajėgos puola mūsų vaikus sumaniau ir stipriau, nei bet kada anksčiau. Stiprios šeimos kultūros kūrimas mūsų vaikams suteikia dar vieną apsauginį sluoksnį, saugantį juos nuo pasaulio poveikio.

Tegul Dievas laimina jus, gerąsias motinas ir tėvus Sionėje. Jūsų priežiūrai jis patikėjo Savo amžinuosius vaikus. Kaip gimdytojai mes bendradarbiaujame, net susiliegame su Dievu, įgyvendindami Jo darbą ir šlovę tarp Jo vaikų. Mūsų šventa pareiga yra stengtis iš visų jėgų. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Motinos dienos proga parašytas L. Tomo Perio laiškas, išsiųstas jo motinai iš Saipano salos 1945-ųjų metų gegužės 3-ią dieną.
2. Džozefas Fildingas Smitas, Konferencijos ataskaita, 1948 m. spalio, p. 153.
3. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“.

Būkite uoliai užsiėmę

Vyresnysis M. Raselas Balardas

Iš Dvylikos Apaštaly Kvorumo

Kuomet daugelio rankos „uoliai užsiėmę daryti gera,“ nuveikiami didingi dalykai ir palengvinamos naštos.

Vyresnysis Peri, manau, jūs esate jauniausias 90-metis visoje Bažnyčioje. Matėte, kaip jis pašoko nuo savo kėdės?

Mano mylimi broliai ir seserys, kaskart, kai mėgaujuosi prinokusiu pomidoru ar valgau ką tik nuo medžio nuskintą sultingą persiką, mintimis sugrįžtu 60 metų atgal, kuomet mano tėvas turėjo nedidelį persikų sodą Holadėjuje, Jutoje. Ten jis laikė bičių avilius, kad apdulinti persikų žiedai galiausiai virstų labai dideliais ir skaniais persikais.

Tėvas mylėjo savo švelniąsias bitutes ir stebėjosi tuo, kad tūkstančiai jų darbuojasi išvien tam, kad nuo persikų žiedų surinktą nektarą paverstų saldžiu, auksiniu medumi – vienu naudingiausių gamtos maisto produktų. Tiesą sakant, dietologai teigia, kad tai yra vienas iš maisto produktų, kuriame yra visi gyvybei palaikyti būtini elementai – enzimai, vitaminai, mineralai ir vanduo.

Mano tėvas visuomet stengėsi ir mane įtraukti į darbą prie savo avilių, bet aš džiugiai leisdavau jam pačiam užsiimti savo bitutėmis. Tačiau nuo tų dienų aš daugiau sužinojau apie tą labai organizuotą avilį – maždaug 60 000 bičių spiečių.

Bites labai traukia apdulinti, rinkti nektarą ir jį kondensuoti į medų. Tokią nepaprastą maniją mūsų Kūrėjas įdiegė į bičių genus. Paskaičiuota, kad vien tam, jog surinktų beveik puskilogramį medaus, vidutiniškai nuo 20 000 iki 60 000 bičių turi kolektyviai apskristi milijonus gėlių ir nukeliauti tiek, kiek prilygtų dviems apskridimams aplink Žemės rutulį. Per savo trumpų gyvenimą, trunkantį nuo kelių savaičių iki keturių

mėnesių, viena bitė tesurenka vos vieną dvyliktąją arbatinio šaukštelio medaus.

Tai gali atrodyti labai nežymus kiekis, tačiau kiekvienos bitės viena dvyliktoji arbatinio šaukštelio medaus yra gyvybiškai svarbi avilio gyvenimui. Bitės yra labai priklausomos viena nuo kitos. Darbas, kuris kelioms bitėms būtų per sunkus, tampa lengvesnis, kai visos bitės ištikimai atlieka savo dalį.

Avilys visada buvo svarbus mūsų Bažnyčios istorijos simbolis. Iš Mormono Knygos sužinome, kad Jareditai prieš tūkstančius metų keliaudami į Amerikas gabenosi ir bičių (žr. Etero 2:3). Brigamas Jangas avilį simboliu pasirinko tam, kad paskatintų ir įkvėptų pionierius ta bendradarbiavimo energija, kuri buvo būtina aplink Didįjį Druskos ežerą plytinčias dykas sausas žemes paverčiant šiandien derlingais slėniais. Mes naudojames jų kolektyvinės vizijos ir darbštumo vaisiais.

Avilio simbolį galime pastebėti daugelio mūsų šventyklų interjere ir eksterjere. Ši tribūna, prie kurios dabar stoviu, yra padaryta iš riešutmedžio, augusio sodelyje prie Prezidento Gordono B. Hinklio namų, ir išpuošta bičių avilių raiziniiais.

Visas šis simbolizmas liudija apie vieną dalyką: kuomet daugelio rankos „uoliai užsiėmę daryti gera,“ nuveikiami didingi dalykai ir palengvinamos naštos (žr. DS 58:27). Įsivaizduokite, ką pasaulyje galėtų nuveikti milijonai pastarųjų dienų šventųjų, jei mes darbuotumės lyg avilys – tikslingai ir uoliai pasišventę tam, ko mokė Viešpats Jėzus Kristus.

Gelbėtojas mokė, kad pirmas ir didžiausias įsakymas yra: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. [...]

Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį.

Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“ (Mato 22:37, 39–40).

Gelbėtojo žodžiai yra paprasti, tačiau jų prasmė yra gili ir labai reikšminga. Turime mylėti Dievą ir mylėti bei rūpintis savo artimu kaip savimi. Įsivaizduokite, kiek gero pasaulyje nuveiktume, jei visi kartu, susivieniję kaip Kristaus pasekėjai, uoliai ir darbščiai rūpintumės kitų poreikiais ir tarnautume savo aplinkiniams: t. y. savo šeimoms, draugams, kaimynams ir bendrapiliečiams.

Kaip pažymima Jokūbo laiške, tarnavimas yra esminis tyros religijos aspektas (žr. Jokūbo 1:27).

Skaitome apie Bažnyčios narių atliktą tarnystę visame pasaulyje, ypač apie kritiniu metu, t. y. po gaisrų, uraganų ir tornadų, suteiktą humanitarinę pagalbą. Ši labai reikalinga ir labai vertinama pagalba nelaimių atvejais turėtų ir toliau būti teikiama, nes taip nešame vienas kito naštas. O kaip su mūsų kasdieniniu gyvenimu? Jei rodytume savo nuoširdžią krikščionišką meilę kitiems, koks būtų bendras mūsų milijonų mažų kasdieninių gailingumo darbų efektas? Bėgant laikui per mus sklindanti mūsų Dangiškojo Tėvo meilė paveiktų visus Jo vaikus. Mūsų nerimastingam pasauliui šios Kristaus meilės šiandien reikia labiau nei bet kada, o ateityje jam jos reikės dar labiau.

Šie paprasti kasdieniniai tarnystės darbai galbūt atrodo nežymūs, bet jei žvelgsime į visumą, jie bus lyg ta viena dvyliktoji arbatinio šaukštelio medaus, kurį sunėšė į avilį viena bitė. Mūsų meilėje Dievui ir Jo vaikams slypi galia, ir kai toji meilė apčiuopiamai išreiškiama per milijonus krikščioniškų gerumo darbų, ji pasaldina ir pamaitina pasaulį gyvastį palaikančiu tikėjimu, vilties ir meilės nektaru.

Ką turėtume daryti, kad taptume panašūs į tas pasišventusias bites, o tą pasišventimą paverstume savo savasties dalimi? Dauguma mūsų pareigingai lankome Bažnyčios susirinkimus. Uoliai darbuojamės savo pašaukimuose, ypač sekmadieniais. Tai tikrai pagirtina. Bet ar mūsų mintys ir širdys taip pat uoliai užimtos gerumo darbais visą likusią savaitės dalį? Gal tai darome nenuoširdžiai? Kitaip sakant, ar tikrai esame atsivertę į Jėzaus Kristaus Evangeliją? Kaip galime mintyse išpuoselėtą tikėjimo sėklą pasodinti giliai į derlingą savo sielos dirvą? Kaip galime patirti tą galingą širdies permainą, kuri, pasak Almos, yra neatsiejama nuo mūsų amžinosios laimės ir ramybės (žr. Almos 5:12–21)?

Atminkite, kad meduje yra visi būtini elementai žemiškai gyvybei palaikyti. O Kristaus doktrina ir Evangelija yra vienintelis būdas amžinajam gyvenimui įgyti. Kai liudijimas pranoks mūsų mintis ir išsisklaidys giliai į širdį, tai motyvacija mylėti ir tarnauti taps panaši į Gelbėtojo. Tada ir tik tada, tapsime

giliai atsivertusiais Kristaus mokiniais, galinčiais Dvasia pasiekti savo artimo širdį.

Kai širdimis nusigręšime nuo šio pasaulio dalykų, tai nebesieksime nei žmonių garbės, nei savo puikybės tenkinimo (žr. DS 121:35–37). Tada įgysime Kristaus savybes ir, pasak Jėzaus:

- Būsime geri, romūs ir didžiai kantrūs (žr. DS 121:41);
- Būsime malonūs, be veidmainystės ir klastos (žr. DS 121:42);
- Būsime pilni tikrosios meilės visiems žmonėms (žr. DS 121:45);
- Dorybė nepaliaujamai puoš mūsų mintis (žr. DS 121:45);
- Nebebūsime linkę daryti pikta (žr. Mozijo 5:2);
- Šventoji Dvasia bus mūsų nuolatinė bendražygė, o kunigystės doktrinos leisis ant mūsų sielos kaip rasa iš dangaus (žr. DS 121:45–46).

Broliai ir seserys, neraginu jūsų tapti religiniais fanatikais. Visai atvirkščiai! Tiesiog sakau, kad sekantis loginis žingsnis link mūsų visiško atsivertimo į Kristaus Evangeliją yra giliai širdimi ir siela įsisavinti jos doktrinas tam, kad pastoviai – ir dorai – gyventume pagal tai, ką išpažįstame tikį.

Šis dorumas supaprastina mūsų gyvenimą ir sustiprina jautrumą Dvasiai bei kitų poreikiams. Jis neša džiaugsmą mūsų gyvenimui ir ramybę mūsų sielai – tokį džiaugsmą ir tokią ramybę, kuriuos pajuntame atgailaudami už savo nuodėmes ir sekdami paskui Gelbėtoją bei laikydamiesi Jo įsakymų.

Kaip galime taip pasikeisti? Kaip šią Kristaus meilę įsisodinti į savo širdį? Yra viena paprasta kasdieninė praktika, kuri gali pakeisti kiekvieną Bažnyčios narį, taip pat jus, berniukai ir mergaitės, vaikinai ir merginos, nevedęs jaunime, tėvai ir motinos.

Ta paprasta praktika yra tokia: kiekvieną dieną, per rytinę maldą paprašykite Dangiškojo Tėvo padėti jums surasti progą

tarnauti vienam iš Jo brangių vaikų; tada tikėjimo ir meilės kupina širdimi eikite per dieną ieškodami, kam padėti. Nesiblaškykite, kaip nesiblaško po gėles bitės rinkdamos nektarą ir žiedadulkes. Jei taip darysite, išaugs jūsų dvasinis jautrumas ir atrasite tokių progų tarnauti, kokių iki tol net neįsivaizdavote.

Prezidentas Tomas S. Monsonas dažnai moko, kad Dangišskasis Tėvas į kitų žmonių maldas atsako per mus – per jus ir mane – per mūsų gerus žodžius ir darbus, per mūsų paprastus tarnystės ir meilės darbus.

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas sakė: „Dievas tikrai mus pastebi ir mus prižiūri. Tačiau įprastai mūsų poreikius Jis patenkina per kitą asmenį. Štai kodėl svarbu, kad tarnautume vieni kitiems“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

Žinau, kad jei taip darysite – namie, mokykloje, darbe ir bažnyčioje – jus ves Dvasia ir gebėsite atskirti tuos, kuriems reikalinga tokia tarnystė, kurią atlikti galite tik jūs. Jus ragins Dvasia ir būsite stipriai skatinami padėti motyvuoti apdulkinti pasaulį tyra Kristaus meile ir Jo Evangelija.

Ir nepamirškite tos mažytės bitės vienos dvyliktosios arbatinio šaukštelio medaus indėlio aviliui: jei savo pastangas padauginsime iš dešimčių tūkstančių, net milijonų pamaldžių pastangų per krikščionišką tarnystę dalintis Dievo meile Jo vaikams, tai bendras viso šio gerumo efektas Kristaus Šviesa nutviekis vis tamsėjantį pasaulį. Bendromis pastangomis meilės ir atjautos suteiksime tiek savo pačių šeimoms, tiek vienišiams, vargšams ir palūžusiems, tiek tiems mūsų Dangiškojo Tėvo vaikams, kurie ieško tiesos ir ramybės.

Broliai ir seserys, nuolankiai meldžiu, kad kasdien melddamiesi prašytume įkvėpimo surasti ką nors, kam galėtume prasmingai patarnauti ir pasidalinti Evangelijos tiesomis ir liudijimais. Tada dienos pabaigoje į klausimus: „Ar šiandieną ką gero kam padariau? Ar padėjau kam bėdoje?“ (*Hymns*, no. 223), galėsime atsakyti „taip“.

Tai yra Dievo darbas. Tad darbuokimės jame taip ištikimai, kaip tos atsidavusios mažos bitės. To nuolankiai meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

„Ateikite pas mane, o jūs, Izraelio namai“

Vyresnysis Laris Ekou Hokas

Iš Septyniasdešimties

Ateidami pas savo Gelbėtoją Jėzų Kristų ir išgrynindami savo širdis tapsime įrankiais vykdant galingus Mormono Knygos pažadus.

Aš savanoriškai tarnavau Jungtinių Valstijų jūrų pėstininku Vietnamo kare. Netrukus po to, kai atvykau į Kvantiką Virdžinijoje pagrindiniams apmokymams, kartu su kitais 54 naujais jūrų pėstininkais atsidūriau rikiuotėje priešais savo gultą kareivinėse. Savo mokymų vadą, mūsų užgrūdintą veteraną, sutikau, kai spyręs į kareivinių duris jis įžengė vidun ir plūdosi keiksmoždziais.

Po šio bauginančio prisistatymo pradėjęs nuo vieno kareivinių galo jis ėmė tardyti kiekvieną naujoką. Be išimties, mokymo vadas tikslingai rasdavo būdą, kaip garsiai ir vulgariai pasityčioti iš kiekvieno naujoko. Taip jis ėjo link manęs, kiekvienam jūrų pėstininkui į klausimus atsakant, kaip įsakyta: „Taip“ arba „Ne, seržante instruktoriau.“ Tiksliai nemačiau, ką jis darė, nes mums buvo įsakyta stovėti ramiai ir žiūrėti tiesiai. Atėjus mano eilei supratau, kad jis paėmė mano kelioninį krepšį ir viską iš vidaus išvertė ant čiužinio man už nugaros. Peržiūrėjęs mano daiktus jis atsistojo prieš mane. Pasiruošiau puolimui. Savo rankose jis laikė mano Mormono Knygą. Tikėjausi, kad jis šauks ant manęs. Tačiau jis priėjo arčiau manęs ir sušnabzdėjo: „Ar tu mormonas?“

Kaip buvo nurodyta, aš sušukau: „Taip, seržante instruktoriau!“

Ir vėl tikėjausi blogiausio. Bet lukterėjęs, jis pakėlė ranką su mano Mormono Knyga ir labai tyliai paklausė: „Ar tiki šia knyga?“

Aš vėl sušukau: „Taip, seržante instruktoriau!“

Tuo metu aš buvau tikras, kad jis pradės šaukti menkindamas mormonus ir Mormono Knygą, tačiau jis tik stovėjo tylėdamas. Po akimirkos jis sugrižo prie mano gulto ir atsargiai padėjo mano Mormono Knygą. Po to, ilgiau neapsistodamas prie manęs, jis keikdamasis tęsė likusių naujokų patyčias ir menkinimą.

Aš dažnai svarstau, kodėl tas tvirtas jūrų pėstininkų seržantas tą dieną manęs pagailejo. Tačiau esu dėkingas, kad galėjau nedvejodamas atsakyti: „Taip, aš esu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys“ ir „Taip, aš žinau, kad Mormono Knyga yra tikra.“ Šis liudijimas yra brangi dovana, kurią man suteikė Šventoji Dvasia, padedama dviejų misionierių ir kunigų kворumo patarėjo.

Kuomet man buvo keturiolika metų, du misionieriai, Ly Personas ir Boidas Kempvaisenas, mokė mano šeimą apie sugražintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją ir aš pasikrikštijau. Po dviejų metų mano kunigų kворumo padėjėjas Ričardas Borenas davė man užduotį perskaityti Mormono Knygą. Aš priėmiau tą užduotį ir kiekvieną vakarą skaičiau bent po dešimt puslapių, kol galiausiai pabaigiau skaityti.

Tituliniame lape perskaičiau, kad ji „parašyta lamanitams, kurie yra Izraelio namų likutis; ir taip pat žydui ir kitataučiu“. Mormono Knygos, dar vieno Jėzaus Kristaus testamento, įvade parašyta, kad lamanitai „yra pagrindiniai Amerikos indėnų protėviai“. Skaitant Mormono Knygą man atrodė, kad ji buvo apie mano protėvius, Amerikos indėnus. Mormono Knyga pasakoja apie žmones, kurie vėliau buvo pavadinti lamanitais ir kurie emigravo iš Jeruzalės į „pažado žemę“ (1 Nefio 2:20) maždaug 600 m. PR. KRISTŲ. Tai pasakojimas apie Dievo reikalus su šiais ankstyvaisiais gyventojais, įsikūrusiais kažkur Amerikos žemynuose. Jame aprašoma, kaip Jėzus Kristus po prisikėlimo tarnavo tarp jų. Mormono Knygos ištraukose matome, kad laikui bėgant jie buvo išblaškyti po Amerikos žemynus ir aplinkui esančių jūrų salas (žr. Almos 63:9–10). Jų pranašai išpranašavo,

kad daug kitataučių galiausiai atvyks į šią pažado žemę, lamanitai užsitrauks Dievo rūstybę bei bus išbarstyti, sutriuškinti ir beveik sunaikinti (žr. 1 Nefio 13:10–14).

Mano prosenelis Ekou Hokas, Poni indėnas, įpusėjęs XIX šimtmečiui gimė dabar taip vadinamoje Nebraskoje. Kada jam buvo devyniolika metų, Poni žmonės buvo priversti palikti maždaug 9,3 milijonus hektarų gimtosios žemės ir atlaisvinti vietą naujakuriams. 1874-ais metais Poni žmonės buvo šimtus mylių vedami pietų kryptimi į mažą rezervatą Oklahomos indėnų teritorijoje. Kol atvyko į Oklahomą, iš 12 tūkstančių Poni žmonių liko 7 šimtai. Poni žmonės, kaip ir kitos gentys, buvo išbarstyti, sutriuškinti ir beveik sunaikinti.

Mormono Knygoje yra ypatinga žinia lamanitų palikuonims – Izraelio namų likučiui. Interpretuodamas savo tėvo regėjimą apie paskutiniąsias dienas Nefis pateikė tokią žinią: „Ir tą dieną mūsų sėklos likutis žinos, kad jie yra Izraelio namų ir kad jie – Viešpaties sandoros žmonės; ir tada jie pažins ir sužinos apie savo protėvius ir taip pat apie savo Išpirkėjo evangeliją, kurios jis mokė jų tėvus; todėl jie sužinos apie savo Išpirkėją ir jo doktrinos esminius punktus, kad žinotų, kaip ateiti pas jį ir būti išgelbėtiems“ (1 Nefio 15:14).

Mormono Knyga yra šventas Raštas. Joje yra amžinosios Evangelijos pilnatvė. Pranašas Džozefas Smitas rašė, kad „Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas* [2007], p. 64). Todėl ši žinia skirta visiems pasaulio žmonėms.

Kai būdamas septyniolikos pirmą kartą skaičiau Mormono Knygą, susitelkiau ties Moronio pažadu: „Ir norėčiau jus paraginti, kad gavę juos, paklaustumėte Dievą, Amžinąjį Tėvą, Kristaus vardu, argi jie nėra tikri; ir jei paklausite nuoširdžiai, su tikru ketinimu, tikėdami Kristų, jis apreikš jums apie jų tiesą Šventosios Dvasios galia“ (Moronio 10:4).

Atsiklaupęs maldoje gavau galingą dvasinį liudijimą apie Mormono Knygos tikrumą. Tas liudijimas visą gyvenimą padėjo man apmąstyti ir priimti sprendimus.

Raginu visus žmones skaityti Mormono Knygą, dar vieną Jėzaus Kristaus Testamentą.

Ypač prašau Izraelio namų likutį, Mormono Knygos žmonių palikuonis, kur jie bebūtų, skaityti Mormono knygą vėl ir vėl. Sužinokite apie Mormono Knygoje esančius pažadus. Sekite Jėzaus Kristaus mokymais ir pavyzdžiu. Sudarykite ir laikykitės sandorų su Viešpačiu. Ieškokite ir sekite Šventosios Dvasios vadovavimu.

Užbaigsiu Amuleko, kito Mormono Knygos pranašo, žodžiais: „Ir dabar, mano mylimi broliai, aš norėčiau, kad ateitumėt pas Kristų, kuris yra Izraelio Šventasis, ir ragautumėte jo išgelbėjimo ir jo išpirkimo galios. Taip, ateikite pas jį ir atnašaukite visą savo sielą kaip atnašą jam, ir toliau pasninkaukite ir melskitės, ir ištvirkite iki galo; ir kaip Viešpats gyvas, būsite išgelbėti“ (Omnia 1:26).

Ateidami pas savo Gelbėtoją Jėzų Kristų ir ištaurindami savo širdis tapsime įrankiais vykdant galingus Mormono Knygos pažadus. Apie tai liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Ką žmogus duos mainais už savo sielą?

Vyresnysis Robertas K. Gajus

Iš Septyniasdešimties

Kad gautume Tėvo duodamą amžinojo gyvenimo atlygį, turime palikti visas savo nuodėmes, tiek dideles, tiek ir mažas.

Kartą Gelbėtojas Savo mokiniams uždavė tokį klausimą: „Ką žmogus duos mainais už savo sielą?“¹

Tai klausimas, kurį prieš daug metų tėvas paskatino mane apmąstyti. Kai augau, tėvai paskirdavo man namų ruošos darbus, už kuriuos mokėdavo sutartą sumą. Dažnai tuos pinigus, kurie sudarydavo truputį daugiau nei 50 centų, panaudodavau eidamas į kino teatrą. Tais laikais vienuolikmečiui kino bilietas kainavo 25 centus. Todėl man likdavo 25 centai saldainių batonėliams, kurie kainuodavo po 5 centus. Kinas ir penki saldainių batonėliai! Nieko negalėjo būti geriau.

Viskas klostėsi gerai, kol man nesukako 12 metų. Vieną popietę stovėdamas eilėje suvokiau, kad dvylikmečiui bilietas kainuoja 35 centus, o tai reiškė dviem saldainių batonėliais mažiau. Nepasiruošęs tokiai aukai pagalvojau: „Tu atrodei taip pat, kaip atrodei prieš savaitę.“ Tada priėjau ir paprašiau bilieto už 25 centus. Kasininkas net nemirktelėjo, ir aš nusipirkau įprastinius penkis saldainių batonėlius, o ne tris.

Vėliau džiaugdamašis savo pasiekimu parskubėjau namo papasakoti tėčiui apie didelį laimėjimą. Kol pasakojau smulkmenas, jis nieko nesakė. Man baigus jis tiesiog pažiūrėjo į mane ir paklausė: „Sūnau, ar parduotum savo sielą už 5 centų monetą?“ Jo žodžiai pervėrė mano dvylikametę širdį. Tos pamokos niekada nepamiršau.

Po daug metų tą patį klausimą uždaviau vienam mažiau aktyviam Melchizedeko kunigystės turėtojui. Tai buvo nuostabus savo šeimą mylintis vyras. Tačiau jis jau daug metų nebuvo bažnyčioje. Jis turėjo talentingą sūnų, kuris žaidė nuolat keliaujančioje ir sekmadieniais žaidžiančioje profesionalioje sporto komandoje. Ta komanda buvo laimėjusi daug svarbių pirmenybių. Kada su juo susitikome, priminiau jam, kad kaip kunigystės turėtojui jam pažadėta, kad jeigu išaukštins savo priesaiką ir sandorą, gaus viską, ką turi mūsų Tėvas.² Tada jo paklausiau: „Ar šalies pirmenybės vertingesnės už visa, ką turi Tėvas?“ Jis ramiai pasakė: „Suprantu, ką norite pasakyti“ ir susitarė susitikti su savo vyskupu.

Mūsų laikais, nepaisant mūsų gerų ketinimų, yra labai lengva pasiklysti pasaulio triukšme. Pasaulis spaudžia mus „[žiūrėti] toliau tikslo“³. Kažkas neseniai manęs paklausė: „Nejau kas nors nutiks, jei išgersiu vieną taurelę?“ Ar nematote, kad tai priešininko klausimas? Kainas paklausė: „Kas toks yra Viešpats, kad turėčiau jį pažinti?“⁴, ir tada prarado savo sielą. Kada pateisiname nežymias nuodėmes, Šėtonas triumfuoja. Už pieno butelį⁵, neteisingai parašytą vardą⁶, duonos ir lęšių sriubą⁷ buvo iškeistos pirmagimystės ir paveldai.

Kada svarstome penkių centų monetos arba šalies pirmenybių vertės mainus savo gyvenime, galime arba pateisinti savuosius veiksmus, kaip tai darė Kainas, arba pasiduoti Dievo valiai. Prieš mus iškyla ne klausimas, ar darome kažką, ką reikia taisyti, nes taip yra visada, bet klausimas, ar mes „atsitrauksime“, ar visgi „užbaigsime“ savo sielos pašaukimą vykdyti Tėvo valią?⁸

Viešpačiui patinka mūsų teisumas, bet jis iš mūsų prašo nuolatinės atgailos ir nusižeminimo. Biblijoje skaitome, kad besilaikantis įsakymų turtingas jaunuolis priklaupė priešais Gelbėtoją ir paklausė, ką turįs daryti, kad pelnytų amžinąjį gyvenimą. Jis pasitraukė nusimineš, kai Gelbėtojas atsakė: „Vieno dalyko tau trūksta: [...] parduok visa, ką turi.“⁹

Tačiau buvo ir kitas turtingas, tačiau pasaulietiškas vyras, visos lamanitų šalies karalius, Lamonio tėvas, kuris taip pat uždavė tokį patį klausimą apie amžinąjį gyvenimą: „Ką man daryti, kad užgimčiau iš Dievo ir kad ši nelaba dvasia būtų išrauta iš mano krūtinės ir gaučiau jo Dvasią [...]? [...]“

atsižadėsiu savo karalystės, kad gaučiau šitą didžiulį džiaugsmą.“¹⁰

Ar prisimenate, ką per Savo tarną Aaroną tam karaliui atsakė Viešpats? „Jei atgailausi dėl visų savo nuodėmių ir nusilenksi prieš Dievą, ir su tikėjimu šauksiesi jo vardo, tikėdamas, kad gausi, tada tu gausi viltį, kurios trokšti.“¹¹

Kai karalius suprato kokios reikia aukos, jis nusižemino, išsitiesė paslikas ir meldėsi: „O Dieve, [...] paliksiu visas savo nuodėmes, kad pažinčiau tave.“¹²

Tai yra mainai, kurių iš mūsų prašo Viešpats: kad gautume Tėvo duodamą amžinojo gyvenimo atlygį turime palikti visas savo nuodėmes, tiek dideles, tiek ir mažas. Turime pamiršti pateisinančias istorijas, išsisukinėjimus, racionalius paaiškinimus, savignyos priemones, atidėliojimus, apsimetinėjimus, asmeninį išdidumą, norą teisti kitus ir daryti viską savaip. Turime atsiriboti nuo viso pasaulietiško ir įgyti Dievo atvaizdą savo veiduose.¹³

Broliai ir seserys, atmintkite, kad esame kviečiami daugiau nei tik nedaryti nieko blogo. Priešui puolant taip pat turime veikti, o ne sėdėti „apatiškame stingulyje“¹⁴. Įgyti Dievo atvaizdą reiškia tarnauti vienas kitam. Yra veikimo ir neveikimo nuodėmės, ir mes turime pakilti virš jų abiejų.

Kai tarnavau misijos prezidentu Afrikoje, visiems laikams išmokau šią didžią tiesą. Keliaudamas į susirinkimą pakelėję pamačiau berniuką, kuris buvo vienas ir isteriškai verkė. Balsas manyje tarė: „Sustok ir padėk tam berniukui.“ Vos tik išgirdęs balsą tą pačią akimirką teisinausi: „Tu negali sustoti. Pavėluosi. Tu gi pirmininkauji ir negali ateiti pavėlavęs.“

Atvykęs į susirinkimų namus išgirdau tą patį balsą, sakantį: „Eik padėti tam berniukui.“ Tada savo mašinos raktus padaviau Bažnyčios nariui vardu Afasis ir paprašiau jo atvežti berniuką pas mane. Po maždaug 20 minučių pajutau tapštelėjimą per petį. Berniukas jau buvo lauke.

Jam buvo maždaug 10 metų. Sužinojome, kad jo tėvas buvo miręs, o motina – kalėjime. Jis gyveno Akros lūšnynuose su globėju, kuris jam skirdavo maisto ir vietą nakvynei. Kad tai užsitarnautų, jis gatvėse pardavinėjo džiovintą žuvį. Bet po tos prekybos gatvėje dienos jis įkišo ranką į kišenę ir aptiko joje skylę. Jis pametė visą uždarbį. Mudu su Afasiu iš karto

supratome, kad jei jis grįš be pinigų, bus išvadintas melagiu, greičiausiai bus mušamas ir tada išmestas į gatvę. Kaip tik tą išgąščio akimirką aš jį pirmą kartą pamačiau. Mes jį nuraminome, padengėme jo prarastas pajamas ir nuvežėme jį atgal namo pas jo globėją.

Tą vakarą eidamas namo suvokiau dvi didžias tiesas. Pirmą, žinojau stipriau nei anksčiau, kad Dievui rūpi kiekvienas iš mūsų ir Jis niekada mūsų neišsižadės; ir antra, žinojau, jog turime visuomet paklusti vidiniam Dvasios balsui ir „tuojau“¹⁵ eiti, kad ir kur būtume vedami, nepaisydami savo baimių ar kokių nors nepatogumų.

Vieną dieną mokiniai paklausė Gelbėtojo, kas Dangaus karalystėje yra didžiausias. Jis liepė jiems atsiversti, būti nuolankiems ir nusižeminti, kaip mažiems vaikams. Tada Jis pasakė: „Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas [yra] pražuvę.“¹⁶ Tuo vienu sakiniu jis apibrėžė mūsų misiją. Mes turime eiti gelbėti – pas prarastus, paskutinius ir mažiausius. Nepakanka vengti pikta; turime kęsti jo kryžių¹⁷ ir uoliai užsiimti¹⁸ pagalba kitiems atsiversti. Užjausdami ir mylėdami apkabiname palaidūną¹⁹, atsiliepiame į isterišką našlaičių verksmą ir maldavimus tų, kurie yra tamsoje ir neviltyje,²⁰ ir į bėdą patekusios šeimos pagalbos šauksmą. Vyresnysis Nylas L. Maksvelas sakė: „Šėtonui nereikia, kad visi taptų kaip Kainas ar Judas... Jam tereikia, kad pajėgūs vyrai [...] taptų rafinuotai neutralūs.“²¹

Po neseniai vykusios kuolo konferencijos prie manęs priėjo paauglys ir paklausė: „Ar Dievas myli mane?“ Tegu mūsų tarnystė visuomet patvirtina, kad Dievas neišsižada nė vieno.

Kalbant apie klausimą, „Ką žmogus duos mainais už savo sielą?“, Šėtonas norėtų, kad parduotume savo gyvenimą už šio pasaulio pirmenybes ir saldinių batonėlius. Tačiau Gelbėtojas kviečia mus nemokamai iškeisti savo nuodėmes, priimti Jo atvaizdą ir nešti tai į mums pasiekiamų žmonių širdis. Už tai galime gauti viską, ką Dievas turi, kas, kaip mums buvo paaiškinta, yra daugiau nei visos žemės turtai kartu sudėjus²². Ar galite įsivaizduoti?

Neseniai buvodamas Nikaragvoje ir besilankydamas kukliuose vienos šeimos namuose pastebėjau dekoratyvinę lėkštę. Joje buvo parašyta: „Mano liudijimas yra mano

brangiausias turtas.“ Taip yra ir man. Mano liudijimas yra mano sielos lobis ir dora širdimi palieku jums savo liudijimą, kad ši Bažnyčia yra tikroji Dievo Bažnyčia, kad jai vadovauja mūsų Gelbėtojas per savo išrinktą pranašą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas Mato 16:26.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:38.
3. Jokūbo knygos 4:14.
4. Mozės 5:16.
5. Pieno butelis ir nugriebta pieno dalis (su grietinėle) buvo nesutarimo tarp Tomo B. Maršo žmonos ir ponios Haris, kurios susitarė suvienyti išteklius ir gaminti sūrį, esmė. Kada ponia Haris išsiaiškino, kad ponia Marš nedavė nugriebto pieno, bet pasiliko sau, tos moterys susiginčijo. Tomas Maršas dėl to reikalą kreipėsi į vyskupą, kuris pritarė poniai Haris. Tas reikalas keliavo nuo vyskupo iki aukštosios tarybos ir po to iki Pirmosios Prezidentūros, visiems jiems pritariant, kad sesuo Haris buvo nuskriausta. Taip atsirado pleištas tarp Tomo Maršo ir brolių. Netrukus po to Tomas Maršas liudijo prieš Misūrio valstijos magistratą, kad mormonai buvo Misūrio valstijos priešai. (Žr. George A. Smith „Discourse“, *Deseret News*, Apr. 16, 1856, p. 44.)
6. Kai Pranašas Džozefas Smitas paskelbė Simondsui Ryderiui pašaukimą tarnauti misionieriumi, Ryderis pastebėjo, kad atspausdintame apreiškime jo pavardė buvo užrašyta „Raideris“. Jis įsižeidė ir tai nuvedė prie atsietimo ir galiausiai prie dalyvavimo pranašą ištepant degutu ir apipilant plunksnomis. Ryderis nežinojo, kad Džozefas Smitas dažniausiai diktodavo apreiškimus raštininkams ir rašymas nebuvo jo darbas. (Žr. Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], p. 93–94; Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. Pradžios 25-ame skyriuje sužinome, kad Isavas pardavė savo pirmagimystę Jokūbui už duoną ir lęšių sriubą (34 eil.).
8. Žr. Doktrinos ir Sandorų 19:18–19.
9. Žr. Morkaus 10:21–22.
10. Almos 22:15.
11. Almos 22:16.
12. Almos 22:18.
13. Žr. Almos 5:14–19.
14. Almos 60:7.
15. Morkaus 1:18.
16. Mato 18:11.
17. Jokūbo knygos 1:8.
18. Doktrinos ir Sandorų 58:27.
19. Žr. Luko 15:11–32.
20. Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), p. 88.
22. Žr. Doktrinos ir Sandorų 19:38.

Šventyklos standartas

Vyresnysis Skotas D. Vaitingas

Iš Septyniadešimties

Aukšti šventyklos statymo standartai, kurių laikosi Bažnyčia, yra pavaizdas ir net simbolis to, kaip turėtume gyventi savo pačių gyvenimą.

Neseniai lankydamasis nuostabioje Jutos Brigam Sičio šventykloje prisiminiau, ką patyriau tarnaudamas Havajų Laie šventyklos atvirų durų dienu, atšventinimo ir kultūros šventės koordinatoriumi.

Likus keliems mėnesiams iki didelių atnaujinimo darbų pabaigos buvau pakviestas apžiūrėti šią šventyklą kartu su Šventyklų Departamento vykdančiuoju direktoriumi, vyresniuoju Viljamu R. Volkeriu ir jo bendradarbiais iš Šventyklų Departamento. Kartu su mumis buvo įvairūs pagrindinės rangovo įmonės darbuotojai. Pagrindinis apžiūros tikslas iš dalies buvo apžvelgti atliktų darbų pažangą ir kokybę. Apžiūros metu buvo atlikta beveik 85 procentai darbų.

Vaikščiodamas po šventyklą stebėjau ir klausiau, kaip vyresnysis Volkeris ir jo bendradarbiai apžiūri darbą ir kalbasi su generaliniu rangovu. Sykį pastebėjau, kaip vienas vyriškis eidamas iš vieno kambario į kitą ranka braukia per sienas. Kelis kartus taip padaręs jis patrynė savo pirštus ir priėjęs prie generalinio rangovo tarė: „Jaučiu, kad ši siena šiurkšti. Šiurkštumas nėra šventyklos standartas. Jums reikės iš naujo nušveisti ir nugludinti šią sieną.“ Rangovas pareigingai užsirašinėjo kiekvieną pastabą.

Kai priėjome tokią šventyklos vietą, kurią matys nedaugelis akių, tas pats vyriškis mus susistabdė ir atkreipė dėmesį į naujai įstatytą nuostabų švino krištolo langą. Tas langas buvo 60 cm pločio, 180 cm aukščio vitražas, sudarytas iš geometriniu raštu

sudėlioto stiklo. Jis parodė į to nesudėtingo vitražo rašto 5 cm spalvoto stiklo kvadratėlį ir tarė: „Šis kvadratėlis pakrypęs.“ Aš pažvelgiau į tą kvadratėlį, ir man atrodė, kad jis visai nepakrypęs. Tačiau pamatavęs matavimo įrankiu supratau, kad padaryta klaida – tas nedidukas kvadratėlis tikrai buvo pakrypęs 3 milimetrus. Tuomet rangovui buvo nurodyta visą tą langą pakeisti, nes jis neatitiko šventyklos standarto.

Prisipažinsiu, kad nustebau, jog reikėjo pakeisti visą langą dėl to mažo, beveik nepastebimo defekto. Tikrai niekas nebūtų to žinojęs. Gal apskritai niekas net nepastebėtų šio lango, nes jis buvo šventyklos vidaus nuošalėje.

Važiudamas iš tos šventyklos namo mažiau apie tai, ko ten pasimokiau, tiksliau, ko maniau pasimokęs. Tik kai po kelių savaičių mane pakvietė apžiūrėti dabar jau užbaigtos šventyklos, man tapo aiškiau, kas vyko ankstesnės apžiūros metu.

Vos tik įžengiau į visiškai atnaujintą Havajų Laie šventyklą, buvau apstulbintas jos grožio ir kokybiškos apdailos. Tikriausiai numanote, kad man labai parūpo apžiūrėti „šiurkščias“ sienas ir „netinkamą“ langą. Ar rangovas nušveitė ir nugludino tas sienas? Ar tą langą tikrai pakeitė? Priėjęs prie buvusių šiurkščių sienų nustebau, kad visos sienos dabar padengtos nuostabiais tapetais. Mano pirma mintis buvo: „Tai štai kaip rangovas išsprendė šiurkštumą – jis tiesiog uždengė jį.“ Bet ne, sužinojau, kad šias sienas iš pat pradžių buvo planuota ištapetuoti. Tad stebėjausi, kodėl apskritai tas mažytis, vos regimas šiurkštumas buvo toks svarbus, jei jį buvo galima uždengti tapetais. Po to nekantraudamas nuėjau prie tos vietos, kur buvo brokuotas langas. Nustebau, kad prie pat to lango stovi didžiulis augalas. Vėl pamaniau: „Tai štai kaip rangovas pataisė tą pakrypusį kvadratėlį – jis paslėpė jį.“ Priėjęs arčiau praskleidžiau augalo lapus ir nusišypsojau – tas langas tikrai buvo pakeistas. Anksčiau pakrypęs kvadratėlis dabar vitražo rašte buvo įstatytas tvarkingai ir lygiai. Sužinojau, kad interjero dizaino planuose iš pat pradžių buvo planuota priešais šį langą pastatyti augalą.

Kodėl dėl nedidelio šiurkštumo ar nepastebimos asimetrijos reikėjo papildomo darbo ar net pakeisti tai, ką galbūt pastebės vos kelių žmonių rankos ar akys? Kodėl rangovui buvo keliami tokie aukšti standartai?

Kai giliai susimąstęs išėjau iš šventyklos, pažvelgiau į atnaujintą eksterjerą ir pamačiau žodžius: „Pašvęsta Viešpačiui, Viešpaties namai.“

Šios Bažnyčios šventyklos yra būtent tokios, kaip skelbiama. Šie šventi pastatai yra statomi mūsų naudojimui, o tarp jų šventų sienų atliekamos šventos ir gelbstinčios apeigos. Tačiau neturėtų kilti abejonių dėl to, kieno tai namai. Reikalaudami aukštų statybos standartų pačioms smulkiausioms detalėms parodome ne tik savo meilę ir pagarbą Viešpačiui Jėzui Kristui, bet ir visiems stebėtojams padedame suprasti, kad gerbiame ir garbiname Tą, kurio tai namai.

Pranašui Džozefui Smitui duotame apreiškime dėl Navū šventyklos statybos Viešpats nurodė:

„Ateikite, su visu savo auksu ir savo sidabru, ir savo brangiais akmenimis, ir su visomis savo vertingomis senienomis, ir su visais, kurie turi pažinimą apie vertingas senienas; ir atgabenkite... [brangią] žemės [medieną];

ir pastatykite namus mano vardui, kad juose gyventų Aukščiausiasis.“¹

Tai atitinka Senajame Testamente Karaliaus Saliamono nustatytą tvarką, kuomet jis šventyklą Viešpačiui statė naudodamas tik geriausias medžiagas ir aukščiausių meistriškumą.² Šiomis dienomis tinkamu saiku mes ir toliau sekame šia tvarka, kuomet statome Bažnyčios šventyklas.

Sužinojau, kad nors savo mirtingomis akimis ir rankomis niekada nepamatytume ar nepajaustume broko, Viešpats žino mūsų pastangų lygį ir žino, ar padarėme kaip įmanoma geriau. Tas pats pasakytina apie mūsų asmenines pastangas gyventi tokį gyvenimą, kuris būtų vertas šventyklos palaiminimų. Viešpats mokė:

„Ir kiek mano žmonės statys namus man Viešpaties vardu ir neleis į juos įeiti niekam nešvariam, idant jie nebūtų suteršti, tiek ant jų bus mano šlovė;

taip, ir mano akivaizda bus ten, nes aš įeisiu į juos, ir visi tyraširdžiai, kurie įeis į juos, matys Dievą.

Bet jeigu jie bus suteršti, aš neįeisiu į juos, ir mano šlovės ten nebus; nes aš neįeisiu į nešventas šventyklas.“³

Kaip rangovai, sužinoję, kad mūsų gyvenime yra kažkas, kas nesiderina su Viešpaties mokymais, ar dedamos pastangos yra mažesnės už įmanomas geriausias, turėtume kuo greičiau atitaisyti klaidas ir suprasti, kad nuo Viešpaties savo nuodėmių nenuslėpsime. Turime atminti, kad „kai imame dangstyti savo nuodėmes... štai, dangūs atsitraukia; [ir] Viešpaties Dvasia nuliūdinta.“⁴

Aš taip pat supratau, kad tie aukšti šventyklos statymo standartai, kurių laikosi Bažnyčia, yra pavaizdas ir net simbolis to, kaip turėtume gyventi savo pačių gyvenimą. Galime asmeniškai pritaikyti Apaštalo Pauliaus mokymus, išstartus ankstyvojoje Bažnyčioje:

„Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jумыse gyvena Dievo Dvasia?

Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“⁵

Visi esame sukurti iš pačių geriausių medžiagų ir visi esame stebuklingas dieviško meistriškumo rezultatas. Bet tuomet, kai įžengę į atskaitomybės amžių pradedame grumtis su nuodėmėmis bei pagandomis, mūsų šventyklai gali prireikti atnaujinimo ir remonto. Gal mūsų vidinės sienos tapo šiurkščios ir jas reikia nugludinti, gal reikėtų pakeisti mūsų sielos langą, kad galėtume būti šventose vietose. Laimei, šventyklos standartas, kurį mūsų prašoma atitikti, nėra tobulumas, nors jo ir siekiame. Mūsų teprašoma laikytis įsakymų ir būti kiek įmanoma geresniais Jėzaus Kristaus mokiniais. Meldžiu visus stengtis gyventi šventyklos palaimų vertą gyvenimą, daryti atitinkamus patobulinimus ir naikinti klaidas ir netobulumus tam, kad mumyse gyventų Dievo Dvasia. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 124:26–27.
2. Žr. 1 Karalių 6–7.
3. Doktrinos ir Sandorų 97:15–17.
4. Doktrinos ir Sandorų 121:37.

5. 1 Korintiečiams 3:16–17; t. p. žr. 19 eil.

Jūsų tikėjimo išbandymas

Vyresnysis Nylas L. Andersen

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kaip stipri ugnis geležį paverčia plienu, taip ir mes būsime dvasiškai išgryninti ir sustiprinti, jei liksime ištikimi ugningų mūsų tikėjimo išbandymų metu.

Prieš dešimt metų, kada mudu su žmona Kete gyvenome San Paulo mieste Brazilijoje, prezidentas Deividas Meriotas pirmininkavo Brazilijos San Paulo Interlagoso misijai. Jis su žmona Nele ir sūnumis Vilu, Vesliu ir Treisiu gyveno netoli mūsų. Jie paliko savo namus, savo verslą ir likusius šeimos narius ir priėmė pranašo kvietimą tarnauti misijoje.

Vieną popietę prezidentas Meriotas man paskambino. Jų brangią teisiai gyvenančią 21 metų dukrą Džordžiją, Indianos universiteto smuiko baigiamojo kurso studentę, po Bažnyčios susirinkimų dviračiu važiuojančią namo partrenkė sunkvežimis. Pirmomis žiniomis, Džordžija jautėsi gerai. Po kelių valandų jos būklė smarkiai pablogėjo.

Šeima ir draugai pradėjo pasninkauti ir melstis, kad Džordžijai įvyktų stebuklas. Jos mama visą naktį skrido lėktuvu iš Brazilijos. Kitą dieną, kai atvyko į Indianos oro uostą, ją pasitiko vyresni vaikai, kurie ašarodami papasakojo, kad išbuvo prie Džordžijos iki pat jos mirties.

Stebėjau Meriotų šeimą per tą išgyvenimą ir po jo einant mėnesiams ir metams. Jie verkė, jie meldėsi, jie kalbėjo apie Džordžiją, jie jautė nenusakomą skausmą ir liūdesį, tačiau jų tikėjimas nesusvyravo. Šio ryto sesijoje girdėjome apie panašų tikėjimą gražių Bowenų ir Wilbergų šeimų gyvenime.¹

Tikėjimo dovana yra neįkainojamas dvasinis apdovanojimas. Jėzus meldėsi: „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“²

Mūsų tikėjimas yra sutelktas į Dievą, mūsų Tėvą, ir Jo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų Gelbėtoją ir Išpirkėją. Jį palaiko žinojimas, kad Evangelijos pilnatvė buvo sugrąžinta į žemę, kad Mormono Knyga yra Dievo žodis ir kad pranašai ir apaštalai dabar turi kunigystės raktus. Mes branginame savo tikėjimą, stengiamės jį sustiprinti, meldžiamės, kad jis augtų ir darome viską, ką galime, kad jį apsaugotume ir gintume.

Apaštalas Petras apibūdino tai, ką jis pavadino „jūsų tikėjimo išbandymu“³. Jis tai patyrė. Prisiminkite Jėzaus žodžius:

„Simonai, ...šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius.

Bet aš meldžiausi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų.“⁴

Vėliau Petras ragino kitus, sakydamas: „*Nesistebėkite*, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta.“⁵

Tie ugingi išbandymai yra skirti jums sustiprinti, bet jie gali ir sumažinti arba netgi sugriauti jūsų pasitikėjimą Dievo Sūnumi ir susilpninti jūsų pasiryžimą laikytis Jam duotų pažadų. Tie išbandymai dažnai yra užmaskuoti, kad juos būtų sunkiau atpažinti. Jie prasideda nuo mūsų silpnybių, silpnųjų vietų, jautrumo arba nuo to, kas mums yra svarbiausia. Tai, kas vienam žmogui gali būti sunkus, bet įveikiamas išmėginimas, kitam gali būti deginantis išbandymas.

Kaip išlikti „tvirtam ir nepajudinamam“⁶ per tikėjimo išbandymą? Pasinerkite į tai, kas padėjo kurti jūsų tikėjimo šerdį: panaudokite tikėjimą Kristumi, melskitės, apmąstykite Raštus, atgailaukite, laikykitės įsakymų ir tarnaukite kitiems.

Kai susiduriate su tikėjimo išbandymu, kad ir ką darytumėte, neišeikite iš Bažnyčios! Pasitraukti nuo Dievo karalystės tikėjimo išbandymo metu – tai tarytum išeiti iš saugios požeminės slėptuvės išvydus besiantinantį viesulą.

Apaštalas Paulius sakė: „Jūs nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai.“⁷ Būtent Bažnyčios prieglobstyje mes saugome savo tikėjimą. Susirinkę su kitais tikinčiaisiais mes meldžiamės ir randame atsakymus į savo maldas, garbiname per muziką, dalinamės liudijimu apie Gelbėtoją, tarnaujame vieni kitiems ir jaučiame Viešpaties Dvasią. Priimame sakramentą, gauname kunigystės palaiminimus ir lankomės šventykloje. Viešpats pareiškė: „Per apeigas apsireiškia

dieviškumo galia.“⁸ Susidūrę su tikėjimo išmėginimu pasilikite Dievo namų apsaugoje ir užuovėjoje. Ten jums visada bus vietos. Joks išbandymas nėra toks didelis, kad negalėtume jo drauge įveikti.⁹

Prezidentas Tomas S. Monsonas sakė: „Greitai plečiasi ir visuomenės moralinės ribos. Elgesys, kuris kadaise buvo netinkamas ir amoralus, dabar... daugumai priimtinas.“¹⁰

Bažnyčioje yra daug vienišų suaugusiųjų, gerokai perkopusių savo ankstyvos brandos metus. Nors jie ir pastebi, kad jų dabartinis gyvenimas skiriasi, nuo to, ko tikėjosi, jie laikosi skaistybės įstatymo.¹¹ Tai gali būti jų tikėjimo išbandymas. Reiškiu didžią pagarbą ir žavėjimąsi tokiais Kristaus mokiniais.

„Dievas įsakė, kad šventos dauginimosi galios būtų naudojamos tik tarp vyro ir moters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona.“¹² Naujajame Testamente Gelbėtojas Savo pasekėjams pakėlė moralinį standartą pareikšdamas: „Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi.“¹³ Jis mokė mus nesmerkti kitų, bet nesibaimino kalbėti aiškiai ir pasakyti: „Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“¹⁴

Mūsų šeima turi draugę. Jūs turbūt turite tokių pažįstamų, o galbūt esate panašūs į ją. Visada ištikima, kilniai tarnaujanti Bažnyčioje, gerbiama specialistė, nepaprastai mylima savo šeimoje, nors tikėjosi išteketi ir turėti vaikų, ji yra vieniša. Ji sakė: „Apsisprendžiau pasitikėti Jėzumi Kristumi. Dažnas lankymasis šventykloje padeda man likti susitelkusiai į amžinas vertybes. Tai man primena, kad niekada nesu viena. Tikiu, kad jei išliksiu ištikima savo sandoroms, taip pat skaistybės įstatymui, neprarasiu nė vieno palaiminimo.“¹⁵

Kitas draugas pavyzdgingai ištarnavo misiją, po kurios uoliai studijavo universitete. Jis tikėjosi sukurti šeimą. Jo tikėjimo išmėginimas – jis jaučia potraukį tai pačiai lyčiai. Jis neseniai man rašė: „Mano patriarchaliniame palaiminime pažadėta, kad vieną dieną turėsiu savo šeimą. Ar tai bus šiame, ar kitame gyvenime, nežinau... [Bet] žinau, kad nenoriu daryti nieko, ką darydamas rizikuočiau palaiminimais, kuriuos Dievas pažadėjo tiek man, tiek mano ainijai. [...] Skaistybės įstatymo laikymasis yra iššūkis, bet argi neatėjome į žemę, kad susidurtume su iššūkiiais ir

parodytume Dievui savo meilę ir pagarbą... laikydamiesi Jo įsakymų? Esu palaimintas gera sveikata, Evangelija, mylinčia šeima ir ištikimais draugais. Esu dėkingas už gausybę savo palaiminimų.“¹⁶

Pasaulis protestuoja: „Kaip galite tiek daug prašyti?“ Viešpats atsako:

„Juk mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai...“

Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius ir mano mintys – jūsų mintis.“¹⁷

Tiedu Kristaus pasekėjai ir tūkstančiai panašių į juos, jautė Gelbėtojo pažadą: „Duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi.“¹⁸

Štai dar vienas šiais laikais dažnas išbandymas. Visada yra žmonių, norinčių diskredituoti Bažnyčią ir sugriauti tikėjimą. Šiais laikais jie naudoja internetą.

Kai kuri informacija apie Bažnyčią, kad ir kokia įtikinanti, tiesiog yra neteisinga. Prisimenu, kai 1985-ais metais vienas kolega užėjo į mano darbo kabinetą Floridoje. Jis atsinešė žurnalo *Time* straipsnį, pavadintą „Ginčytinos mormonizmo ištakos“. Jame buvo kalbama apie tuomet neseniai pasirodžiusį, neva Martino Hariso parašytą laišką, kuris prieštaravo Džozefo Smito pasakojimui apie Mormono Knygos plokštelių radimą.¹⁹

Mano kolega paklausė, ar ta nauja informacija sugriaus Mormonų bažnyčią. Straipsnyje buvo cituojamas vyras, sakantis, kad dėl to dokumento išeina iš Bažnyčios. Vėliau, turimomis žiniomis, buvo ir kitų, kurie išėjo iš Bažnyčios.²⁰ Esu tikras, tai buvo jų tikėjimo išbandymas.

Po kelių mėnesių ekspertai nustatė (ir klastotojas prisipažino), kad tas laiškas buvo apgaulė. Prisimenu, jog labai tikėjaisi, kad dėl tos apgaulės išėję iš Bažnyčios ras kelią atgal.

Kai kurie pradeda abejoti savo tikėjimu, kada aptinka kažkurio Bažnyčios vadovo prieš kelis dešimtmečius padarytą pareiškimą, kuris neatitinka mūsų doktrinos. Bažnyčios doktriną valdo svarbus principas. Doktrinos moko visi 15 Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo narių. Ji nėra slepiama kokioje nors miglotoje vienos kalbos pastraipoje. Tikrų

principų mokoma dažnai ir tai daro ne vienas žmogus. Mūsų doktriną nesunku surasti.

Bažnyčios vadovai yra sąžiningi, bet netobuli žmonės. Prisiminkite Moronio žodžius: „Nesmerkite manęs dėl mano netobulumo, nei mano tėvo... bet verčiau dėkokite Dievui, kad jis apreiškė jums mūsų netobulumus, idant pasimokytumėte būti išmintingesni, negu buvome mes.“²¹

Džozefas Smitas sakė: „Niekada jums nesakiau, kad esu tobulas; bet apreiškimuose... nėra klaidos.“²² Dievo rankos stebuklas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios istorijoje ir lemtyje bus suvokiamas tik per dvasinio teiravimosi lęšį. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas sakė: „Kiekvienas [asmuo] galiausiai bus priremtas prie tikėjimo sienos ir ten jam teks gintis.“²³ Nenustebkite, kai tai nutiks jums!

Galiosiausi išbandymai bus išbandantys. Gali būti sielvartas, sutrikimas, bemiegės naktys ir ašaromis suvilgytos pagalvės. Tačiau mūsų išbandymai neturi būti dvasiškai mirtini. Jie neturi atitraukti mūsų nuo Dievo namiškių.

„Atminkite, kad... ant mūsų Išpirkėjo, kuris yra Kristus, Dievo Sūnus, uolos jūs turite statyti savo pamatą; idant kada velnias pasiūs savo galingus vėjus, taip, savo strėles viesule, taip, kada visa jo kruša daužysis į jus, tai neturėtų galios jums nutraukti į nelaimės ir begalinio vargo prarają, dėl uolos, ant kurios esate pastatyti, kuri yra patikimas pamatas; ir jeigu žmonės stato ant šito pamato, jie negali griūti.“²⁴

Kaip stipri ugnis geležį paverčia plienu, taip ir mes būsimė dvasiškai išgryninti ir sustiprinti, jei liksime ištikimi ugingų mūsų tikėjimo išbandymų metu.

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas paaiškino, ko pasimokė iš asmeninio išbandymo: „Nors tada kentėjau, dabar prisiminęs esu dėkingas, kad mano problemai nebuvo greito sprendimo. Kadangi ilgą laiką beveik kasdien turėjau kreiptis į Dievą pagalbos, tikrai išmokau melstis ir gauti atsakymus ir labai praktišku būdu išmokau tikėti Dievą. Savo Gelbėtoją ir savo Dangiškąjį Tėvą pažinau tokiu būdu ir taip stipriai, kaip kitu atveju tai nebūtų įvykę arba pareikalautų daugiau laiko. [...] Išmokau visa širdimi pasitikėti Viešpačiu. Išmokau vaikščioti su Juo kiekvieną dieną.“²⁵

Petras tokius išgyvenimus pavadino „brangesniais už... auksą“²⁶. Moronis pridūrė, kad liudijimas neateis, „kol jūsų tikėjimas nebus išbandytas“²⁷.

Pradėjau pasakojimu apie Meriotų šeimą. Praeitą savaitę mudu su Kete buvome kartu su jais prie Džordžijos kapo. Praėjo dešimt metų. Šeima ir draugai kalbėjo apie meilę Džordžijai ir dalijosi prisiminimais apie ją. Ten buvo balti heliu pripildyti balionai jos gyvenimui atminti. Ašarodama Džordžijos mama švelniai kalbėjo apie sustiprėjusį tikėjimą ir igytą supratimą, o Džordžijos tėvas man tyliai papasakojo apie jį aplankiusį pažadėtąjį „liudijimą“.

Kartu su tikėjimu ateina ir tikėjimo išbandymai, atnešantys stipresnį tikėjimą. Viešpaties guodžiantis patikėjimas Pranašui Džozefui Smitui yra tas pats pažadas, kurį Jis duoda jums jūsų tikėjimo išbandymuose: „Laikykis... nebijok... nes Dievas bus su tavimi per amžių amžius.“²⁸ Apie tai šventai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Šeinas Bovenas „Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ ir Anė M. Dib „Žinau tai. Gyvenu pagal tai. Myliu tai“, 2012 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Jono 17:3.
3. 1 Petro 1:7.
4. Luko 22:31–32.
5. 1 Petro 4:12; kursyvas pridėtas.
6. Almos 1:25.
7. Efeziečiams 2:19.
8. Doktrinos ir Sendorų 84:20.
9. Žr. Mozijo 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, „Stand in Holy Places“, *Liahona* Nov. 2011, p. 82.
11. Žr. Ezra Taft Benson, „The Law of Chastity“, *New Era*, Jan. 1988, p. 4–7; „The Law of Chastity“ in *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; see also *Gospel Principles* (2009), 224–32.
12. „Šeima. Pareiškimas pasauliui.,
13. Mato 5:28.
14. Jono 8:11.
15. Asmeninė korespondencija, 2012.
16. Asmeninė korespondencija, 2012.
17. Izaijo 55:8–9.
18. Jono 14:27.
19. Žr. Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots“, *Time*, May 20, 1985, p. 44.
20. Žr. Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith“, *Ensign*, Nov. 1987, p. 52.
21. Mormono 9:31.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 522.
23. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God“, *Tambuli*, May 1988, 6.
24. Helamano 5:12.
25. D. Todd Christofferson, „Give Us This Day Our Daily Bread“ (Church Educational System fireside, Jan. 9, 2011), lds.org/broadcasts.
26. 1 Petro 1:7; t. p. žr. 1 Petro 4:13.
27. Etero 12:6.

28. Doktrinos ir Sandorų 122:9;
 Prezidentas Džordžas K. Kenonas sakė: „Kad ir koks sunkus būtų išbandymas, kad ir koks būtų gilus sielvartas, kad ir koks būtų didelis vargas, Dievas niekada nepaliks mūsų. Jis niekada taip nepasielgė ir niekada nepasielgs. Jis negali taip pasielgti. Tai ne Jo būdas. Jis nesikeičianti Esybė; tokia pati vakar, tokia pati šiandien ir tokia liks per amžių amžius. Mes radome tą Dievą. Mes susidraugavome su Juo paklusdami Jo Evangelijai; ir Jis nepaliks mūsų. Galime eiti per

ugnies krosnį, per gilius vandenis, bet mes nesudegsime ir nepaskėsime. Mes išeisime iš tų išbandymų ir sunkumų tyresni dėl jų, jei tik pasitikėsime savo Dievu ir laikysimės Jo įsakymų“ („Freedom of the Saints,“ in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. [1987–92], 2:185); t. p. žr. Jeffrey R. Holland, „Come unto Me,“ *Ensign*, Apr. 1998, p. 16–23.

Apsaugokime vaikus

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas

Iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo

Niekas neturi atmesti prašymo vieningiau ir labiau rūpintis vaikų – augančios kartos – gerove ir ateitimi.

Visi galime prisiminti, ką jautėme išgirdę verkiant mažą vaiką, tiesiantį į mus rankas pagalbos. Mylintis Dangiškasis Tėvas duoda mums tuos jausmus, kad paskatintų padėti Jo vaikams. Prašau prisiminkite tuos jausmus, kai kalbėsiu apie mūsų pareigą apsaugoti vaikus ir veikti vardan jų gerovės.

Kalbu Jėzaus Kristaus Evangelijos, taip pat Jo Išgelbėjimo plano, požiūriu. Toks mano pašaukimas. Vietiniai Bažnyčios vadovai atsakingi už savo administruojamą vietovę, pavyzdžiui, apylinkę ar kuolą, o apaštalo atsakomybė – liudyti visam pasauliui. Visose šalyse visų rasių ir tikėjimų vaikai yra Dievo vaikai.

Nors kalbu ne politikos ar viešosios tvarkos terminais, kaip ir kiti Bažnyčios vadovai, aš negaliu kalbėti apie vaikų gerovę neužsimindamas apie piliečių, oficialių asmenų ir privačių organizacijų darbuotojų priimamus sprendimus. Visiems mums galioja Gelbėtojo įsakymas mylėti ir rūpintis vienas kitu, o ypač silpnais ir bejėgiais.

Vaikai yra labai pažeidžiami. Jie negali arba beveik negali apsiginti ir apsirūpinti bemaž visose savo gerovės srityse. Vaikams reikia, kad kažkas juos užtartų, kad priimtų sprendimus, kurie jų gerovę iškeltų aukščiau savanaudiškų suaugusiųjų interesų.

I.

Esame sukrėsti matydami, kokią skriaudą dėl suaugusiųjų nusikaltimų ir savanaudiškumo patiria milijonai vaikų visame pasaulyje.

Kai kuriose karų draskomose šalyse vaikai grobiami, kad tarnautų kariaujančių armijų kareiviais.

Apytikriais Jungtinių Tautų ataskaitos duomenimis, daugiau kaip du milijonai vaikų kasmet išnaudojami prostitucijos ir pornografijos tinkle.¹

Išgelbėjimo plano požiūriu, viena didžiausių skriaudų vaikams – neleisti jiems gimti. Tai pasaulinė tendencija. Gimstamumas Jungtinėse Valstijose dabar yra mažiausias per 25 metus², o gimstamumas daugumoje Europos ir Azijos šalių jau daugelį metų yra mažesnis už mirštamumą. Tai ne vien religijos reikalas. Mažėjant naujų kartų skaitlingumui silpsta ir galiausiai išnyksta kultūros ir netgi ištisos tautos.

Viena iš gimstamumo mažėjimo priežasčių yra abortų praktika. Visame pasaulyje padaroma maždaug 40 milijonų abortų per metus.³ Daugelis įstatymų leidžia ar net skatina abortus, bet mums tai yra didis blogis. Kita skriauda, daroma vaikams nėštumo metu, yra embriono pažeidimai dėl netinkamos motinos mitybos ar narkotikų vartojimo.

Tragiškai juokinga yra tai, jog tuo pat metu, kai daugybė dar negimusių vaikų yra žudomi ir žalojami, daugybė nevaisingų porų trokšta vaikų ir stengiasi juos įvaikinti.

Vaikų patiriamos skriaudos ar nepriežiūra po gimimo yra labiau matomos visuomenei. Pasaulio mastu beveik aštuoni milijonai vaikų miršta nesulaukę savo penkto gimtadienio daugiausia nuo ligų, kurių galima išvengti arba kurias galima išgydyti.⁴ Pasaulinė Sveikatos organizacija teigia, kad vienas iš keturių vaikų dėl netinkamo maitinimo lėčiau vystosi fiziškai ir fiziškai.⁵ Gyvendami daugelyje šalių ir keliaudami po jas mes, Bažnyčios vadovai, matome daug tokių atvejų. Visuotinė Pradinukų prezidentūra praneša, kad vaikai gyvena neįsivaizduojamose sąlygose. Motina Filipinuose sakė: „Kartais turime nepakankamai pinigų maistui, bet tai ne bėda, nes tai suteikia galimybę mokyti savo vaikus tikėjimo. Mes susirenkame ir meldžiame pagalbos, ir vaikai mato, kaip Viešpats mus laimina.“⁶ Pietų Afrikoje Pradinukų darbuotoja sutiko mažą mergaitę, vienišą ir liūdną. Į meilūs klausimus ji silpnu balseliu atsakė, kad neturi nei mamos, nei tėčio, nei senelės – tik senelį,

kad pasirūpintų ja.⁷ Tame žemyne, kur daug artimųjų mirė nuo AIDS, tokios tragedijos yra įprastos.

Net turtingose šalyse maži vaikai ir jaunimas patiria žalą dėl priežiūros stokos. Skurde augantys vaikai turi prastesnes sveikatos priežiūros ir išsilavinimo galimybes. Be to, jie gyvena pavojingoje aplinkoje, fiziniu, kultūriniu ir netgi tėvų nesirūpinimo požiūriu. Vyresnysis Džefris R. Holandas neseniai pasidalino pastarųjų dienų šventojo, dirbančio policijoje, patyrimu. Patikrinimo metu šis rado penkis mažamečius vaikus, susispietusius ir bandančius miegoti be patalynės ant purvinių grindų patalpoje, kurioje jų motina su kitais gėrė ir linksminosi. Tuose namuose nebuvo maisto jų alkiui numalšinti. Suguldęs tuos vaikus į laikinai sukurptą lovą, pareigūnas atsiklaupė ir meldė jiems apsaugos. Jam einant prie durų, vienas iš vaikų, kuriam buvo maždaug šešeri, pasivijo jį, pagriebė už rankos ir meldė: „Prašau, įvaikinkite mane.“⁸

Prisimename, kaip mūsų Gelbėtojas pastatė prieš savo pasekėjus mažą vaiką ir mokė sakydamas:

„Kas priima tokį vaikelį dėl manęs, tas mane priima.

O kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėje.“ (Mato 18:5–6).

Apsvarstydami pavojus, nuo kurių vaikus reikėtų apsaugoti, turėtume pagalvoti ir apie psichologinį smurtą. Tėvai, globėjai, mokytojai ar bendraamžiai, kurie žemina, uja arba skriaudžia vaikus ar paauglius, gali padaryti žaizdų, išliekančių ilgiau už fizines. Verčiant vaiką jaustis beverčiu, nemylimu, nepageidaujamu galima padaryti rimtą ir ilgalaikę žalą jo emocinei gerovei ir vystymuisi.⁹ Jauni žmonės, besikamuojuantys dėl kokių nors neįprastų savybių, tarp jų potraukio savo lyčiai, yra ypač pažeidžiami ir jiems reikia meilingo supratimo, o ne ujimo ar atstūmimo.¹⁰

Viešpačiui padedant, galime atgailauti ir pasikeisti, labiau mylėti ir padėti vaikams – tiek saviems, tiek kitiems, esantiems šalia mūsų.

II.

Yra keli fizinio ar emocinio pavojaus tipai, kurie yra ypač svarbūs, nes kyla iš santykių su savo gimdytojais ar globėjais.

Veiksmus, kai gimdytojas fiziškai ar emocionaliai sužaloja vaiką, Prezidentas Tomas S. Monsonas pavadino „šlykščiais poelgiais“¹¹. Man buvo liūdna, kai tarnaudamas Aukščiausiam Jutos teisme turėdavau nagrinėti sukrečiančius tokių bylų faktus.

Didžiausią reikšmę vaiko gerovei turi tai, ar jo gimdytojai yra susituokę, tos santuokos pobūdis ir trukmė, jos kultūrinis fonas ir lūkesčiai bei rūpinimasis vaiku. Du šeimas tyrę mokslininkai aiškina: „Visais laikais pirmiausia ir svarbiausia santuokos paskirtis buvo vaikų gimdymas ir auginimas. Santuoka kurdavo kultūrinį ryšį, siejantį tėvą su jo vaikais, sujungdama jį su jo vaikų motina. Tačiau pastaraisiais metais vaikai vis labiau išstumiami iš scenos centro.“¹²

Harvardo universiteto teisės profesorius taip apibūdina dabartinį įstatymą ir požiūrį į santuoką bei ištuoką: „Dabartinis Amerikos požiūris į santuoką, suformuluotas įstatyme ir daugumoje populiarios literatūros, skamba maždaug taip: santuoka yra ryšys, pirmiausia skirtas tenkinti kiekvieną iš sutuoktinių. Jei tas ryšys nebeatlieka tokios funkcijos, niekas nekaltinamas ir bet kuris sutuoktinis panorėjęs gali santuoką nutraukti ... Čia vaikams skiriamas labai mažas dėmesys. Jie tarsi foniniai veikėjai scenos gale.“¹³

Mūsų Bažnyčios vadovai mokė, kad požiūris į santuoką, kaip į paprasčiausią sutartį, kurią galima sudaryti, kai malonu ... ir nutraukti iškilus pirmam sunkumui ... yra blogis, vertas griežto pasmerkimo, ypač jei dėl to kenčia vaikai.¹⁴ O skyrybos veikia vaikus. Daugiau nei pusėje per pastaruosius metus išsituokusių šeimų buvo mažamečių vaikų.¹⁵

Dauguma vaikų būtų palaiminti galėdami būti auginami abiejų gimdytojų, jei tik šie būtų vadovavęsi įkvėptu pareiškimo apie šeimą mokymu: „Vyras ir žmona turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpintis vienas kitu bei savo vaikais. [...] Tėvų šventa pareiga – išauklėti savo vaikus su meile ir teisumu, patenkinti jų fizinius bei dvasinius poreikius, mokyti juos mylėti ir tarnauti vienas kitam.“¹⁶ Didžiausią mokomąjį poveikį vaikams turi jų gimdytojų pavyzdys. Išsituokiantys gimdytojai neišvengiamai rodo savo vaikams blogą pavyzdį.

Žinoma, yra atvejų, kai išsituokti būtina vaikų labui, bet tokios aplinkybės yra retos išimtis.¹⁷ Daugumoje šeimyninių

ginčų kovojantys gimdytojai turėtų skirti kur kas daugiau dėmesio vaikų interesams. Viešpačiui padedant jie gali tai padaryti. Vaikams reikia emocinės ir asmeninės stiprybės, kurią jie gauna, kai yra auginami abiejų gimdytojų, vienijamų santuokos ir jų tikslų. Kadangi pats buvau užaugintas našlės motinos, iš asmeninės patirties žinau, kad tai ne visada įmanoma, bet tai yra idealas, kurio reikia siekti, kai tik įmanoma.

Vaikai yra pirmos dabartinių įstatymų, leidžiančių taip vadinamas „ištuokas dėl niekieno kaltės,“ aukos. Sprendžiant iš vaiko pozicijos išsituokti yra per lengva. Apibendrinamas dešimtmečių socialinių tyrimų rezultatus, atidus mokslininkas padarė išvadą, kad „apskritai, geriausia šeimos struktūra, sudaranti geriausias sąlygas vaikams vystytis, – tai du biologiniai gimdytojai, kurie lieka susituokę.“¹⁸ *New York Times* korespondentas pastebėjo „stulbinantį faktą, kad Jungtinėse Valstijose mažėjant tradicinių santuokų skaičiui, [...] daugėja įrodymų, jog santuoka yra labai svarbi vaiko gerovei.“¹⁹ Tai turėtų būti svarbi nuoroda esamiems ir būsimiems gimdytojams priimant sprendimus dėl santuokos ir ištuokos. Taip pat reikia, kad politikai, įstatymų leidėjai ir pareigūnai labiau rūpintųsi tuo, kas geriausia vaikams, o ne savanaudiškiems rinkėjų interesams ir garsiakalbiams suaugusiųjų interesų gynėjams.

Vaikus taip pat žaloja neįvykusios santuokos. Iš visų duomenų apie augančios kartos gerovę bene didžiausią nerimą kelia neseniai paskelbti faktai, kad 41 procentas Jungtinėse Valstijose gimusių vaikų gimė netekėjusioms moterims.²⁰ Netekėjusios motinos susiduria su didžiuliais sunkumais ir akivaizdu, kad jų vaikai yra kur kas prastesnėje padėtyje lyginant su susituokusių gimdytojų auginamais vaikais.²¹

Dauguma netekėjusioms motinoms gimusių vaikų – 58 procentai – gimė sugyventinių poroms.²² Ką bekalbėtume apie šias nesituokiančias poras, tyrimai rodo, kad jų vaikai yra palyginti prastesnėje padėtyje.²³ Vaikams santykinis santuokos stabilumas yra svarbus.

Turime manyti, kad vaikai, auginami tos pačios lyties asmenų, taip pat yra prastesnėje padėtyje. Socialinio mokslo literatūra apie ilgalaikį tokios santuokos poveikį vaikams yra prieštaringa ir politizuota iš esmės todėl, kad pasak *New York*

Times korespondento, „tos pačios lyties santuoka yra socialinis eksperimentas, ir kaip daugeliui eksperimentų, reikia laiko jo pasekmėms suprasti.“²⁴

III.

Kalbėjau už vaikus – už bet kur gyvenančius vaikus. Kai kas gali nepriimti šių pavyzdžių, bet niekas neturi atmesti prašymo vieningiau ir labiau rūpintis vaikų – augančios kartos – gerove ir ateitimi.

Kalbame apie Dievo vaikus. Su Jo galinga pagalba galime daugiau nuveikti, kad padėtume jiems. Šiuo prašymu kreipiuosi ne tik į pastarųjų dienų šventuosius, bet ir į visus tikinčiuosius bei kitus, kurių vertybių sistema skatina juos kitų, ypač vaikų, gerovės poreikius iškelti aukščiau savųjų.²⁵

Religingi žmonės taip pat žino Gelbėtojo mokymą Naujajame Testamente, kad tyri vaikai yra mums nuolankumo ir mokomumo pavyzdžiai:

„Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.

Taigi kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje“ (Mato 18:3–4) ...

Mormono Knygoje skaitome, kaip prisikėlęs Viešpats moko nefitus, kad jie turi atgailauti, pasikrikštyti ir tapti kaip maži vaikai – kitaip jokiū būdu jie negalės paveldėti Dievo karalystės (3 Nefio 11:38; t. p. žr. Moronio 8:10).

Meldžiu, kad nusizemintume kaip maži vaikai ir stengtumės apsaugoti savo mažus vaikus, nes jie yra mūsų, Bažnyčios ir mūsų šalių ateitis. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), p. 26.
2. Žr. Haya El Nasser, „National Birthrate Lowest in 25 Years,“ *USA Today*, July 26, 2012, A1.
3. Žr. Gilda Sedgh and others, „Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008,“ *The Lancet*, ol. 379, no. 9816 (Feb. 18, 2012), p. 625–632.
4. Žr. UNICEF, „Young Child Survival and Development,“ <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Žr. World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), p. 109, 118.
6. Report of Primary general presidency, Sept. 13, 2012.
7. Report of Primary general presidency.

8. Žr. Jeffrey R. Holland, „Israel, Israel, God Is Calling“ (Church Educational System fireside for young adults, Sept. 9, 2012), lds.org/broadcasts; see also R. Scott Lloyd, „Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland,“ *Deseret News*, Sept. 10, 2012, B2.
9. Žr. Kim Painter, „Parents Can Inflict Deep Emotional Harm,“ *USA Today*, July 30, 2012, B8; Rachel Lowry, „Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows,“ *Deseret News*, Aug. 5, 2012, A3.
10. Žr. „End the Abuses,“ *Deseret News*, June 12, 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, „A Little Child Shall Lead Them,“ *Liahona*, June 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox and Elizabeth Marquardt, eds., *The State of Our Unions: Marriage in America 2011*, p. 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), p. 108.
14. David O. McKay, „Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce,“ *Improvement Era*, June 1969, p. 5.
15. Žr. Diana B. Elliott and Tavia Simmons, „Marital Events of Americans: 2009,“ *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
16. „Šeima. Pareiškimas pasauliui.“
17. Žr. Dallin H. Oaks, „Divorce,“ *Liahona* May 2007, p. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), p. 158.
19. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate,“ *New York Times*, June 11, 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Žr. Joyce A. Martin and others, „Births: Final Data for 2010,“ *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), p. 10.
21. Žr. William J. Doherty and others, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox and others, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3rd ed. (2011).
22. Žr. Martin, „Births: Final Data for 2010,“ p. 10–11.
23. Žr. Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate.“ The latest and most thorough study finds significant disadvantages reported by young adults with a parent who had same-sex relationships prior to the child’s turning age 18 (Žr. Mark Regnerus, „How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study,“ *Social Science Research*, vol. 41 [2012], 752–70).
25. Latter-day Saints are especially committed to parenthood as one of the most important goals in life (see Pew Research Center’s Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, an. 12, 2012, 10, 16, 51).

Broliai, mes turime darbo

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas

Iš Dvylikos Apaštaly Kvorumo

Kaip kunigystę turintys vyrai, visuomenėje, namuose ir Bažnyčioje turime atlikti svarbų vaidmenį.

Broliai, pastaraisiais metais buvo daug pasakyta ir parašyta apie vyrų ir vaikinų sunkumus. Štai keli pavyzdžiai: *Kodėl nebeliko gerų vyrų?, Vaikinų baigtis, Vyrų baigtis, Kodėl vaikinams nesiseka? ir Vyriškėjimas*. Įdomu, kad daugelį jų parašė moterys. Bet kuriuo atveju šias analitines knygas sieja viena bendra gija – šiais laikais daugelyje bendruomenių vyrai ir berniukai gauna prieštarinę ir menkinančią informaciją apie jų vaidmenį ir vertę visuomenėje.

Knygos *Vyriškėjimas* autorė tai apibūdino taip: „Tai, kad mergaitės tapdavo moterimis tiesiog fiziškai subręsdamos, o berniukai turėjo išlaikyti testą, jau beveik tapo universalia civilizacijos taisykle. Jie turėjo parodyti drąsą, fizinę galią ar būtinų įgūdžių įvaldymą. Tai buvo daroma siekiant įrodyti, kad jie yra kompetentingi moterų ir vaikų gynėjai, kas visuomet buvo jų prioritetas socialinis vaidmuo. Tačiau šiais pažangios ekonomikos laikais moterims žengiant pirmyn, šeimą išlaikantys vyrai ir tėvai dabar yra pasirinktinis dalykas ir tos charakterio savybės, kurių reikėjo vyrams, kad jie atliktų savo vaidmenį, – tvirtumas, stoviškumas, drąsa, ištikimybė – tapo atgyvenusios ir netgi truputį gėdingos.“¹

Tarp tų, kurios uoliai reklamuoja moterų galimybes (tai mes giriame), yra tokių, kurios žemina vyrus ir jų indėlį. Joms gyvenimas atrodo tarytum vyro ir moters varžybos – vienas turi dominuoti kito atžvilgiu, ir dabar atėjo laikas tai daryti moteriai. Kai kurios įrodinėja, kad karjera yra viskas, o santuoka ir vaikai

turėtų būti tik pasirinktinis dalykas, todėl, kam mums vyrai?² Yra per daug Holivudo filmų, televizijos ir palydovinių programų ir netgi reklamų, kuriuose vyrai vaizduojami kaip nekompetentingi, nesubrendę arba savanaudiški. Tas kultūrinis vyrų skurdinimas veikia griaušančiai.

Pavyzdžiui, Jungtinėse Valstijose nustatyta: „Merginos dabar pasiekia geresnių rezultatų nei vaikinai beveik visuose lygiuose nuo pradinės mokyklos iki abiturų. Pavyzdžiui, aštuntoje klasėje tik 20 procentų berniukų gerai rašo ir 24 procentai gerai skaito. Vaikinų valstybinio egzamino rezultatai 2011 metais buvo prasčiausi per pastaruosius 40 metų. Tikimybė, kad berniukai nebaigs tiek vidurinės mokyklos, tiek koledžo yra 30 procentų didesnė už tikimybę, kad nebaigs mergaitės. [...] Spėjama, kad 2016 metais moterys gaus 60 procentų visų bakalauro diplomų, 63 % – magistro ir 54 % – daktaro diplomų. Du trečdaliai studentų specialiose adaptuotose programose yra vaikinai.“³

Kai kurie vyrai ir vaikinai tuos negatyvius ženklus priėmė kaip pasiteisinimą vengti atsakomybės ir niekada nesuauga. Vienos universiteto profesorės padarytoje išvadoje, kuri per dažnai pasitvirtina, sakoma: „Vyrai ateina į klasę atbulai užsimaukšlinę beisbolo kepuraites ir [nevykusiai] teisindamiesi, kad jų namų darbus surijo tekstų rašyklė. Tuo tarpu moterys tikrina savo tvarkaraščius ir prašo rekomendacijų mokytis teisės mokykloje.“⁴ Viena moteris, kino kritikė, išsakė gana cinišką požiūrį, kad „tai, ko galime tikėtis iš vyrų, jei mums pasiseka ir išsirenkame sau partnerį, – tai, kad jis paprasčiausiai būtų partneris. Toks, kuris užimtų savo vietą ir gerbtų mūsų pasirinkimą užimti savąją.“⁵

Broliai, neturėtume būti tokie. Kaip kunigystę turintys vyrai visuomenėje, namuose ir Bažnyčioje turime atlikti svarbų vaidmenį. Tačiau turime būti vyrai, kuriais pasitikėtų moterys, kuriais pasitikėtų vaikai ir kuriais pasitikėtų Dievas. Bažnyčioje ir Dievo karalystėje šiomis paskutinėmis dienomis neturi būti vaikinų ir vyrų, kurie dreifuoja. Neturi būti vaikinų, kuriems trūksta savidrausmės ir kurie gyvena tik tam, kad linksmintųsi. Neturi būti jaunų suaugusių vyrų, kurie gyvenime nieko nesiekia, kurie rimtai negalvoja apie šeimos kūrimą ir kaip prisidėti prie pasaulio gerovės. Neturi būti vyrų ir tėvų, kurie

namuose dvasiškai nevadovauja. Neturi būti tokių, kurie, turėdami šventą kunigystę pagal Dievo Sūnaus tvarką, švaisto savo stiprybę pornografijai arba leidžia savo gyvenimo dienas kibernetinėje erdvėje (ironiška prasme būdami pasaulio, bet ne pasaulyje).

Broliai, turime darbo.

Vaikinai, jūs turite labai stengtis mokykloje ir tada po vidurinės mokyklos tęsti mokslus. Kai kurie iš jūsų sieks universitetinių studijų ir karjeros versle, žemdirbystėje, valstybės valdyme ar kitose profesijose. Kai kurie bus žymūs menininkai, muzikai ir pedagogai. Kiti pasirinks karinę karjerą ar prekybos mokslus. Kelis metus mano namuose dirbo nemažai statybininkų ir remontininkų. Žavėjauosi tų vyrų darbštumu ir meistriškumu. Kad ir kokią profesiją pasirinktumėte, būtina, jog taptumėte geri specialistai, kad galėtumėte išlaikyti šeimą ir prisidėti prie savo bendruomenės ir šalies gerovės.

Neseniai mačiau filmą, vaizduojantį vieną Indijos keturiolikmečio vaikino, vardu Amaras, gyvenimo dieną. Jis anksti atsikelia ir ilgai dirba dviejuose darbuose prieš mokyklą ir po jos šešias su puse dienų per savaitę. Jo pajamos sudaro svarią šeimos pragyvenimo dalį. Jau sutemus jis skuba namo savo senu dviračiu iš antro darbo ir kažkaip randa porą valandų namų darbams prieš krisdamas į lovą ant žemės tarp kitų dviejų miegančių vaikų maždaug vienuoliktą valandą. Nors nesu jo sutikęs, didžiuojuosi juo už jo uolumą ir drąsą. Jis daro viską, ką gali, turėdamas ribotus išteklius ir galimybes, ir jis laimina savo šeimą.

Jūs, suaugę vyrai – tėvai, vieniši suaugusieji, vadovai, namų mokytojai – būkite verti pavyzdžiai ir padėkite augančiam berniukų kartai tapti vyrais. Mokykite juos bendravimo ir kitų įgūdžių: kaip dalyvauti pašnekesyje, kaip susipažinti ir bendrauti su kitais, kaip bendrauti su moterimis ir mergaitėmis, kaip tarnauti, kaip būti aktyviems ir džiaugtis pramogomis, kaip užsiimti pomėgiais netampant nuo jų priklausomais, kaip taisyti savo klaidas ir teisingiau rinktis.

Ir kaip Jehova kalbėjo Jozuei, taip aš sakau visiems mane girdintiems, kad ir kur jus pasieks ši žinia: „Būk stiprus ir ryžtingas“ (Jozuės 1:6). Būkite drąsūs ir kuo geriau pasiruoškite,

kad ir kokios būtų aplinkybės. Pasiruoškite būti geru vyru ir tėvu; pasiruoškite būti geru ir produktyviu piliečiu; pasiruoškite tarnauti Viešpačiui, kurio kunigystę turite. Kad ir kur būtumėte, jūsų Dangiškasis Tėvas jus prisimena. Nesate vieni; turite kunigystę ir Šventosios Dvasios dovaną.

Iš visų vietų, kur esate reikalingi, pati svarbiausia vieta yra jūsų kunigystės kворumas. Mums reikia kворumų, teikiančių dvasinį maistą sekmadieniais ir drauge tarnaujančių. Mums reikia kворumų vadovų, kurie būtų susitelkę į Viešpaties darbą, į paramą kворumo nariams ir jų šeimoms.

Pagalvokite apie misionierišką darbą. Vaikinai, jūs neturite švaistyti laiko. Negalite laukti ir pradėti rimtai ruoštis sulaukę septyniolikos ar aštuoniolikos metų. Aarono kunigystės kворumai gali padėti jų nariams suprasti kunigystės priesaiką bei sandorą ir pasiruošti išventinimui į vyresnius; jie gali padėti jiems suprasti ir pasiruošti šventyklos apeigoms; ir jie gali padėti jiems pasiruošti sėkmingoms misijoms. Melchizedeko kunigystės kворumai ir Paramos bendrija gali padėti gimdytojams paruošti išmanančius Mormono Knygą misionierius, kurie išvyks į misiją visiškai pasišventę. Ir kiekvienoje apylinkėje, ir skyriuje tie patys kворumai gali imtis iniciatyvos veiksmingai bendradarbiaudami su ten tarnaujančiais nuolatiniais misionieriais.

Su tuo susijęs darbas, kuris pirmiausia guli ant kunigijos pečių, yra Viešpaties kvietimas, kurį kartoja Prezidentas Tomas S. Monsonas, gelbėti tuos, kurie atitolo nuo Evangelijos arba kurie dėl kažkokių priežasčių įsižeidė. Tame darbe mes turime nuostabių pasiekimų, tarp jų šaunų vaikų darbą. Naujosios Meksikos ispaniškai kalbančios Albukerkės apylinkės Rio Grando Aarono kunigystės kворumas kartu tarėsi, kuriuos vaikus jie galėtų sugrąžinti ir tada visa grupė nuėjo kiekvieno iš jų aplankyti. Vienas iš aplankytųjų pasakė: „Kai jie atėjo prie mano durų, jaučiausi svarbus.“ Kitas pridūrė: „Širdyje džiaugiuosi, kad kažkas nori, kad būčiau bažnyčioje; tai sukelia man norą eiti į bažnyčią.“ Kai kворumo nariai pakvietė vieną vaikina sugrįžti, jie pasikvietė jį eiti kartu su jais lankyti kito žmogaus, ir jis nuėjo. Tokiu būdu jie ne tik pakvietė jį lankyti bažnyčią; jie jį iš karto padarė kворumo nariu.

Kitas sunkus, bet įkvepiantis kunigijos darbas – šeimos istorijos ir šventyklos darbas. Laukite netrukus pasirodysiančio Pirmosios Prezidentūros laiško, kuriame bus naujas kvietimas daryti šią mūsų darbo dalį ir aukštesnė jos vizija.

Mūsų kворumai taip pat sudaro savitarpio paramos broliją. Prezidentas Gordonas B. Hinklis kartą pasakė: „Mano broliai, tai bus nuostabi diena, tai bus Viešpaties tikslų išsipildymo diena, kada mūsų kunigystės kворumai taps kiekvieno jam priklausančio vyro stiprybės inkaru, kada kiekvienas toks vyras galės atitinkamai pasakyti: „Esu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios kunigystės kворumo narys. Esu pasirošęs padėti savo broliams tenkinant visus jų poreikius ir esu tikras, kad jie yra pasirošę padėti man tenkinti manusius. Kartu dirbdami galime nesidrovėdami ir be baimės atsilaukiyti pučiant bet kokios – ekonominės, socialinės ar dvasinės – nelaimės vėjui.“⁶

Nepaisant visų mūsų pastangų, ne visada reikalai klostysis taip, kaip norėtume. Ypač skaudi neganda, galinti ištikti vyrą, yra bedarbystė. Senesnių laikų Bažnyčios gerovės programos brošiūroje sakoma: „Nedirbantis vyras reikalauja ypatingo Bažnyčios dėmesio, nes negalėdamas patenkinti prigimtinio poreikio dirbti jis išbandomas, ar bus ištikimas, kaip buvo bandomas Jobas. Kai manoma, kad sunkumai tęsis vos kelias dienas, o jos tampa savaitėmis, mėnesiais ir netgi metais, skausmas gilėja. [...] Bažnyčia negali tikėtis sekmadienį išgelbėti žmogų, jeigu visą savaitę ji pasyviai stebi, kaip jo siela nukryžiuojama.“⁷

2009 m. balandį Ričardas K. Edžlis, anksčiau tarnavęs pirmininkaujančioje vyskupijoje, papasakojo istoriją apie pavyzdinę kворumą, kuris suvienijo jėgas, kad padėtų darbo netekusiam savo nariui:

„Filo autodirbtuvė iš Centervilio Jutoje yra liudijimas apie tai, ko gali pasiekti kunigijos vadovai ir kворumas. Filas buvo vyresniųjų kворumo narys ir dirbo mechaniku vietinėje automobilių remonto dirbtuvėje. Deja, remonto dirbtuvė, kurioje dirbo Filas, patyrė ekonominių sunkumų ir turėjo atleisti Filą iš darbo. Jį sukrėtė toks įvykių posūkis.

Išgirdęs, jog Filas prarado darbą, jo vyskupas Leonas Olsonas ir vyresniųjų kvorumo prezidentūra pamaldžiai apsvarstė būdus, kaip galėtų padėti Filui vėl atsistoti ant kojų. Juk jis buvo kvorumo narys, brolis, ir jam reikėjo pagalbos. Jie priėjo prie išvados, kad Filas sugebės vadovauti savo paties verslui. Vienas iš kvorumo narių pasiūlė savo seną daržinę, kuri galbūt galėtų būti naudojama kaip remonto dirbtuvė. Kitas kvorumo narys galėjo padėti surinkti reikiamus įrankius bei medžiagas naujai dirbtuvei. Beveik visi kvorume galėjo padėti – bent sutvarkyti senąją daržinę.

Jie pasidalijo savo idėjomis su Filu, o tada savo planais pasidalijo ir su kvorumo nariais. Daržinė buvo sutvarkyta ir pritaikyta, įrankiai surinkti – viskas buvo paruošta. Filo autodirbtuvė veikė sėkmingai ir galiausiai persikėlė į geresnę ir pastovesnę vietą, ir visa tai įvyko dėl to, kad jo kvorumo broliai pasisiūlė padėti ištikus krizei.⁸

Žinoma, kaip daugelį metų kartojo pranašai, „svarbiausias Viešpaties darbas, kurį kada nors darysite, bus daromas tarp jūsų namų sienų.“⁹ Turime daug padirbėti, kad sustiprintume santuoką visuomenėje, kuri vis labiau menkina jos svarbą ir paskirtį. Turime stipriai padirbėti, kad mokytume savo vaikus „melstis ir teisiai vaikščioti priešais Viešpatį“ (DS 68:28). Mūsų tikslas turi būti ne mažesnis, nei padėti savo vaikams patirti galingą širdies permainą arba atsivertimą į Viešpatį, apie kurį taip aiškiai kalbama Mormono Knygoje (žr. Mozijo 5:1–12; Almos 26). Kunigystės kvorumai kartu su Paramos bendrija gali ugdyti gimdytojus ir santuokas bei teikti kunigystės palaiminimus vienišų gimdytojų šeimoms.

Taip, broliai, turime darbo. Ačiū už jūsų pasiaukojimą ir gerus darbus. Darykite tai toliau ir Viešpats jums padės. Kartais gali būti neaišku, ką daryti ir ką sakyti. Tokiais atvejais tiesiog eikite pirmyn. Pradėkite veikti ir Viešpats patikina, kad „[jums] bus atvertos veiksmingos durys“ (DS 118:3). Pradėkite kalbėti ir Jis pažada: „Jūs nebūsite sugėdinti prieš žmones; nes tą pat valandą, taip, tą pat akimirka, jums bus duota, ką sakyti“ (DS 100:5–6). Tai tiesa, jog daugeliu atžvilgių esame eiliniai ir netobuli, bet turime tobulą Mokytoją, kuris atliko tobulą Apmokėjimą, ir mes šaukėmės Jo malonės ir kunigystės. Jei

atgailaujame ir šventiname save, mums pažadėta, kad būsime mokomi ir apdovanoti galia iš aukštybių (žr. DS 43:16).

Bažnyčia, pasaulis ir moterys šaukiasi vyrų, tikrų vyrų, lavinančių savo sugebėjimus ir talentus, pasiryžusių ginti tai, kas teisinga, pasiryžusių dirbti ir aukotis, pasiryžusių padėti kitiems pasiekti laimę ir išgelbėjimą. Jie šaukia: „Pakilkite, Dievo vyrai!“¹⁰ Tepadeda mums Dievas tai padaryti, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), p. 16.
2. „Jei šiais laikais paklausite jaunuolių, kas padarys juos suaugusiais, beveik nė vienas neminės santuokos. Kaip ženklą, kad to pasiekė, jie dažniausiai laiko su darbu susijusius tikslus – įgytą išsilavinimą, pasiektą finansinį savarankiškumą, gautą viso etato darbą. Darbas, karjera, savarankiškumas – šių dienų pagrindiniai asmenybės šaltiniai“ (Hymowitz, *Manning Up*, 45). Ypač didelį spaudimą priimti moralinę nuostatą nekurti šeimos patiria moterys. Londono laikraščio *Times* straipsnio autorė rašė: „Niekas, netgi mano šeima ir mokytojai niekada nesakė: „Ai, taip, beje, tu turėtum būti žmona ir motina.“ Jie taip primygtinai reikalavo, kad mes sektume nauju, moderniu, lygių teisių keliu, kad ištisų kartų moterų istorinės ambicijos ištekėti ir auginti vaikus buvo tikslingai pašalintos iš mūsų ateities“ (Eleanor Mills, „Learning to Be Left on the Shelf,“ *Sunday Times*, Apr. 18, 2010, www.thetimes.co.uk; in Hymowitz, *Manning Up*, 72). Dar viena rašytoja ketvirtajame dešimtmetyje surašė kai kuriuos atsakymus į jos rašytą straipsnį apie savo apgailėstą dėl to, kad neištekėjo: „Visiškai

pasibaisėjau tavo noru turėti vyrą“, „Turėk šiek tiek savigarbos!“, „Tu išsiugdei naujos formos rūpinimosi menkystomis priklausomybę“ ir „Jeigu mano dukra užaugusi norės vyro perpus tiek, kiek nori tu, žinosiu, kad ją augindama kažką padariau ne taip“ (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* 2010], 55).

Gera žinia yra ta, kad dauguma žmonių, tarp jų jauni suaugusieji, nepasiduoda triukšmingam agitavimui prieš šeimą ir santuoką. „Pagal Pensilvanijos universiteto vieno ekonomisto tyrimą, 2008 metais Jungtinėse Valstijose 86 procentai aukštąjį išsilavinimą įgijusių baltaodžių moterų ištekėjo iki 40 metų, tuo tarpu turinčių mažesnę nei 4 metų aukštąjį išsilavinimą, buvo 88 procentai. Baltaodžių vyrų su aukštuoju išsilavinimu skaičiai yra panašūs: 2008 metais 84 procentai jų vedė iki 40 metų. Tai, kad santuoka moteriai yra nenaudingas susitarimas, gali būti paplitusi nuomonė, kuri tarp kitko neparemta jokiais tyrimais. Tačiau panašu, kad baltaodės moterys su aukštuoju išsilavinimu ja netiki. Jos labiau nei kokia kita grupė galvoja, kad „santuokę žmonės paprastai yra laimingesni už nesuituokusius.“ [...] Didžioji dauguma – 70 procentų

- pirmakursių koledžo studentų mano, kad šeimos kūrimas yra „esminė“ arba „labai svarbi“ jų ateities dalis“ (Hymowitz, *Manning Up*, 173–74).
3. Philip G. Zimbardo and Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012); taip pat žr. skyrių „Behind the Headlines“.
 4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), p. 67.
 5. Amanda Dickson, „Hunger Games“ Main Character a Heroine for Our Day“, *Deseret News*, Apr. 2, 2012, www.deseretnews.com.
 6. Gordon B. Hinckley, „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums“, *Ensign*, Nov. 1977, p. 86.
 7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), p. 4.
 8. Ričardas K. Edžlis, „Tai skambutis jums“, 2009 m. balandžio mėn. visuotinės metinės konferencijos medžiaga.
 9. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
 10. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, no. 323.

Būkite šaunūs drąsa ir taip pat jėga bei uolumu

Vyskupas Garis E. Styvensonas

Pirmininkaujantis Vyskupas

Ruoškitės kaip tie 2000 jaunujų karių – per šaunumą drąsa būti vertais kunigystės turėtojais.

Ši vakarą jaučiuosi ypač palaimintas, kad kaip vyskupas galiu kalbėti vaikinams, Aarono kunigystės turėtojams, iš viso pasaulio susirinkusiems į šį visuotinį kunigijos susirinkimą. Pasidalinsiu su jumis pasakojimu iš Mormono Knygos apie Helamaną ir jo jaunuosius 2000 karių. Ši Raštų ištrauka padės suprasti tų senovės vaikinų būdą ir įkvėps jus, pastarųjų dienų šventųjų vaikus. Pacituosiu mėgstamą Raštų eilutę: „Ir visi jie buvo jaunuoliai, ir jie buvo nepaprastai šaunūs drąsa ir taip pat jėga bei uolumu; bet štai, tai dar ne viskas – jie buvo vyrai, ištikimi visada.“¹ Drąsa, jėga, uolumas ir tiesa – kokios pasigėrėtinos savybės!

Norėčiau pakalbėti apie pirmąją savybę, kuri apibūdina juos: „šaunūs drąsa“. Manau, kad tai reiškia tų jaunuolių įsitikinimą drąsiai daryti, kas teisu, arba, kaip sako Alma, „būti Dievo liudytojais visada ... ir visur“.² Tie 2000 jaunujų karių turėjo begalę progų parodyti savo drąsą. Jūs irgi gyvenime sulauksite tokių svarbių akimirkų, kuomet prireiks drąsos. Mano draugas Džonas papasakojo apie vieną tokį savo gyvenimo momentą.

Prieš keletą metų Džoną priėmė į prestižinį Japonijos universitetą. Kartu su daugybe kitų geriausių studentų iš viso pasaulio jis buvo užsienio programos dalyvis. Vieni stojo vildamiesi pagilinti savo supratimą apie tą kultūrą ir kalbą, kiti žengdami žingsnį link būsimos profesijos ir galimybės įsidarbinti Japonijoje. Tačiau dėl studijų užsienyje visi jie paliko savo namus.

Netrukus po Džono atvykimo, tarp užsienio studentų pasklido žinia apie ant vieno privataus namo stogo rengiamą susipažinimo vakarėlį. Tą vakarą Džonas ir du jo draugai nuėjo tuo išreklamuotu adresu.

Liftu pakilę į paskutinį namo aukštą, Džonas su savo draugais vienais siaurais laipteliais užlipo ant stogo ir pradėjo šnekučiuotis su ten jau susirinkusiu būriu. Artėjant nakčiai keitėsi ir tenyktė aplinka: garsėjo triukšmas ir muzika, daugėjo alkoholio ir augo Džono nerimas. Staiga kažkas studentus pradėjo kviesti į didelį ratą, kuriame buvo norėta dalintis marihuanos cigarete. Džonas susiraukė ir savo dviems draugams greitai pasakė, kad laikas iš ten dingti. Beveik pašaipiai vienas iš jų atšovė: „Džonai, tai nesunku: mes galime atsistoti į ratą ir kai ateis eilė mums, tos cigaretės nerūkysime, o tiesiog perduosime kitiems. Tokiu būdu neapsikvailinsime visų jų akyse dėl to, kad išėjome.“ Džonui tai atrodė nesunku, tačiau ir neteisinga. Jis žinojo, kad turi pranešti apie savo ketinimą ir tada veikti. Jis greitai sukaupė drąsą ir pasakė, kad jie gali likti, o jis išeina. Vienas draugas pasiliko ir prisijungė prie rato. Kitas nenoriai prisijungė prie laipteliais žemyn lipančio Džono ir nulipęs laukė lifto. Didelei jų nuostabai, pro atsidariusias lifto duris įsiveržė japonų policininkai ir nuskubėjo laipteliais aukštyn ant stogo. Džonas su draugu įlipo į liftą ir išvyko.

Ant stogo pasirodžius policijai, studentai staigiai nuo jo numetė narkotikus, kad jų nepagautų. Uždarę laiptinės duris pareigūnai visus studentus išrikiavo ant stogo ir liepė ištiesti abi rankas. Pareigūnai pradėjo atidžiai uostyti visų studentų nykščius ir smilius. Visiems rankose laikiusiems marihuaną, nesvarbu ar rūkė ją, ar ne, buvo pareikšti kaltinimai ir jų laukė sunkios pasekmės. Beveik visi ant stogo likę studentai buvo išmesti iš universiteto, o apkaltinti nusikaltimu studentai buvo deportuoti iš Japonijos. Svajonės apie išsilavinimą, ištisi ruošimosi metai, galimybė ateityje įsidarbinti Japonijoje – viskas žlugo per akimirką.

O dabar leiskite papasakoti, kas nutiko tiems trims draugams. Ant stogo likęs draugas buvo išmestas iš universiteto Japonijoje, į kurį buvo patekęs sunkių pastangų dėka, ir turėjo grįžti namo. Kartu su Džonu tą vakarą iš vakarėlio išėjęs draugas

Japonijoje baigė universitetą ir toliau studijavo bene geriausiuose JAV universitetuose. Karjera sugražino jį į Aziją, kur jis mėgavosi nepaprasta profesine sėkme. Iki šiol jis yra dėkingas už drąsų Džono pavyzdį. O pasekmes paties Džono gyvenime net sunku nusakyti. Tie metai Japonijoje tapo pagrindu jo laimingai santuokai ir dviejų sūnų gimimui. Jis yra labai geras verslininkas ir neseniai tapo vieno Japonijos universiteto profesoriumi. Pagalvokite, koks būtų buvęs jo gyvenimas, jei nebūtų išdrįšęs išeiti iš vakarėlio tą svarbų vakarą Japonijoje.³

Vaikinai, ateis laikas, kai ir jūs lyg Džonas, turėsite savo bendraamžių akivaizdoje pademonstruoti teisią drąsą ir dėl to galbūt patirsite pajuoką ir gėdą. Be to, jūsų pasaulyje kova su priešininku vyks tyliame, nuošaliame mūšio lauke – priešais ekraną. Naudingosios technologijos taip pat kupinos iššūkių, su kuriais nesusidūrė ankstesnės kartos. Neseniai atliktas nacionalinis tyrimas parodė, kad šiandieninis jaunimas yra masiškai gundomas ne tik mokykloje, bet ir internete. Tyrimas atskleidė, kad paaugliams, kurie socialiniuose tinkluose matė gėrimo ar narkotikų vartojimo vaizdus, rizika patiems pradėti vartoti alkoholį ar narkotikus padidėja nuo trijų iki keturių kartų. Šį tyrimą buvęs JAV ministrų kabineto sekretorius pakomentavo taip: „Šių metų tyrimas atskleidžia naują veiksmingą bendraamžių spaudimo formą – skaitmeninį bendraamžių spaudimą. Skaitmeninis bendraamžių spaudimas neapsiriboja vien vaiko draugais ir pažįstamais, su kuriais jis leidžia laiką. Internetu jis prasiveržia į to vaiko namus ir miegamąjį.“⁴ Teisios drąsos demonstravimas dažnai bus labai subtilus – spustelėti ar nespustelėti. Misionieriai *Preach My Gospel* vadove mokomi: „Ką jūs mąstote ir darote būdami vieni, kai niekas jūsų nemato, geriausiai atskleidžia jūsų dorybę.“⁵ Būkite drąsūs! Būkite stiprūs! Būkite šventose vietose ir būkite nepajudinami.⁶

Vaikinai, pažadu jums, kad Viešpats suteiks jums galios. „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią.“⁷ Už drąsą ir teisų elgesį Jis apdovanos jus laime ir džiaugsmu. Tokia drąsa kils iš jūsų tikėjimo Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu, jūsų maldų ir paklusnumo įsakymams.

Prezidentas N. Eldonas Taneris sakė: „Vienas jaunas berniukas mokykloje gali daryti didelę teigiamą įtaką. Vienas vaikinys savo futbolo komandoje, mokyklos teritorijoje ar savo kolegų būryje, gyvendamas pagal Evangeliją, gerbdamas turimą kunigystę ir gindamas tiesą, gali kurti neapsakomą gėrį. Dažnai patirsite nemažai kritikos ir pašaipų net iš tų, kurie tiki panašiai kaip jūs, nors jie ir gerbs jus už gerą poelgį. Tačiau nepamirškite, kad pats Gelbėtojas buvo kankinamas, išjuokiamas, apspjaudomas ir galiausiai nukryžiuotas dėl to, kad neišsižadėjo savo įsitikinimų. Ar kada stabtelėjote pagalvoti, kas būtų nutikę, jei jis būtų pasidavęs silpnumui, pasakęs „Kas iš to?“ ir nutraukęs savo misiją? Norime būti bailiais ar norime būti šauniais tarnais, nepaisančiais viso to priešiško ir blogio pasaulyje? Tad išdrįskime veikti ir būkime priskaičiuoti prie tikrųjų, pasišventusių Kristaus pasekėjų.“⁸

Kviečiu jus ruoštis kaip tie 2000 jaunųjų karių – per šaunumą drąsa būti vertais kunigystės turėtojais. Atminkite, ką darote, kur einate ir ką matote – visa tai nulems tai, kuo tapsite. O kuo norite tapti? Tapti vertu diakonu, vertu mokytoju ir vertu kunigu. Užsibrėžkite tikslą būti vertais įžengti į šventyklą dabar ir būti vertais tinkamu metu priimti savo kitas apeigas ir galiausiai priimti Melchizedeko kunigystę. Tik eidami tokiu teisumu taku sulauksite dieviškos pagalbos. Viešpats pasakė: „Todėl jos apeigose apsiereiškia dieviškumo galia.“⁹

Tėvų, kunigijos vadovų ir pranašų prioritetai, išdėstyti jūsų *Įvykdysiu savo pareigą Dievui ir Jaunimo stiprybės vardan* lankstinukuose, padės jums eiti tuo taku.

Prezidentas Tomas S. Monsonas neseniai patarė:

„Kad [sprendimus] darytume išmintingai, turime būti drąsūs – drąsūs pasakyti „ne“ ir drąsūs pasakyti „taip“. [...]

Maldauju jūsų pasiryžti ... tiesiog dabar, nenukrypti nuo kelio, vedančio į mūsų tikslą – amžinąjį gyvenimą su mūsų Tėvu danguje.“¹⁰

Kaip ir tie 2000 jaunųjų karių, šaunia drąsa atsiliepė į savo vado Helamano kvietimą veikti, taip ir jūs galite sekti savo pranašu, vadovu, Prezidentu Tomu S. Monsonu.

Mano jaunieji Aarono kunigystės turėtojai, pabaigsiu savo liudijimu apie Dievą Tėvą ir Jėzų Kristų, išsakytu Džozefo Smito

žodžiais: „Broliai, argi mes neisime pirmyn tokiame svarbiame reikale? Eikime pirmyn, o ne atgal. Drąsos, broliai; ir pirmyn, pirmyn į pergalę!“¹¹ Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Almos 53:20.
2. Mozijo 18:9.
3. Asmeninė autoriaus istorija.
4. Joseph A. Califano Jr., Nacionalinio priklausomybių ir piktnaudžiavimo narkotinėmis medžiagomis centro Kolumbijos universitete įkūrėjas ir garbės pirmininkas, spaudos pranešimas apie tyrimą, casacolumbia.org.
5. *Skelbti mano Evangeliją: Misionieriško darbo vadovas* (2004), p.118.
6. Doktrinos ir Sandorų 87:8.
7. 2 Timotiejui 1:7.
8. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,“ *Ensign*, Nov. 1975, p. 74–75.
9. Doktrinos ir Sandorų 84:20.
10. Thomas S. Monson, „The Three Rs of Choice,“ *Liahona*, Nov. 2010, p. 68.
11. Doktrinos ir Sandorų 128:22.

Saugokitės!

Vyresnysis Antonis D. Perkinsas

Iš Septyniadešimties

Likite kunigystės kelyje gilindami savo atsivertimą ir stiprindami savo šeimą. [...] Venkite tragedijos paklusdami dvasiniams „Saugokitės“ ženklams, kuriuos mūsų kelyje įrengė Dievas ir pranašai.

Kai buvau jaunuolis, mūsų šeima važiuodavo mašina per Amerikos Uolėtuosius kalnus aplankyti senelių. Kelias prasidėdavo pelynų lygumose, kildavo stačiais pušimis apaugusiais šlaitais ir galiausiai pasinerdavo į drebulių giraites ir viršukalnių pievas, kur galėdavome matyti nepaprastai toli.

Tačiau tas nuostabus kelias nebuvo visiškai saugus. Didžioji greitkelio dalis buvo iškirsta stačiame kalno šlaite. Siekdami apsaugoti keliautojus kelininkai įrengė atitvarus ir pastatė ženklus su užrašu: „Saugokitės krentančių akmenų.“ Matėme pakankamai priežasčių, kodėl reikėjo tų įspėjimų. Akmenys ir rieduliai buvo išsibarstę palei upės vagą daug žemiau kelio. Kartais kanjono dugne matydavome sudaužytus automobilius, tragiškus priminimus apie vairuotojus, kurie nesisaugojo.

Kunigystės priesaika ir sandora

Broliai, kiekvienas sudarėte arba greitai sudarysite Melchizedeko kunigystės priesaiką ir sandorą¹. Ta sandora apima šlovingą kelionę, kuri prasideda gavus mažesniąją ir aukštesniąją kunigystes, veda per pašaukimų išaukštinimą ir nuolatos kyla link didžiausių Dievo perspektyvų, kol gausime „[viską], ką turi... Tėvas“².

Išmintingasis celestialinio kelio architektas mūsų kelionėje išdėstė įspėjamuosius ženklus. Kunigystės priesaikoje ir

sandoroje yra šis sielą tiriantis perspėjimas: „Ir dabar aš jums įsakau: saugokitės.“³

Kodėl Dievas įsako mums saugotis? Jis žino, kad Šėtonas reali būtybė⁴, kuri siekia mus nutempti į nelaimės prarają⁵. Dievas taip pat žino, kad kunigystės turėtojo viduje tūnantis „prigimtinis žmogus“⁶ „linkęs klaidžioti“⁷. Todėl pranašai kviečia mus „nusivilkti senąjį žmogų“⁸ ir „apsivilkti Kristumi“⁹ per tikėjimą, atgailą, gelbstinčias apeigas ir kasdienį gyvenimą pagal Evangeliją.

Venkite tragedijos

Kildamas kunigystės keliu bet kuris berniukas ar vyras gali būti nutemptas žemyn, jeigu bus neatsargus. Ar jūsų nepribloškė ir nenuliūdino nuostabaus vaikino, neseniai grįžusio misionieriaus, gerbiamo kunigystės vadovo arba mylimo šeimos nario netikėtas nuopolis?

Senojo Testamento pasakojimas apie Dovydą – tragiškas kunigystės galios iššvaistymo pavyzdys. Nors jis būdamas jaunas nugalėjo Galijotą ir ištisus dešimtmečius gyveno teisiai¹⁰, tas pranašas-karalius vis tiek buvo dvasiškai pažeidžiamas. Tą lemiamą akimirką, kada nuo savo stogo pamatė besimaudančią nuostabią Betšebą, netoliese nestovėjo joks moralės sergėtojas ir nesuriko: „Dovydai, kvaily, saugokis!“ Jo nesugebėjimas apsisaugoti¹¹ ir veikti pagal Dvasios raginimus¹² nuvedė prie jo amžinos šeimos netekimo¹³.

Broliai, jei net galingasis Dovydas galėjo būti nustumtas nuo kelio, vedančio į išaukštinimą, kaip mums išvengti panašaus likimo?

Gilaus atsivertimo ir stiprių šeimos santykių dvigubi atitvarai gali padėti mums keliaujant dangiškuoju greitkeliu.

Tai žinodamas Šėtonas nustumia atsivertimą griaunančius ir šeimą skaldančius riedulius, kad jie kirstų mūsų kunigystės kelią. Laimei, Jėzus Kristus ir Jo pranašai visame kelyje įrengė „Saugokitės“ ženklus. Jie nuolatos įspėja mus apie atsivertimą griaunantį išdidumą¹⁴ ir šeimą ardančias nuodėmes, tokias kaip pyktis, godumas ir geidulys.

Labai seniai Mozė patarė: „Žiūrėk, kad neužmirštum Viešpaties.“¹⁵ Greito tempo ir pramogų prisotintame mūsų

pasaulyje žmonės yra vis dar greitai „pamiršti Viešpatį... elgtis nedorai ir būti nuklaidinami piktojo.“¹⁶

Gilinkite atsivertimą ir stiprinkite šeimą

Kad išliktume saugūs kunigystės kelyje per pagundų nuošliaužas, priminsiu mums šešis esminius principus, kurie gilina atsivertimą ir stiprina šeimą.

Pirmas, malda visuomet atveria duris dieviškai pagalbai „nugalėti Šėtoną“¹⁷. Kaskart, kai Jėzus įspėja kunigystę turinčiuosius „[saugokitės], nes Šėtonas nori persijoti [jus]“, kovai su pagunda Jis nurodo malda¹⁸. Prezidentas Tomas S. Monsonas mokė: „Jei kuris iš jūsų buvote lėtas paklusti patarimui nuolat melstis, nėra geresnės valandos tai pradėti daryti nei dabar. [...] Žmogus niekada nebūna didingesnis nei tuomet, kai jis yra ant kelių.“¹⁹

Antra, senovinių ir šių laikų šventraščių studijavimas sukuria ryšį su Dievu. Viešpats įspėjo Bažnyčios narius žiūrėti, „kaip jie... priima [pranašus] – kad nepalaikytų menkaverčių dalyku ir dėl to nepapultų į pasmerkimą, ir nesukluptų, ir negriūtų“²⁰. Kad išvengtume tokio rimto pasmerkimo, turime uoliai skaityti Raštus, taip pat Bažnyčios žurnalus ir internetinius puslapius, kurie įgalina mus „gauti labai asmeniškus patarimus iš [Viešpaties] išrinkto pranašo“.²¹

Trečia, vertai dalyvaudami apeigose pasiruošiamo „[pasitelkti] Šventąją Dvasią savo vadovu“²². Kai Gelbėtojas įspėjo: „Saugokitės, kad nebūtumėte apgauti“, Jis pažadėjo, kad nebūsime apgauti, jeigu uoliai sieksime geriausių Dvasios dovanų.²³ Vertai priimdami sakramentą kiekvieną savaitę nariai pasiruošia, kad „Jo Dvasia visuomet būtų su jais“²⁴. Garbindami šventykoje galime „[įgyti] Šventosios Dvasios pilnatvę“²⁵.

Ketvirta, nuoširdžios meilės rodymas yra asmeninio atsivertimo ir šeimos santykių šerdis. Karalius Benjaminas nurodė: „Saugokitės, kad nekiltų ginčų tarp jūsų.“²⁶ Niekada nepamirškite, kad Šėtonas yra „nesutarimo tėvas“²⁷ ir siekia, kad šeimos nariai „peštųsi ir kivirčytųsi“²⁸. Broliai, jeigu mes emociškai, žodžiu ar fiziškai užgauname bet kurį savo šeimos narį, ar nuskriaudžiame bet kurį žmogų, tuomet netenkame kunigystės galios²⁹. Pasirinkite suvaldyti pyktį. Šeimos nariai iš mūsų lūpų turi išgirsti palaiminimus, o ne prakeiksmus. Turime

paveikti kitus tik įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu, nevaidmainiška meile, maloningumu ir tikrąja meile.³⁰

Penkta, paklusimas dešimtinės įstatymui yra svarbi tikėjimo ir šeimos vienybės dalis. Kadangi Šėtonas pasitelkia godumą ir turtų siekimą, kad nušluotų šeimas nuo celestialinio greitkelio, Jėzus patarė: „Saugokitės... godumo.“³¹ Godumas suvaržomas, kada numatome pajamas, sąžiningai mokame dešimtinę, dosniai aukojame atnašas, planuojame reikalingas išlaidas, vengiame nereikalingų skolų, taupome ateities poreikiams ir tampame materialiai savarankiški. Dievas pažada mums: „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teismo, o visa tai bus jums pridėta.“³²

Šešta, visiškas skaistybės įstatymo laikymasis suteikia pasitikėjimo stovėti „Dievo akivaizdoje“ ir turėti Šventąją Dvasią kaip „nuolatinę bendražygę“³³. Šėtonas puola dorybę ir santuoką nepadorumo lavina. Kada Viešpats įspėjo svetimautojus saugotis ir skubiai atgailauti, Jo apibrėžimas išsiplėtė nuo fizinio svetimavimo veiksmo iki pirmiau einančių geidulingų minčių.³⁴ Šiuolaikiniai pranašai ir apaštalai dažnai kalba ir aiškiai pasisako apie pornografijos marą. Prezidentas Gordonas B. Hinklis mokė: „[Pornografija] – tarytum siaučianti audra, griauanti asmenis ir šeimas, paversdama griuvėsiais tai, kas kadaise buvo vientisa ir gražu. [...] Atėjo laikas bet kuriam iš mūsų, kuris taip elgiasi, išlipti iš to liūno.“³⁵ Jeigu esate gundomi bet kuria forma nusizengti skaistybės įstatymui, sekite Juozapo iš Egipto pavyzdžiu, kuris „ištrūko ir išbėgo laukan“³⁶.

Šie šeši esminiai principai padeda kunigystės turėtojams toliau saugiai keliauti dangišku greitkeliu tarp dvasinių asmeninio atsivertimo ir šeimos ryšių atitvarų. Vaikiniai, tų principų laikymasis paruoš jus šventyklos sandoroms, tarnavimui nuolatinėje misijoje ir amžinajai santuokai. Vyrai ir tėvai, laikydamiesi šių principų pasiruošite teisiai pirmininkauti namuose, tarnauti savo šeimos dvasiniu vadovu su savo žmona kaip lygiateise partnere³⁷. Kunigystės kelias, tai džiaugsmo kupina kelionė.

Likite kunigystės kelyje

Grįždamas prie savo jaunystės patyrimų, prisimenu vieną kelionę per Uolėtuosius kalnus. Pravažiavęs ženklą „Saugokitės

krentančių akmenų“ mano tėvas pastebėjo prieš mus ant kelio dangos krentantį žvirgždą ir mažus akmenis. Jis staiga sulėtino greitį, beveik sustabdė mašiną ir priešais mus praskriejo krepšinio kamuolio dydžio riedulys. Tėtis prieš važiuodamas palaukė, kol nuošliauža liausis. Mano tėvo nuolatinis dėmesys ir nedelsiami veiksmai užtikrino, kad mūsų šeima saugiai pasiektų galutinį savo kelionės tikslą.

Broliai, Šėtonas siekia „sunaikinti žmonių sielas“³⁸. Jeigu jūsų siela nuklydo prie dvasinio skardžio krašto, sustokite dabar, kol dar nenukiritote, ir pasukite atgal į kelią.³⁹ Jeigu jaučiate, kad jūsų siela, užuot buvusi aukštai kunigystės kelyje, guli sužalota kanjono dugne, nes jūs ignoravote ženklus „Saugokitės“ ir nusidėjote, liudiju, kad per nuoširdžią atgailą ir Jėzaus Kristaus apmokančiosios aukos galią galite būti pakylėti ir sugrąžinti į Dievo dangišką greitkelį.⁴⁰

Jėzus mokė: „Saugokitės... veidmainystės.“⁴¹ Jeigu nesate verti naudoti kunigystę, prašyčiau susitikti su savo vyskupu, kuris gali padėti jums atgailauti. Įgykite drąsos, nes Gelbėtojas ne tik sako: „Saugokitės ir susilaikykite nuo nuodėmės“⁴², Jis taip pat pažada: „Aš, Viešpats, jums atleidžiu. [...] Eikite savo keliais ir daugiau nebenusidėkite.“⁴³

Kviečiu kiekvieną vaikina ir vyrą: likite kunigystės kelyje gilindami savo atsivertimą ir stiprindami savo šeimą. Maldos, Raštai ir apeigos gilina atsivertimą. Meilė, dešimtinė ir skaistybė stiprina šeimą. Venkite tragedijos pakludami dvasiniams „Saugokitės“ ženklams, kuriuos mūsų kelyje įrengė Dievas ir pranašai. Stenkitės laikytis tobulo Jėzaus Kristaus pavyzdžio, kuris „kentėjo gundymus, bet nekreipė į juos dėmesio“⁴⁴.

Pažadu, jeigu vyrai laikysis kunigystės sandoros ir saugosis⁴⁵, jie ir jų šeimos galės būti užtikrintos, kad saugiai ir džiugiai pasieks savo išaukštintą kelionės tikslą celestialinėje karalystėje. Tai liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:33–44.
2. Doktrinos ir Sandorų 84:38.
3. Doktrinos ir Sandorų 84:43.
4. Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:16; t. p. žr. Mozės 1:12–22.
5. Žr. Helamano 5:12; t. p. žr. 2 Nefio 1:13; Helamano 7:16.
6. Mozijo 3:19; t. p. žr. 1 Korintiečiams 2:14.
7. „Come, Thou Fount of Every Blessing,“ *Hymns* (1948), no. 70.

8. Žr. Kolosiečiams 3:8–10; t. p. žr. Efeziečiams 4:22–24.
9. Galatams 3:27; t. p. žr. Romiečiams 13:14.
10. Žr. 1 Samuelio 13:14; 17:45–47.
11. Žr. 2 Samuelio 11:1–17.
12. „Jūs nepadarysite didelių klaidų prieš tai neišpėti Dvasios“ (Boidas K. Parkeris, „Patarimai jaunimui“, 2011 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga).
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 132:39; t. p. žr. Raštų rodyklė, „Dovydas“.
14. Žr. Doktrinos ir Sandorų 23:1; 25:14; 38:39; t. p. žr. Ezra Taft Benson, „Beware of Pride,“ *Ensign*, May 1989, p. 4–7.
15. Pakartoto įstatymo 6:12; t. p. žr. Pakartoto įstatymo 8:11–19.
16. Almos 46:8.
17. Doktrinos ir Sandorų 10:5.
18. Žr. Doktrinos ir Sandorų 52:12–15; t. p. žr. Luko 22:31–32; Almos 37:15–17; 3 Nefio 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, „Come unto Him in Prayer and Faith,“ *Liahona*, Mar. 2009, 4.
20. Doktrinos ir Sandorų 90:5; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, „Faith: The Essence of True Religion,“ *Ensign*, Nov. 1981, 5.
22. Doktrinos ir Sandorų 45:57.
23. Doktrinos ir Sandorų 46:8; t. p. žr. Efeziečiams 4:14; Doktrinos ir Sandorų 52:14–16; Kolosiečiams 2:8.
24. Moronio 4:3; Doktrinos ir Sandorų 20:77; t. p. žr. 3 Nefio 18:1–11.
25. Doktrinos ir Sandorų 109:15.
26. Mozijo 2:32.
27. Žr. 3 Nefio 11:29–30.
28. Mozijo 4:14.
29. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:36–37; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 63:61–63.
30. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:41–45.
31. Luko 12:15; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 38:39.
32. Mato 6:33; t. p. žr. 3 Nefio 13:33.
33. Doktrinos ir Sandorų 121:45–46; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 67:11; Mozės 1:11.
34. Žr. Doktrinos ir Sandorų 63:14–16; t. p. žr. Mato 5:27–28; 3 Nefio 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, „A Tragic Evil among Us,“ *Liahona*, Nov. 2004, 59, 62; t. p. žr. Dallin H. Oaks, „Pornography,“ *Liahona*, May 2005, 87–90; Jeffrey R. Holland, „Place No More for the Enemy of My Soul,“ *Liahona*, May 2010, p. 44–46.
36. Pradžios 39:12.
37. Žr. *Handbook 2: Administering the Church* 2010), 2.3.
38. Doktrinos ir Sandorų 10:27; t. p. žr. 1 Petro 5:8.
39. Žr. Doktrinos ir Sandorų 3:9–10; 1 Korintiečiams 10:12–13; 2 Petro 3:17.
40. Žr. Almos 13:27–29; Doktrinos ir Sandorų 109:21.
41. Luko 12:1; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 50:6–9.
42. Doktrinos ir Sandorų 82:2.
43. Doktrinos ir Sandorų 82:1, 7.
44. Doktrinos ir Sandorų 20:22; t. p. žr. Hebrajams 2:17–18; 4:14–16.
45. Doktrinos ir Sandorų 84:43; t. p. žr. Pakartoto įstatymo 4:9; Mozijo 4:29–30.

Kunigystės džiaugsmas

Prezidentas Dyteris F. Uchdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Priimkime ir supraskime kunigystės stebuklą ir privilegiją. Priimkime ir pamilkime atsakomybes, kurias esame paprašyti vykdyti.

Skrydžio džiaugsmas

Prieš daug metų aš ir pora kitų avialinijų kapitonų nusprendėme įgyvendinti vaikystės svajonę restauruoti senovinį lėktuvą. Kartu nusipirkome naudotą 1938-ų metų Paiper Kab lėktuvą ir pradėjome jį restauruoti. Tai buvo širdžiai mielas darbas. Man tai turėjo ypatingą prasmę, nes jaunystėje panašiu lėktuvu išmokau skraidyti.

Šis lėktuvas pirmą kartą buvo pagamintas praėjus vos 35 metams po brolių Raitų įžymiojo pirmojo skrydžio. Vien pagalvojęs apie tai jaučiuosi labai senas.

Variklis neturėjo elektrinio starterio, todėl, kol mėgindavai variklį užvesti iš lakūno kabinos, kažkas kitas ant žemės turėjo suimti propelerį ir jį pasukti su tokia jėga, kad variklis pradėtų veikti pats. Kiekvienas variklio užvedimas buvo jaudulio ir pergalės akimirka.

Paper Kab pakilus nuo žemės buvo aišku, kad jis nesukurtas greičiui. Tiesą sakant, esant priešpiešiniam vėjui atrodė, kad išvis nejudame. Pamenu, kaip su savo paaugliu sūnumi Gido skridau virš Vokietijos greitkelio – buvo akivaizdu, kad automobiliai be vargo mus aplenkia!

Bet ak, kaip aš mylėjau šį mažą lėktuvėlį! Tai buvo tobulas būdas patirti skrydžio stebuklą ir grožį. Tu galėjai išgirsti, užuosti, paragauti ir pamatyti, ką iš tiesų reiškia skristi. Broliai Raitai tai apibūdino taip: „Nėra nieko, kas prilygtų aviatorių

džiaugsmui, patirtam skrodžiant dangų ant didelių baltų sparnų.“¹

Palyginimui, šių metų pradžioje man teko privilegija skristi moderniu reaktyviniu naikintuvu F-18 su Blue Angels (Mėlynaisiais angelais) – Jungtinių valstijų jūrų laivyno parodomųjų skrydžių komanda. Tai buvo tarsi skrydis virš ir šalia savo prisiminimų, kadangi lygiai prieš 50 metų, beveik tą pačią dieną, aš baigiau savo kaip oro pajėgų naikintuvo piloto mokymus.

Tai, ką patyriau skrisdamas F-18, žinoma, labai skyrėsi nuo to, ką patyriau skrisdamas Paiper Kab. Mačiau dinamiškesnio skrydžio grožį. Tai buvo lyg tobulesnis tų pačių aerodinamikos dėsnų pritaikymas. Tačiau skrydis su Blue Angels greitai priminė, kad reaktyvinio naikintuvo pilotavimas yra jaunų vyrų darbas. Dar kartą pacituosiu brolius Raitus: „Labiau nei bet kas kita skrydžio pojūtis yra tobulos ramybės ir jaudulio, kuris įtempia nervus lyg stygas, kombinacija.“² Be to, skrydis su Blue Angels padėjo kitaip suprasti žodžius „angelai“ [bus] aplink jus, kad jus palaikytų.

Jei manęs paklaustumėte, kuris skrydis man buvo malonesnis, nesu tikras, kad galėčiau jums atsakyti. Visiškai akivaizdu, kad kai kuriais atžvilgiais šie skrydžiai labai skirtingi. Tačiau kitais atžvilgiais jie labai panašūs.

Tiek su Paiper Kab, tiek su F-18 jaučiau skrydžio jaudulį, grožį ir džiaugsmą. Abiejuose supratau, ką reiškė poeto žodžiai „išsivaduoti iš žemės pančių ir debesis šokdinti ant sparnų, kuriuos įsimylėjusieji dangų nudažė džiaugsmo sidabru.“³

Visur ta pati kunigystė

Dabar galite užduoti klausimą, ką šie du visiškai skirtingų skrydžių patyrimai turi bendro su mūsų šiandieniniu susirinkimu arba kunigyste, kurią esame privilegijuoti turėti, arba kunigystės tarnyste, kurią visi taip mėgstame?

Broliai, argi ne tiesa, kad mūsų asmeniniai patyrimai kunigystės tarnystėje gali gana smarkiai skirtis? Galima sakyti, kai kurie iš jūsų skraidote su F-18, tuo tarpu kiti – su Paiper Kab. Kai kurie jūsų gyvenate apylinkėse ir kuoluose, kur visus pašaukimus, pradedant aukštųjų kunigų grupės vadovo padėjėju ir baigiant diakonų kvorumo sekretoriumi, užima aktyvi

kunigija. Tai jūsų privilegija dalyvauti apylinkės organizacijoje, kurioje yra pakankamai žmonių vykdyti visus pašaukimus.

Kiti gyvenate tokiose pasaulio vietose, kur yra labai mažai Bažnyčios narių ir kunigijos. Jūs galite pasijausti vieniši ir slegiami pavedimų naštos. Jums gali tekti dažnai panaudoti savo rankas, kad užvestumėte kunigystės tarnystės variklį. Kartais net gali atrodyti, kad jūsų skyrius arba apylinkė visiškai nejuda pirmyn.

Tačiau nepriklausomai nuo jūsų atsakomybių ar aplinkybių, jūs ir aš žinome, kad pasiaukojantis kunigijos tarnavimas visada atneša ypatingą džiaugsmą.

Man visada patikdavo skraidyti, nesvarbu ar su Paiper Kab, F-18, ar bet kuriuo kitu lėktuvu. Paiper Kab lėktuve aš nesiskundžiau dėl greičio stokos, o F-18 lėktuve per akrobatinius manevrus nesiskundžiau dėl to, kad paašikėjo, jog senstu.

Taip, kiekvienoje situacijoje visada yra kažkas netobulo. Taip, yra lengva rasti dėl ko skųstis.

Tačiau broliai, mes turime šventąją kunigystę pagal Dievo Sūnaus tvarką! Kiekvienas iš mūsų rankų uždėjimu ant galvos gavome Dievo kunigystę. Mums buvo suteiktas įgaliojimas ir atsakomybė veikti Jo vardu kaip Jo tarnams žemėje. Nesvarbu ar didelėje apylinkėje, ar mažame skyriuje, esame pašaukti tarnauti, laiminti ir visada veikti kitų ir visko, kas mums patikėta, labui. Ar gali būti kas nors dar labiau džiuginančio?

Supraskime, įvertinkime ir pajauskime kunigystės tarnystės džiaugsmą.

Kunigystės džiaugsmas

Mano meilė skraidymui lėmė viso mano gyvenimo kursą. Bet kad ir kokie energingi ir kupini laimės būtų mano kaip piloto patyrimai, mano kaip šios Bažnyčios nario patyrimai yra daug gilesni, džiaugsmingesni ir kur kas reikšmingesni. Pasinėręs į tarnystę bažnyčioje patyriau Dievo visagalybę ir taip pat Jo švelnius pasigailėjimus.

Kaip pilotas aš paliečiau dangų. Kaip Bažnyčios narys, pajutau dangaus meilę.

Kartais ilgiuosi piloto kabinos. Bet tarnystė Bažnyčioje kartu su broliais ir seserimis nesunkiai tai kompensuoja. Aš nekeisčiau į nieką kitą pasaulyje galimybės pajusti didingą ramybę ir

džiaugsmą, kuris ateina per buvimą maža šio didžio sumanymo ir darbo dalimi.

Šiandieną mes susirinkome kaip didžiulis kunigijos būrys. Tai mūsų šventas džiaugsmas ir privilegija tarnauti Viešpačiui ir artimui, viską, kas geriausia mumyse, aukoti kilniam tikslui padėti kitiems ir statyti Dievo karalystę.

Žinome ir suprantame, kad kunigystė yra amžinoji Dievo galia ir įgaliojimas. Šį apibrėžimą galime lengvai pasakyti mintinai. Tačiau ar mes iš tiesų suvokiame svarbą to, ką sakome? Leiskite pakartoti: *kunigystė yra amžinoji Dievo galia ir įgaliojimas*.

Pagalvokite apie tai. Per kunigystę Dievas sukūrė bei valdo dangus ir žemę.

Per šią galią Jis išperka ir išaukština Savo vaikus įgyvendindamas „žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“⁴.

Pranašas Džozefas Smitas paaiškino, kad kunigystė – „kanalas, per kurį Visagalis, pradėdamas kurti žemę, ėmė apreiškinti savo šlovę, ir per kurį Jis toliau apreiškia save žmonių vaikams iki šio meto, ir per kurį Jis atskleis savo tikslus iki laiko pabaigos.“⁵

Mūsų visagalis Dangiškasis Tėvas patikėjo kunigystės įgaliojimą mums – mirtingoms būtybėms, kurios apibūdinamos kaip ydingos ir netobulos. Jis suteikia mums įgaliojimą veikti Jo vardu dėl Jo vaikų išgelbėjimo. Ši didi galia mus įgalina skelbti Evangeliją, vykdyti išgelbėjimo apeigas, padėti statyti Dievo karalystę žemėje, laiminti savo šeimą bei aplinkinius ir tarnauti jiems.

Visiems pasiekiamo

Kunigystė, kurią turime, yra šventa.

Kunigystės ir bet kurios jos atsakomybės negalima nupirkti ar nusipelnyti. Kunigystės galios negalima paveikti, įtikinti ar priversti valdžia, turtu ar įtaka. Tai dvasinė galia, kuri veikia pagal dangiškuosius įstatymus. Ji kyla iš mūsų visų Dangiškojo Tėvo. Jos galios gali būti kontroliuojamos tik pagal teisumo – bet ne teisumo savo pačių akyse – principus⁶.

Kristus yra visų tikrojo kunigystės įgaliojimo ir galių žemėje šaltinis.⁷ Tai Jo darbas, kuriame turime privilegiją padėti. „Ir šiame darbe negalės padėti niekas kitas, kaip tik tas, kuris bus

nuolankus ir kupinas meilės, turintis tikėjimą, viltį ir tikrąją meilę, susivaldantis visame, kas tik bus jam patikėta.“⁸

Mes darbuojamės ne dėl naudos sau, bet dėl to, kad siekiame tarnauti ir padėti kitiems. Veikiame ne jėga bet „įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile.“⁹

Visagalio Dievo kunigystė yra pasiekama vertiems vyrams nepriklausomai nuo jų kilmės, finansinės ir geografinės padėties. Ji pasiekama be pinigų ir be pasaulietiškos kainos. Perfrazuojant senovės pranašo Izaijo žodžius, *visi*, kurie trokšta, gali ateiti prie vandens, ir nereikia pinigų, kad galėtų numalšinti troškulį!¹⁰

Dėl amžinojo ir nesuvokiamo mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus Apmokėjimo Dievo kunigystė yra pasiekama, net jei suklypote ar praeityje buvote neverti. Per atgailos dvasinį išgryninimo ir apvalymo procesą galite „keltis ir sušvisti!“¹¹ Dėl neribotos ir atleidžiančios Gelbėtojo ir Išpirkėjo meilės galite pakelti akis, tapti švarūs, verti ir išaugti į kilnius Dievo sūnus – vertus švenčiausios Visagalio Dievo kunigystės nešiotojus.

Kunigystės stebuklas ir privilegija

Man gaila tų, kurie nesupranta ir nevertina kunigystės stebuklo ir privilegijos. Jie kaip lėktuvo keleiviai, kurie leidžia savo laiką bumbėdami dėl riešutų pakelio dydžio tuomet, kai skrodžia dangų virš debesų – daro tai, dėl ko senovės karaliai būtų atidavę visus savo turtus, kad nors kartą tai pabandytų ir patirtų!

Broliai, esame palaiminti galėdami nuolankiai priimti šį didį kunigystės įgaliojimą ir galią. Pakelkime akis ir pažiūrėkime, suvokime ir priimkime šią galimybę tokią, kokia ji iš tiesų yra.

Per teisią, mylinčią ir pasišventusią kunigystės tarnystę galėsime patirti tikrąją apreiškimo reikšmę: „Aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų.“¹²

Priimkime ir supraskime kunigystės stebuklą ir privilegiją. Priimkime ir pamilkime atsakomybes, kurias esame paprašyti vykdyti – atsakomybes savo namuose ir savo Bažnyčios padalinyje, nesvarbu dideliame ar mažame. Nuolatos aukime teisume, pasišventime ir kunigystės tarnystėje. Atraskime džiaugsmą tarnaudami kunigystėje!

Geriausiai tai galime atlikti taikydami žinojimo, paklusnumo ir tikėjimo principus.

Tai reiškia, kad, pirma, mes turime žinoti ir įsisavinti kunigystės doktriną, glūdinčią apreikštame Dievo žodyje. Mums svarbu suprasti sandoras ir įsakymus, pagal kuriuos veikia kunigystė.¹³

Tada būkime išmintingi – nuolatos ir dorai veikime pagal tą žinojimą. Pakludami Dievo įstatymams, disciplinuodami savo protus ir kūnus, derindami savo veiksmus su teisumo modeliu, kurio moko pranašai, patirsime kunigystės tarnystės džiaugsmą.

Ir galiausiai gilinkime savo tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Priimkime Jo vardą ir įsipareigokime kiekvieną dieną iš naujo žengti mokinytės keliu. Tegul mūsų darbai padaro mūsų tikėjimą tobulą.¹⁴ Per mokinytę tarnaudami savo šeimai, savo artimui ir Dievui, galime po žingsnelį tobulėti .

Mums pažadėta, kad jei tarnausime visa širdimi, galia, protu ir stiprybe, mūsų laukia didingas žinojimas, ramybė ir dvasinės dovanos. Jei gerbsime kunigystę, Dievas gerbs mus, ir mes stovėsime „nepriekaištingi priešais Dievą paskutiniąją dieną.“¹⁵

Linkiu, kad turėtume akis, kurios matytų, ir širdis, kurios jaustų mūsų didžiojo ir galingojo Dievo kunigystės stebuklą ir džiaugsmą. To meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Wilbur Wright, in James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), p. 238.
2. Wright brothers, in Tobin, *To Conquer the Air*, p. 397.
3. John Gillespie Magee Jr., „High Flight,“ in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), p. 486.
4. Mozės 1:39.
5. *Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas* 2007), p. 104–106.
6. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:36.
7. Žr. Hebrajams 5:4–10; Doktrinos ir Sandorų 107:3.
8. Doktrinos ir Sandorų 12:8.
9. Doktrinos ir Sandorų 121:41.
10. Žr. Izaijo 55:1.
11. Doktrinos ir Sandorų 115:5.
12. Doktrinos ir Sandorų 84:88.
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:33–44; 121:34–46.
14. Žr. Jokūbo 2:22.
15. Doktrinos ir Sandorų 4:2.

Padėkite jiems siekti aukštumų

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Jūsų vedami jie gebės pamatyti, panorėti ir patikėti, kad tarnaudami Dievo karalystėje galės realizuoti visą savo potencialą.

Esu labai dėkingas už galimybę būti šiame didžiame kunigijos susirinkime ir girdėti tokius nuostabius mokymus ir liudijimus. Tai skatina mane prisiminti savo paties patyrimą. Beveik visko, ko man kaip asmeniui, turinčiam kunigystę, pavyko pasiekti, pasiekiau dėl to, kad mane pažįstantys žmonės matė manyje tai, ko pats negalėjau matyti.

Kai buvau jaunas tėvas, meldžiau žinojimo apie tai, kaip mano vaikai galėtų prisidėti prie Viešpaties karalystės kūrimo. Maniau, kad mano berniukai prisidės per kunigystę, o mergaitės tarnaus atstovaudamos Viešpatį. Taip visi dirbs Jo darbą. Žinojau, kad kiekvienas iš jų yra asmenybė ir kad kiekvieną iš jų Viešpats apdovanojo konkrečiomis dovanomis, kurias jie galėtų naudoti Jo tarnystėje.

Dabar negaliu kiekvienam tėvui ir kiekvienam jaunimo vadovui smulkiai susakyti, ką jums būtų geriausia daryti. Bet galiu pažadėti, kad jei padėsite jaunuoliams savyje atrasti savo prigimtines dvasines dovanas, tai juos palaiminsite. Žmonės yra skirtingi, tad ir jų indėlis yra skirtingas. Niekam nelemtà nesėkmė. Jei per apreiškimą sieksite pamatyti, kokias dovanas Dievas mato kunigijoje – ypač jauno amžiaus – būsite palaiminti gebėjimu pakylėti jų žvilgsnį iki tarnystės, kurią jie gali atlikti. Jūsų vedami jie gebės pamatyti, panorėti ir patikėti, kad

tarnaudami Dievo karalystėje galės realizuoti visą savo potencialą.

Kalbant apie mano vaikus, aš meldžiau apreiškimo, per kurį sužinočiau, kaip kiekvienam jų galėčiau individualiai padėti pasiruošti konkrečioms tarnavimo Dievui progoms. Po to bandžiau jiems padėti sukurti savo ateities viziją ir su viltimi darbuotis vardan tokios ateities. Kiekvienam savo sūnui išdrožinėjau po lentą ūgiui žymėti su Raštų eilute, apibūdinančia ypatingas konkretaus sūnaus dovanas, ir tą dovaną simbolizuojančiu paveikslėliu. Po tuo paveikslėliu ir užrašu, išdrožinėjau kiekvieno berniuko krikšto ir įšventinimo į kunigystės pareigybes datas bei pažymėjau, koks tos ypatingos datos metu buvo jo ūgis.

Kiekvienam sūnui paaiškinau išdrožinėtų lentų ūgiui žymėti prasmę, kad padėčiau jiems suprasti savo dvasines dovanas ir tai, kaip jie galėtų prisidėti Viešpaties darbe. Jūs, kaip ir aš, per įkvėpimą galite pamatyti kiekvieno savo mylimo jaunuolio, kuriam vadovaujate, ypatingas dovanas ir unikalias progas.

Kai mano vyriausiasis sūnus tapo diakonu ir skautų ereliu, bemąstydamas apie jį ir jo ateitį prisiminiau erelį. Tuomet gyvenome Idaho valstijoje, netoli pietinės Tetono kalnagūbrio papėdės. Kartu kopėme ant to kalnagūbrio ir stebėjome, kaip skraido ereliai. Tas vaizdas, kurį prisiminiau, man padėjo labiau įsijausti į Izaijo žodžius:

„Nuvargusiam jis duoda jėgų, bejėgiui atšviežina gyvastį.

Net jaunuoliai pailsta ir pavargsta, vaikinai klupte klumpa, bet tie, kurie pasitiki Viešpačiu, atgaus jėgas, pakils tarsi erelių sparnais, ir nepavargs bėgdami, nepails eidami.“¹

Tiesą sakant, su vyriausiu sūnumi neužkopėme iki pačios viršūnės, nes mano sūnus pavargo. Jis norėjo sustoti. Jis klausė: „Ar aš visad gailėsiuos, kad neužkopėm iki viršūnės? Tėti, tu kopk toliau, nes nenoriu, kad nusiviltum.“

Aš atsakiau: „Aš niekada nenusivilsiu, o tu niekada nesigailėsi. Visada prisiminsime, kad čia kopėme kartu.“ Jo ūgio lentos viršuje aš išpjausčiau erelį ir įrašą: „Tarsi erelių sparnais.“

Vėliau būdamas misionieriumi mano sūnus skraidė aukščiau, nei svajojau drąsiausiose savo svajonėse. Misijoje kai kurie jį ištikę sunkumai atrodė ne jo jėgoms. Berniukui, kurį bandote

pakylėti, gali nutikti kaip mano sūnui – Viešpats pakylėjo jį aukščiau tam, kad galėtų Evangeliją skelbti, mano manymu, neišsivaizduojamai sunkia kalba. Jei padėsite jaunuoliui pajusti jo kunigystės galimybes, pažadu, kad Viešpats pasakys tiek, kiek jums reikės. O galbūt berniukas turės gerokai didesnę potencialą, nei Viešpats jums bus apreiškęs. Padėkite jam siekti aukštumų.

Jūsų raginamas berniukas gali atrodyti pernelyg baikštus, kad būtų galingas kunigijos tarnas. Vienas iš mano sūnų buvo toks drovus, kad nenorėdavo eiti į parduotuvę ir kalbėti su pardavėju. Kadangi jis buvo toks drovus, maldoje išreiškiau nerimą dėl jo kunigystės ateities. Jo ateitis misijos lauke neatrodė daug žadanti. Man buvo nurodyta Raštų eilutė iš Patarlių knygos: „Nedorėlis bėga, nors niekas jo nesiveja, o teisusis drąsus kaip liūtas.“²

Ant jo lentos po didelės riaumojančios liūto galvos paveikslėliu išdrožinėju žodžius „drąsus kaip liūtas“. Savo misijos ir po toėjusiais metais jis išpildė mano išdrožinėtą viltį. Mano kadaise drovus sūnus Evangeliją skelbė su dideliu įtikinimu ir drąsiai pasitiko pavojus. Vykdydamas Viešpaties atstovo pareigas jis buvo išaukštintas.

Taip gali nutikti ir jūsų vadovaujamam jaunuoliui. Jums reikia sustiprinti jo tikėjimą tuo, kad Viešpats gali jį paversti tokiu jaunuoliu, kuris būtų drąsesnis už jūsų dabar matomą baikštų berniuką.

Žinome, kad savo tarnus Viešpats padaro drąsius. Tas jaunas vaikas Džozefas, medžių giraitėje išvydęs Dievą Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų, galiausiai tapo dvasiniu milžinu. Parlįs P. Pratas tai pamatė, kai Pranašas Džozefas Smitas užčiaupė jį saugojusius nedorus sargus. Vyresnysis Pratas rašė:

„Staiga jis atsistojo ir lyg griaustinio ar riaumojančio liūto balsu prabilo, sakydamas, kiek prisimenu, tokius žodžius:

„Nutilkit, jūs pragaro išperos. Jėzaus Kristaus vardu aš sudraudžiu jus, ir įsakau jums nutilti; negyvensiu daugiau nė minutės klausydamas tokios kalbos. Nustokite taip kalbėti, arba šią pat akimirką mirsite jūs arba aš!“

Apie tai vyresnysis Pratas rašė: „Esu tik kartą regėjęs orumą ir didybę: vidurnakčio tamsoje ji stovėjo surakinta grandinėmis,

atokiame Misūrio valstijos kaimelyje esančiame požeminiame kalėjime.“³

Viešpats teisiesiems Savo tarnams suteiks progų pabūti drašiams kaip liūtam, jei tik jie kalbės Jo vardu ir bus Jo kunigystės liudytojai.

Kitas sūnus dar būdamas berniukas turėjo daug draugų, kurie norėjo būti su juo. Su žmonėmis jis susidraugaudavo nesunkiai. Kai meldžiausi ir bandžiau numatyti jo indėlį į Dievo karalystę, pajutau, kad jis galėtų turėti galią patraukti žmones į meilę ir vienybę.

Tad prisiminiau pasakojimą iš Doktrinos ir Sandorų apie kunigijos vyresnius, kurie Misūryje stengėsi įkurti Sionę, kad pašlovintų angelus, mačiusius jų pastangas ir indėlį. Tam reikėjo didelės aukos. Apreiškimas Doktrinoje ir Sandorose sako:

„Tačiau esate palaiminti, nes jūsų paskelbtas liudijimas užrašytas danguje, kad angelai galėtų pažiūrėti; ir jie džiūgauja dėl jūsų, ir jums atleistas jūsų nuodėmės.“⁴

To sūnaus lentoje ūgiui žymėti išdrožinėjau: „Angelai džiūgauja dėl tavęs.“

Šio sūnaus nepaprastas gebėjimas suburti ir paveikti žmones pasireiškė toli gražu ne tik mokykloje. Su savo kunigijos broliais jis organizuodavo tokias kuolų veiklas, kurios jo regiono jaunuolius įkvėpdavo su tikėjimu išverti ir net įveikti sunkias situacijas. Bestiprindamas šių vaikinių ir merginų tikėjimą, Amerikos miestų centruose jis statė gynybinius Sionės postus. Raižinyje buvau išdrožinėjęs trimituojančius angelus; nors gal jie tai daro ne visai taip, išdrožinėti trimitą buvo lengviau nei šūkį.

Angelai džiūgauja, kai kunigijos vadovai iš viso pasaulio savo apylinkėse, kuoluose ir misijose stato Sionę. Ir jie džiaugsis dėl tų vaikinių ir merginų, kurie padės statyti Sionę kad ir kur jie būtų, kad ir kaip gyventų. Sionė – tai sandora ir meile sujungtų žmonių rezultatas. Kviečiu padėti savo jaunimui prisijungti.

Dar kitam sūnui pajutau raginimą išdrožinėti danguje šviečiančią saulę ir šiuos žodžius iš Gelbėtojo užtarimo maldos: „O amžinasis gyvenimas“. Artėjant žemiškos tarnystės pabaigai, Gelbėtojas taip meldėsi Savo Tėvui:

O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.

Aš tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai man davęs nuveikti.“⁵

Mano sūnui buvo pavesta kunigystės tarnystė trijuose žemynuose, bet pati svarbiausia iš jų – jo namuose ir jo šeimoje. Savo gyvenimą jis kūrė jų rate. Jis dirba netoli namų ir dažnai grįžta į juos, kad papietautų kartu su savo žmona ir mažesniais vaikais. Jo šeima gyvena labai netoli nuo mudviejų su seserimi Airing namų. Mūsų kiemu jie rūpinasi taip, lyg jis būtų jų pačių. Šis sūnus gyvena taip, kad pasiruoštų amžinąjį gyvenimą gyventi ne vienas, o apsuptas dėkingų šeimos narių, kuriuos jis buria aplink save.

Amžinasis gyvenimas – tai gyventi vieningai šeimomis su Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia. Amžinasis gyvenimas įmanomas tik per Dievo kunigystės raktus, sugražintus per Pranašą Džozefą Smitą. Šio amžinojo tikslo parodymas jūsų vadovaujamam jaunimui yra pati didžiausia dovana, kokią begalite jiems suteikti. Pirmiausia tai parodysite savo pačių šeimos pavyzdžiu. Galbūt tie, kuriems vadovaujate, neturės šeimos Bažnyčioje, bet aš duodu jums iššūkį padėti jiems pajusti ir norėti šeimos meilės iš abiejų uždangos pusių.

Tos lentos ūgiui matuoti, apie kurias kalbėjau anksčiau, tėra vienas iš būdų, kuriais galima padėti jauniems žmonėms pažvelgti į tą didybę, kurią juose ir jų ateityje mato Dievas, ir pažvelgti į tą unikalią tarnystę, kurią Jis paruošė jiems atlikti. Jis padės jums pamatyti, kaip tai daryti su savo vadovaujamais vaikais arba kitais jaunuoliais. Kai jūs patys pamaldžiai sieksite pažvelgti į šią ateitį ir ją asmeniškame pokalbyje perteiksite jaunam asmeniui, tai suprasite, kad Dievas kiekvieną iš Savo vaikų myli kaip asmenybę ir kiekviename jų mato dideles ir unikalias dovanas.

Būdamas tėvas turėjau palaimą pamatyti ne tik savo sūnų, bet ir savo dukterų didžią ateitį Dievo karalystėje. Kai pamaldžiai siekiau supratimo, man buvo parodytas būdas, kuriuo galiu padėti savo dukterims suprasti, kad Dievas pasitiki jų tarnyste statant Jo karalystę.

Kai mano dukterys dar buvo jaunos, mačiau, kad galime padėti kitiems pajusti meilę tų, kurių ištisos kartos yra už

uždangos. Žinojau, kad meilė kyla iš tarnavimo ir kad ji įkvepia amžinojo gyvenimo viltį.

Tad mes išdroždavome lentas, ant kurių padėdavome po naminės duonos kepalio ir visi kartu šias savo dovanas nunešdavome našlėms, našliams ir šeimoms. Ant kiekvienos iš tų lentelių išdrožinėdavau prancūziškus žodžius „J'aime et J'espere“ („Myliu ir viliojau“). Jų unikalių dvasinių dovanų įrodymas matėsi ne tik per mano išdrožinėtas lentas, bet dar aiškiau atsiskleidavo, kai jas dalindavome tiems, kuriems esant skausmo ar netekties akivaizdoje reikėjo patikinimo, kad Gelbėtojo meilė ir Jo Apmokėjimas gali suteikti tobulą vilties skaistumą. Mano dukterims ir kiekvienam iš mūsų tai yra amžinasis gyvenimas.

Dabar turbūt galvojate: „Broli Airingai, nejaugi dabar turiu mokyti drožinėti?“ Atsakymas yra „ne“. Pats drožinėti išmokau tik padedamas gerojo ir talentingojo mokytojo, tuometinio vyresniojo Boido K. Pakerio. Už šį nedidelį įgūdį galiu dėkoti jo didžiai drožinėtojo dovanai ir jo kaip mokytojo kantrybei. Tik dangus gali parūpinti tokį mokytoją kaip Prezidentas Pakeris. Tačiau vaikų širdis formuoti galima įvairiais būdais, net nedrožinėjant jiems medinių lentelių.

Pavyzdžiui, naujosios bendravimui skirtos technologijos suteikia galimybę tikėjimo žinia dalintis per didelius atstumus, greitai ir nebrangiai. Mano žmona padeda man tai daryti. Mes pradedame nuo telefono skambučių visiems anūkams ar vaikams. Prašome jų papasakoti apie savo pasiekimus ir atliktą tarnystę. Taip pat kviečiame juos atsiųsti mums nuotraukų apie tas veiklas. Tas nuotraukas panaudojame kelių tekstinių pastraipų iliustravimui. Pridedame vieną ar dvi eilutes iš Mormono Knygos. Galbūt Nefį ir Mormoną nelabai nustebintų mūsų užrašų turinio dvasinė kokybė ar nedidelės pastangos, kurias įdedame kurdami mūsų taip vadinamą „Šeimos dienoraštį: mažąsias plokšteles“, tačiau mudu su sese Airing jaučiame šių pastangų palaimą. Rinkdami Raštų eilutes ir užrašydami trumpus liudijimus jaučiame įkvėpimą. Taip pat pastebime, kad mūsų anūką širdys gręžiasi į mus, į Gelbėtoją ir į dangų.

Galima padėti ir kitais būdais; daugelį iš tų būdų jūs jau naudojate. Jūsų šeimos maldos ir Raštų skaitymo įpročiai sukurs žymiai patvaresnius atsiminimus ir didesnius širdies pokyčius, nei galite dabar įsivaizduoti. Net ir akivaizdžiai laikini dalykai, pvz., lankymasis sporto renginyje ar filmo žiūrėjimas, gali formuoti vaiko širdį. Svarbus ne pats užsiėmimas, bet kokius jausmus jis sukelia. Atradau gerą testą, kuriuo galima nustatyti, kokie užsiėmimai gali smarkiai keisti jaunų žmonių gyvenimą. Leiskite jiems pasirinkti tokį užsiėmimą, kuris, jų manymu, yra dovana iš Dievo. Iš patirties žinau, kad tai veikia.

Kai būdamas dvylikos tapau diakonu, gyvenau Naujajame Džersyje, esančiame už 80 km nuo Niujorko miesto. Svajojau būti geru beisbolininku. Mano tėvas nusivežė mane pažiūrėti rungtynių senajame ir istorijomis apipintame Bronkso Jankių stadione. Aš vis dar prisimenu, kaip Džo Dimadžijo lazda atmuša kamuoliuką ir pelno tašką, o šalia manęs sėdi mano tėtis. Tai buvo vienintelis kartas, kai kartu lankėmės tokiose didelėse beisbolo lygos rungtynėse.

Tačiau mano gyvenimą tėvas amžiams pakeitė kitą dieną. Iš Naujojo Džersio jis mane nusivežė į išsventinto patriarcho namus Solt Leik Sityje. Iki tol to vyro nebuvau matęs. Tėvas mane paliko prie durų. Patriarchas nuvedė mane prie kėdės, uždėjo savo rankas man ant galvos ir ištarė palaiminimą kaip dovaną iš Dievo. Palaiminime buvo išsakytas ir didis mano širdies troškimas.

Jis sakė, kad esu iš tų, apie kuriuos sakoma: „Palaiminti taikdariai.“⁶ Labai nustebęs, kad visiškai nepažįstamas žmogus žino mano širdį, atsimerkiau pažiūrėti į kambarį, kuriame įvyko toks stebuklas. Šis palaiminimas apie mano galimybes paveikė mano gyvenimą, mano santuoką ir mano tarnystę kunigystėje.

Apie šį ir po joėjusius įvykius galiu paliudyti: „Nes ne visiems duodama kiekviena dovana; nes yra daug dovanų, ir kiekvienam žmogui dovaną suteikia Dievo Dvasia.“⁷

Dėl to, kad Viešpats man apreiškė dovaną, sugebėjau suprasti ir pasiruošti progoms ją panaudoti laiminti savo mylimiems žmonėms, kuriems tarnavau.

Dievas žino apie mūsų dovanas. Duodu užduotį jums ir sau – melstis, kad sužinotume, kokios dovanos mums duotos, kaip jas

vystyti ir kaip atpažinti progas tarnauti tiems, kuriuos mums siunčia Dievas. O labiausiai meldžiu, kad įkvėptai padėtume kitiems atrasti savo ypatingas Dievo dovanas tarnavimui.

Pažadu, kad jei prašysite, tai būsite palaiminti galimybe padėti kitiems ir pakylėti juos, kad išnaudotų visą savo potencialą tarnauti tiems, kuriems jie vadovauja ir kuriuos myli. Liudiju, kad Dievas gyvas, kad Jėzus yra Kristus, kad turime Dievo kunigystę ir Dievas yra apdovanojęs mus ypatingomis dovanomis, kad galėtume tarnauti Jam pranokdami drąsiausias savo svajones. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Izaijo 40:29–31.	4. Doktrinos ir Sandorų 62:3.
2. Patarlių 28:1.	5. Jono 17:3–4.
3. <i>Autobiography of Parley P. Pratt</i> , ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), p. 211.	6. Mato 5:9.
	7. Doktrinos ir Sandorų 46:11.

Matykite kitus tokius, kokie jie gali tapti

Prezidentas Tomas S. Monsonas

*Turime išsiugdyti gebėjimą matyti žmones ne tokius,
kokie jie yra dabar, o tokius, kokie jie gali tapti.*

Mano brangūs broliai, du kartus kiekvienais metais šis didingas Konferencijų centras būna pilnutėlis Dievo kunigijos, kai mes susirenkame klausytis įkvepiančių žinių. Visuotinį Bažnyčios kunigijos susirinkimą persmelkia nuostabi dvasia. Ta dvasia sklinda iš Konferencijų centro ir patenka į kiekvieną pastatą, kuriame susirenka Dievo sūnūs. Šį vakarą tikrai jautėme tą dvasią.

Prieš kelerius metus, dar prieš pastatant šį nuostabų Konferencijų centrą, vienas Šventyklos aikštės lankytojas užsuko į vieną visuotinės konferencijos sesiją Tabernakulyje. Jis klausėsi brolių kalbų. Jis įsiklausė į maldas. Jis išgirdo nuostabią Tabernakulio choro muziką. Jis stebėjosi nuostabių Tabernakulio vargonų didybe. Susirinkimui pasibaigus jis ištarė: „Viską, ką turiu, atiduočiau, jei tik žinočiau kad tai, ką kalbantieji šiandien pasakė, yra tiesa.“ Iš esmės jis sakė: „Norėčiau turėti Evangelijos liudijimą.“

Šiame pasaulyje nėra absoliučiai nieko, kas teiktų daugiau paguodos ir laimės už tiesos liudijimą. Tikiu, kad kiekvienas šį vakarą čia esantis vyras ir vaikinai turi tam tikrą liudijimą. Jeigu jaučiate, kad dar neturite tokio gilaus liudijimo, kokio norėtumėte, raginu jus darbuotis, kad jį įgytumėte. Jeigu jis stiprus ir gilus, darbuokitės, kad jis toks išliktų. Kokie palaiminti esame žinodami tiesą.

Broliai, mano žinia šį vakarą yra apie tai, kad yra nesuskaičiuojama daugybė žmonių, turinčių labai menką liudijimą ar jo išvis neturinčių, kurie galėtų priimti ir priimtų tokį liudijimą, jeigu mes pasistengtume ir pasidalintume savuoju, ir padėtume jiems pasikeisti. Kai kuriais atvejais *mes* galime paskatinti pokyčius. Pirmiausia kalbu apie tuos, kurie yra nariai, bet šiuo metu nėra visiškai pasišventę Evangelijai.

Prieš daugelį metų krašto konferencijoje Helsinkyje, Suomijoje, girdėjau galingą, įsimintiną ir motyvuojančią kalbą, pasakytą motinų ir dukterų sesijoje. Nepamiršau tos kalbos, nors praėjo beveik 40 metų, nuo tada, kai jos klausiausi. Tarp daugelio paminėtų tiesų kalbančioji pasakė, kad moteriai turi būti sakoma, kad ji yra graži. Jai turi būti sakoma, kad ji yra brangi. Jai turi būti sakoma, kad ji vertinama.

Broliai, žinau, kad vyrai šiuo klausimu labai panašūs į moteris. Mums turi būti sakoma, kad mes kažką reiškiamo, kad esame pajėgūs ir vertingi. Mums turi būti suteikta proga tarnauti. Galime su malda ieškoti būdo, kaip padėti tiems nariams, kurie tapo neaktyvūs arba kurie šalinasi ir vengia įsipareigojimų. Jų pakvietimas tarnauti kokiame nors pašaukime, gali būti kaip tik tas stimulus, kurio jiems reikia, kad vėl taptų aktyvūs. Tačiau tie vadovai, kurie gali tuo klausimu padėti, kartais nenori to daryti. Turime atminti, kad žmonės gali pasikeisti. Jie gali palikti blogus įpročius. Jie gali atgailauti dėl prasižengimų. Jie gali vertai turėti kunigystę. Ir jie gali uoliai tarnauti Viešpačiui. Pateiksiu kelis pavyzdžius.

Kada tapau Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu, man teko galimybė lydėti prezidentą N. Eldoną Tanerį, Prezidento Deivido O. Makėjaus patarėją, į kuolo konferenciją Albertoje, Kanadoje. Susirinkime kuolo prezidentas perskaitė vardus keturių brolių, kurie buvo pasiruošę, kad būtų išsventinti į vyresniusius. Tai buvo vyrai, kuriuos pažinojo prezidentas Taneris, nes anksčiau jis gyveno tame krašte. Tačiau prezidentas Taneris žinojo ir prisiminė juos tokius, kokie jie kadaise buvo ir nežinojo, kad jie visiškai pakeitė savo gyvenimus ir pasiruošė tapti vyresniaisiais.

Kuolo prezidentas perskaitė pirmo vyro vardą ir paprašė jo atsistoti. Prezidentas Taneris pašnibždėjo man: „Tik pažiūrėk į jį. Niekada nemaniau, kad jam pavyks.“ Kuolo prezidentas

perskaitė antro vyro vardą ir tas atsistojo. Prezidentas Taneris vėl man bakstelėjo alkūne ir parodė savo nusistebėjimą. Ir taip buvo su tais visais keturiais broliais.

Po susirinkimo mudu su prezidentu Taneriu turėjome galimybę pasveikinti tuos keturis brolius. Jie parodė, kad vyrai gali pasikeisti.

Ketvirtajame ir penktajame praeito amžiaus dešimtmetyje vieno Amerikos kalėjimo prižiūrėtojas Klintonas Dafis garsėjo pastangomis perauklėti kalinius. Kartą vienas kritikas pasakė: „Turėtum žinoti, kad leopardas negali pakeisti savo dėmių!“

Prižiūrėtojas Dafis atsakė: „Turėtumėte žinoti, kad dirbu ne su leopardais. Dirbu su žmonėmis, o žmonės keičiasi kasdien.“¹

Prieš daug metų tarnavau Kanados misijos prezidentu. Ten buvo vienas skyrius, kuriame buvo labai nedaug kunigijos. Skyriui visada pirmininkaudavo misionierius. Stipriai pajutau, kad mums reikia, jog tam skyriui pirmininkautų skyriaus narys.

Skyriuje buvo vienas suaugęs narys Aarono kunigystės diakonas, tačiau jis nesilankė ir nedalyvavo tiek, kad galėtų tobulėti kunigystėje. Pajutau įkvėpimą pašaukti jį skyriaus prezidentu. Visada prisiminsiu tą dieną, kada kalbėjaisi su juo. Pasakiau jam, kad Viešpats įkvėpė mane pašaukti jį skyriaus prezidentu. Po daugybės jo prieštaravimų ir daugybės žmonos padaršinių, jis sutiko tarnauti. Išventinau jį kunigu.

Tam vyrui tai buvo nauja pradžia. Jis greitai sutvarkė savo gyvenimą ir mane patikino, kad laikysis įsakymų, kaip buvo iš jo tikimasi. Po kelių mėnesių jis buvo iššventintas vyresniuoju. Jie su žmona ir šeima galiausiai nuvyko į šventyklą ir buvo užantspauduoti. Jų vaikai tarnavo misijose ir susituokė Viešpaties namuose.

Kartais leisdami savo broliams žinoti, kad jie reikalingi ir vertinami, galime padėti jiems žengti tą žingnį įsipareigojimo ir visiško aktyvumo link. Tai gali pasitvirtinti bet kurio amžiaus kunigystę turintiems asmenims. Tai mūsų pareiga suteikti jiems progą gyventi taip, kaip jie turėtų. Galime padėti jiems įveikti savo trūkumus. Turime išsiugdyti gebėjimą matyti žmones ne tokius, kokie jie yra dabar, o tokius, kokie jie gali tapti gavę Kristaus Evangelijos liudijimą.

Kartą lankiausi susirinkime Lydvilyje, Kolorado valstijoje. Lydvilis yra maždaug 3 kilometrų aukštyje virš jūros lygio. Prisimenu tą konkretų susirinkimą ne tik dėl aukščio, bet ir dėl to, kas tą vakarą nutiko. Buvo susirinkęs keletas kunigystę turinčių vyrų. Kaip ir skyriui Kanados misijoje, tam skyriui pirmininkavo misionierius, ir taip buvo visada.

Tą vakarą buvo puikus susirinkimas, tačiau kai giedojome baigiamąją giesmę, pajutau įkvėpimą, kad ten turi pirmininkauti vietinis skyriaus prezidentas. Pasisukau į misijos prezidentą ir paklausiau: „Negi čia nėra nė vieno vietinio vyro, kuris galėtų pirmininkauti?“

Jis atsakė: „Nežinau tokio.“

Kol buvo giedama giesmė atidžiai pažiūrėjau į pirmose trijose eilėse sėdinčius vyrus. Mano dėmesį patraukė vienas brolis. Paklausiau misijos prezidento: „Ar jis galėtų tarnauti skyriaus prezidentu?“

Jis atsakė: „Nežinau. Galbūt galėtų.“

Tariau: „Prezidente, aš pasikviesiu jį į kitą kambarį ir pasikalbėsiu su juo. Tu kalbėk po pabaigos giesmės iki mes grįšime.“

Kada mudu grįžome į susirinkimo kambarį, misijos prezidentas užbaigė savo liudijimą. Aš pristaciau brolio, kuris turėjo būti naujuoju skyriaus prezidentu, vardą palaikymui. Nuo tos dienos ten, Lydvilyje, Kolorado valstijoje, padaliniui vadovauja vietinis narys.

Broliai, tas pats principas tinka tiems, kurie dar nėra nariai. Turime išsiugdyti gebėjimą matyti žmones ne tokius, kokie jie yra, bet kokie jie gali tapti, kai jie yra Bažnyčios nariai, kai jie turi Evangelijos liudijimą ir kai jų gyvenimai yra darnoje su jos mokymais.

Dar 1961 metais buvo surengta pasaulinė konferencija misijų prezidentams, ir visi Bažnyčios misijų prezidentai buvo pakviesti į jos susirinkimus Solt Leik Sityje. Aš atvykau į Solt Leik Sitį iš savo misijos Toronte, Kanadoje.

Viename susirinkime kalbėjo N. Eldonas Taneris, kuris tuo metu tarnavo padėjėju Dvylikos Kvorumui ir buvo ką tik grįžęs iš ankstesnio pašaukimo pirmininkauti Didžiosios Britanijos ir Vakarų Europos misijoms. Jis papasakojo apie misionierių, kuris

buvo sėkmingiausias misionierius, kokį tik jam yra tekę sutikti kalbantis su misionieriais. Jis papasakojo, kad kalbėdamasis su tuo misionieriumi jo paklausė: „Turbut visi žmonės, kuriuos tu pakrikštijai ir kurie atėjo į Bažnyčią, buvo narių rekomenduoti?“

Tas vaikinys atsakė: „Ne, mes juos radome belsdamiesi į duris.“

Brolis Taneris paklausė jo, kuo gi skyrėsi jo metodas – kodėl jam taip nepaprastai sekėsi, kai tuo tarpu kitiems – ne. Jaunuolis atsakė, kad jis stengėsi pakrikštyti kiekvieną sutiktą žmogų. Jis sakė, kad pasibeldęs į duris ir išvydęs vyrą, rūkantį cigarą ir apsirengusį senais drabužiais ir, regis, viskam – o ypač religijai – abejingą, jis įsivaizduodavo, kaip tas žmogus atrodytų kitomis aplinkybėmis. Savo mintyse jis regėdavo jį gražiai nusiskutusį, dėvintį baltus marškinius ir baltas kelnes. O save misionierius įsivaizduodavo vedantį tą vyrą į krikšto vandenį. Jis sakė: „Kada į ką nors žiūriu taip, galiu paliudyti jam taip, kad būtų paliesta jo širdis.“

Mūsų pareiga taip žiūrėti į savo draugus, bendradarbius, kaimynus. Taigi mūsų pareiga matyti žmones ne tokius, kokie jie yra, o tokius, kokie jie gali būti. Meldžiu jūsų taip galvoti apie juos.

Broliai, Viešpats pasakė mums kai ką apie mūsų turimos kunigystės svarbą. Jis pasakė mums, kad priimame ją su priesaika ir sandora. Jis davė mums nurodymus, kad turime būti ištikimi visame, ką gauname, ir kad privalome laikytis tos sandoros netgi iki galo. O tada mums bus duota viskas, ką turi Tėvas².

Drąsa – tai žodis, kurį turime girdėti ir laikyti prie savo širdies, – drąsa nusigręžti nuo pagundų, drąsa pakelti savo balsus liudijant visiems, su kuriais susitinkame, atsimenant, kad kiekvienas turi gauti progą išgirsti žinią. Daugeliui nėra paprasta tai daryti. Tačiau mes galime patikėti Pauliaus žodžiais Timotiejui:

„Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią.

Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo.“³

1974 m. gegužės mėn. su broliu Džonu H. Grobergu buvau Tongos salose. Buvome susitarę vykti su vizitu pas Tongos

karalių ir susitikome su juo oficialiame priėmime. Persimetėme įprastais mandagiais pasveikinimais. Tačiau prieš mums išeinant Džonas Grobergas pasakė kažką neįprasto. Jis pasakė: „Jūsų didenybe, jūs tikrai turėtumėte tapti mormonu, taip pat ir jūsų pavaldiniai, nes tada didžioji dalis jūsų problemų išsispręstų.“

Karalius plačiai nusišypsojo ir atsakė: „Džonai Grobergai, galbūt jūs teisus.“

Prisiminiau apaštalą Paulių stovintį priešais Agripą. Prisiminiau Agripos atsakymą į Pauliaus liudijimą: „Tu mane beveik įtikinai tapti krikščionimi.“⁴ Brolis Grobergas turėjo drąsos paliudyti priešais karalių.

Šįvakar tarp mūsų yra daug tūkstančių tokių, kurie tarnauja Viešpačiui kaip Jo misionieriai. Atsiliepdami į šaukimą, jie paliko namus, šeimą, draugus, mokyklą ir iškeliavo tarnauti. Nesuprantantys klausia: „Kodėl jie taip uoliai atsiliepia ir savo noru taip aukojasi?“

Mūsų misionieriai galėtų atsakyti Pauliaus, to ankstyvųjų dienų neprilygstamo misionieriaus žodžiais: „Kad aš skelbiu Evangeliją, neturiu pagrindo girtis, nes tai mano būtina prievolė, ir vargas man, jei neskelbčiau Evangelijos!“⁵

Šventuosiuose Raštuose nėra svarbesnio pareiškimo, didesnio įpareigojimo, aiškesnio nurodymo nei įsakymas, kurį davė prisikėlęs Viešpats, pasirodęs Galilėjoje vienuolikai mokinių. Jis sakė:

„Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.

Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios:

Mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“⁶

Tas dieviškas įsakymas, lydintas šlovingo pažado, šiais laikais yra mūsų šūkis, kaip kad buvo laikų viduryje. Misionieriškas darbas yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios išskirtinis bruožas. Taip buvo visada; taip bus per amžius. Kaip pareiškė Pranašas Džozefas Smitas: „Po visko, kas buvo pasakyta, didžiausia ir svarbiausia pareiga yra skelbti Evangeliją.“⁷

Per trumpus dvejus metus visi dabar šioje karališkoje Dievo armijoje tarnaujantys nuolatiniai misionieriai užbaigs savo

nuolatinės tarnystės darbus ir sugrįš į savo namus pas savo mylimus artimuosius. Jų pamaina ši vakarą yra Bažnyčios Aarono kunigijos gretose. Vaikiniai, ar esate pasiruošę atsiliepti? Ar esate pasiryžę dirbti? Ar esate pasiruošę tarnauti?

Prezidentas Džonas Teiloras suformulavo tuos reikalavimus: „Evangelijos žiniai nešti norime tokių vyrų, kurie turėtų tikėjimą Dievu; vyrų, kurie tikėtų savo religija; vyrų, kurie gerbtų kunigystę; ...vyrų kupinų Šventosios Dvasios ir Dievo galios... garbingų, teisių, dorų ir tyrų vyrų.“⁸

Broliai, kiekvienam iš mūsų skamba įpareigojimas dalintis Kristaus Evangelija. Kai mūsų gyvenimai atitiks Dievo standartus, nė vienas, esantis mūsų įtakos sferoje, nedejuos: „Pjūtis jau praėjo, vasara pasibaigė, bet mes tebesame neišgelbėti.“⁹

Tobulasis sielų Ganytojas, misionierius, išpirkęs žmoniją, davė mums Savo dievišką patikinimą:

„Jei būtų taip, kad visas savo dienas dirbtumėte, šaukdami atgailą šiems žmonėms, ir atvestumėte pas mane tik vieną sielą, koks didis būtų jūsų džiaugsmas su ja mano Tėvo karalystėje!

Ir dabar, jeigu jūsų džiaugsmas bus didis su viena siela, kurią atvedėte pas mane į mano Tėvo karalystę, koks didis bus jūsų džiaugsmas, jei atvesite pas mane daugelį sielų!“¹⁰

Apie Tą, kuris pasakė šiuos žodžius, aš skelbiu savo asmeninį liudijimą. Jis yra Dievo Sūnus, mūsų Išpirkėjas ir mūsų Gelbėtojas.

Meldžiuosi, kad vykdydami mums duotą įsakymą dalintis Evangelija turėtume drąsos ištiesti draugystės ranką, atkaklumo bandyti ir vėl bandyti, ir nuolankumo, būtino siekiant nurodymų iš mūsų Tėvo. Broliai, ta pareiga yra mūsų. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. In Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), p. 9.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:33–39.
3. 2 Timotiejui 1:7–8.
4. Apaštalų darbų 26:28.
5. 1 Korintiečiams 9:16.
6. Mato 28:18–20.

7. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2007), p. 318.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 73.
9. Jeremijo 8:20.
10. Doktrinos ir Sandorų 18:15–16.

Kurgi ta priedanga?

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Priedanga, kuri, regis, atkerta Dievo pagalbą, Dievo neuždengia, bet ji kartais uždengia mus.

Liberčio kalėjime apimtas sielvarto pranašas Džozefas Smitas karštai meldėsi: „O Dieve, kur tu? Ir kurgi ta priedanga, dengianti tavo slėptuvę?“¹ Daugeliui iš mūsų sielvarto akimirkomis atrodo, kad Dievas toli nuo mūsų. Priedanga, kuri, regis, atkerta Dievo pagalbą, Dievo neuždengia, bet ji kartais uždengia mus. Dievas niekada nesislepia, tačiau mes kartais slepiamės po priedanga motyvų, kurie skiria mus nuo Dievo ir sukelia iliuziją, kad Jis yra tolimas ir nepasiekiamas. Dėl to, kad vadovaujamės savo norais, o ne noru „tebūna tavo valia“,² atsiranda priedanga, skirianti mus nuo Dievo. Dievas nenustoja galios matyti mus ir bendrauti su mumis, bet mes galime nenorėti klausyti ir paklusti Jo valiai bei tvarkaraščiui.

Kai prieš Dievą tampame kaip vaikai, mūsų atsiskyrimo nuo Dievo jausmai nyksta. Tai ne taip paprasta padaryti pasaulyje, kur kitų žmonių nuomonės stipriai veikia mūsų motyvus. Bet tai padės mums atpažinti šią tiesą: Dievas yra arti mūsų, neužmiršta ir niekada nesislepia nuo Savo ištikimų vaikų.

Mano trimetė anūkėlė taip iliustravo nekaltumo ir nuolankumo galią, jungiančią mus su Dievu. Ji su savo šeima nuvyko į Jutos Brigam Sičio šventyklos atvirų durų dieną. Viename iš to nuostabaus pastato kambarių ji apsižvalgė ir paklausė: „Mamyte, o kur Jėzus?“ Jos mama paaiškino, kad šventykloje ji nematys Jėzaus, bet galės jausti Jo įtaką širdimi. Eliza atidžiai apgalvojo mamos atsakymą ir atrodė juo patenkinta. „A, Jėzus išvyko kam nors padėti“, – nusprendė ji.

Jokia priedanga neužtemdė Elizos supratimo ir nesutrukdė jai matyti realybės. Dievas yra arti jos ir ji jaučiasi arti Jo. Ji žinojo, kad šventykla yra Viešpaties namai, bet taip pat suprato, kad prisikėlęs ir pašlovintas Jėzus Kristus turi kūną ir vienu metu gali būti tik vienoje vietoje.³ Ji nusprendė, kad Jei Jo nėra namuose, Jis turi būti kažkur kitur. Iš to, ką ji žinojo apie Gelbėtoją, ji žinojo, kad Jis kažkur darė gera savo Tėvo vaikams. Buvo aišku, kad ji tikėjosi pamatyti Jėzų ne tam, kad pamatytų Jo egzistavimą įrodantį ženklą, o paprasčiausiai todėl, kad Jį mylėjo.

Dvasia galėjo apreikšti jos vaikiškam protui ir širdžiai tą guodžiančią tiesą, kurios reikia ir kurios norime visi. Jėzus Kristus gyvas, pažįsta mus, prižiūri mus ir rūpinasi mumis. Skausmo, vienatvės ar sutrikimo valandą mums nereikia matyti Jėzaus Kristaus, kad žinotume, jog Jis žino mūsų padėtį ir kad Jo misija – laiminti mus.

Iš savo paties gyvenimo žinau, kad net nutolę nuo vaikystės galime patirti tai, ką patyrė Eliza. Ankstyvaisiais savo karjeros metais sunkiai dirbau, kad išsaugočiau profesoriaus etatą Stenfordo universitete. Maniau, kad susikūriau gerą gyvenimą sau ir savo šeimai. Gyvenome arti mano žmonos tėvų labai patogioje aplinkoje. Vertinant pagal pasaulio standartus – daug pasiekiau. Bet Bažnyčia man pasiūlė palikti Kaliforniją ir vykti į Rikso koledžą Reksburge, Aidaho valstijoje. Mano viso gyvenimo profesiniai siekiai galėjo tapti priedanga, skiriančia mane nuo mylinčio Tėvo, kuris geriau už mane žinojo, kas manęs laukia ateityje. Bet aš buvau palaimintas žinojimu, kad viskas, ką iki tol buvau pasiekęs savo karjeroje ir šeimos gyvenime, buvo Dievo dovana. Taigi kaip vaikas aš atsiklaupiau ir maldoje paklausiau, ką turėčiau daryti. Sugebėjau prote išgirsti tylų balsą, sakantį: „Tai mano mokykla.“ Nebuvo priedangos, skiriančios mane nuo Dievo. Su tikėjimu ir nuolankumu paklausau Jo valiai ir pajautau Jo rūpestį ir artumą.

Rikso koledže praleisti metai, per kuriuos stengiausi ieškoti Dievo valios ir ją vykdyti, apsaugojo mane nuo priedangos ir Dievo įtakos sumažėjimo mano gyvenime. Stengdamasis daryti Jo darbą jaučiausi arti Jo ir jaučiau patikinimą, kad Jis žino mano reikalus ir labai rūpinasi mano laime. Bet, kaip ir Stenforde, manyje ėmė reikštis pasaulietiški motyvai. Vienas iš jų buvo

patrauklus darbo pasiūlymas, kurį gavau baigdamas penkių metų Rikso koledžo prezidento kadenciją. Apsvarsčiau tą pasiūlymą, meldžiausi dėl jo ir net aptariau jį su Pirmąja Prezidentūra. Jie atsakė šiltai ir šiek tiek juokaudami, bet, žinoma, nenurodinėdami, ką turėčiau daryti. Prezidentas Spenseris V. Kimbolas išklausė, kaip apibūdiniu didelės korporacijos pasiūlymą, ir tarė: „Ką gi, Holai, atrodo, tai puiki galimybė! Ir jei mums tavęs reikėtų, žinosime, kur tave rasti.“ Jie žinotų, kur mane rasti, bet mano profesinės karjeros norai galėjo sukurti priedangą, dėl kurios man būtų sunku rasti Dievą ir sunkiau klausyti Jo kvietimų ir sekti jais.

Mano žmona tirdama tai širdimi turėjo stiprią nuojautą, kad neturėtume palikti Rikso koledžo. Pasakiau, kad man tai tinka. Bet ji išmintingai tvirtino, kad aš turiu gauti asmeninį apreiškimą. Taigi aš meldžiausi dar kartą. Šį kartą prote išgirdau nurodymą balsu: „Aš *leisiu* tau pasilikti Rikso koledže šiek tiek ilgiau.“ Mano asmeninės ambicijos galėjo sutrukdyti man matyti realybę ir gauti apreiškimą.

Praėjus trisdešimčiai dienų nuo to laiko, kai priėmiau įkvėptą sprendimą atsisakyti to darbo pasiūlymo ir likti Rikso koledže, netoliese pratrūko Tetono užtvanka. Dievas žinojo, kad užtvanka pratrūks ir kad šimtams žmonių reikės pagalbos. Jis leido man ieškoti patarimo ir gauti Jo leidimą pasilikti Rikso koledže. Jis žinojo, kad mano tarnavimas dar gali praversti koledže ir Reksburge. Taigi buvau ten, kad dažnai klausčiau Dangiškąjį Tėvą, ką Jis nori, kad padaryčiau dėl tų žmonių, kurių nuosavybė ir gyvenimai buvo suniokoti. Valandų valandas dirbau su kitais žmonėmis šalindamas dumblą ir vandenį iš namų. Mano noras sužinoti ir įvykdyti Jo valią suteikė man galimybę pramankštinti sielą.

Šis įvykis iliustruoja kitą būdą, kaip galime sukurti barjerą Dievo valiai pažinti ar Jo meilei mums pajauti, – negalime laikytis *savo* tvarkaraščio, kai Viešpats pateikia savąjį. Maniau, kad pakankamai laiko praleidau Reksburge ir norėjau judėti pirmyn. Kartais laikymasis savo tvarkaraščio mums gali trukdyti pamatyti Jo valią.

Liberčio kalėjime pranašas Džozefas prašė Viešpatį nubausti tuos, kurie persekiojo Bažnyčios narius Misūryje. Žinoma, jis

meldė tvirtu ir greitu atpildo. Bet Viešpats atsakė, kad „po nedaugelio metų“⁴ Jis nubaus tuos Bažnyčios priešus. Doktrinos ir Sandorų 121 skyriaus 24 eilutėje Jis sako:

„Štai, mano akys mato ir žino visus jų darbus, ir aš turiu pasilaikęs greitą teismą, savo laiku, visiems jiems; nes kiekvienam žmogui yra skirtas laikas, pagal tai, kokie bus jo darbai.“⁵

Priedangą pašaliname nuoširdžiai melddami „Tebūna tavo valia“ ir „Tavo laiku“. Tas laikas mums turėtų atrodyti pakankamai greitai, nes žinome, kad Jis nori tik to, kas geriausia.

Viena iš mano marčių daugelį metų jautė, tarsi Dievas uždėjo priedangą ant jos. Ji buvo jauna trijų vaikų mama, trokštanti daugiau vaikų. Po dviejų persileidimų jos maldos tapo skausmingos. Dar kelerius metus nesusilaukusi vaikų, ji jautė pagundą supykti. Kai ir jos jaunėlis ėmė lankyti mokyklą, jai atrodė, kad tuštuma namuose tyčiojasi iš jos pasišventimo motinystei. Taip pat ją veikė ir neplanuoti bei nepageidaujami jos pažįstamų moterų nėštumai. Ji jautėsi tiek pat pasišventusi kaip Marija, sakiusi: „Štai aš tavo tarnaitė.“⁶ Bet nors ji sakė šiuos žodžius savo širdyje, negalėjo išgirsti atsakymo.

Tikėdamasis pakylėti jos dvasią, vyras pakvietė ją prisidėti prie jo komandiruotės į Kaliforniją. Kol jis buvo darbo susirinkimuose, ji vaikščiojo nuostabiu tuščiu paplūdimiu. Kad neplyštų širdis, ji meldėsi balsu. Pirmą kartą gyvenime ji prašė ne dar vieno vaiko, o dieviško pavedimo. Ji karštai meldėsi: „Dangiškasis Tėve, aš skirsiu tau visą savo laiką; prašau parodyk, kaip jį panaudoti.“ Ji išsakė norą vykti su savo šeima ten, kur reikės. Ta malda atnešė nelauktą ramybę. Ta malda nepatenkino pagrindimo norinčio proto, bet pirmą kartą per daugelį metų nuramino jos širdį.

Ta malda nuėmė priedangą ir atvėrė dangaus langus. Po dviejų savaitių ji sužinojo, kad laukiasi. Naujagimiui esant vos metukų, mano sūnus ir marti buvo pašaukti į misiją. Kadaisė pažadėjusi vykti, kur reikės, ir padaryti viską, ko reikės, ji atstūmė baimę ir su vaikais išvyko užjūrin. Misijoje, misionierių perkėlimo dieną, ji pagimdė dar vieną vaiką.

Visiškai atsiduoti dangaus valiai, kaip padarė ši jauna mama, yra būtina, kad pašalintume priedangas, kurias kartais

sukuriame virš savo galvų. Bet tai negarantuoja, kad į mūsų maldas bus greitai atsakyta.

Abraomo širdis atrodė teisi kur kas anksčiau, nei Sara pagimdė Izaoką ir jie gavo pažadėtąją žemę. Pirmiausia Dangus turėjo įvykdyti kitus tikslus. Šie tikslai apėmė ne tik Abraomo ir Saros tikėjimo ugdymą, bet ir jų mokymą amžinų tiesų, kuriomis jie dalinosi su kitais savo ilgame vingiuotame kelyje į jiems paruoštą žemę. Kartais Viešpats, regis, ilgai delsia – kai kada visą gyvenimą. Bet Jis tai daro tik tam, kad palaimintų. Niekada neturime jaustis vieniši, liūdni ar nekantrūs.

Nors Jo tvarkaraštis ne visada sutampa su mūsų tvarkaraščiu, galime būti tikri, kad Viešpats laikosi savo pažadų. Tiems iš jūsų, kuriems dabar atrodo, kad su Juo sunku susisiekti, liudiju, kad ateis diena, kai matysime Jį veidas į veidą. Kaip nėra nieko, kas dabar trukdytų Jam matyti mus, taip nebus nieko, kas mums trukdys matyti Jį. Visi stovėsime prieš Jį asmeniškai. Kaip ir mano anūkėlė, visi norime matyti Jėzų Kristų dabar, bet mūsų susitikimas su Juo prie teismo pertvaros bus džiaugsmingesnis, jei pirmiausia darysime tai, kas daro Jį tokį pat artimą mums, kokie artimi esame Jam. Tarnaudami Jam tampame kaip Jis ir artėdami prie tos dienos, kai niekas nedengs mūsų akių, jaučiamės arčiau Jo.

Judėjimas link Dievo gali būti nuolatinis. Gelbėtojas moko: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“⁷ O tada jis sako, kaip ateiti:

„Juk aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprengėte, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane.

Tuomet teisieji klaus: „Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme?

Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuoga ir aprengėme?

Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?“

Ir atsakys jiems Karalius: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“⁸

Kai darome tai, ką Jis norėtų, kad darytume Jo Tėvo vaikams, Viešpats laiko tai gerumu Jam ir mes jaučiamės arčiau Jo, kadangi jaučiame Jo meilę ir pritarimą. Ateis laikas, kai tapsime tokie kaip Jis ir džiugiai lauksime Teismo dienos.

Priedanga, slepianti jus nuo Dievo, gali būti žmogiška baimė, o ne troškimas tarnauti kitiems. Vienintelis Gelbėtojo motyvas buvo padėti žmonėms. Daugelis iš jūsų, kaip ir aš, baiminotės prieiti prie to, kurį užgavote arba kuris užgavo jus. Tačiau esu matęs, kaip Viešpats kartais suminkština širdis, tarp jų manąją. Taigi raginu jus eiti dėl Viešpaties, nepaisyti turimų savo baimių ir pasiūlyti meilę bei atleidimą. Pažadų, jog tai darydami jausite, kaip jus apima Gelbėtojo meilė tam žmogui ir jums. Ir neatrodys, kad ji ateina iš toli. Jums šis išbandymas gali būti šeimoje, bendruomenėje ar šalyje.

Bet jei eisite dėl Viešpaties laiminti kitus, Jis matys ir atlygins jums. Jei darysite tai pakankamai dažnai ir ilgai, pajusite, kad per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą keičiasi pati jūsų prigimtis. Jausitės ne tik arčiau Jo, bet taip pat jausite, kad vis labiau ir labiau panašėjate į Jį. Tada, kai išvysite Jį, kaip ir mes visi, patirsite tai, ką patyrė Moronis, kai tarė: „O dabar aš su visais atsisveikinu. Netrukus aš eisiu ilsėtis Dievo rojuje, kol mano dvasia ir kūnas vėl susijungs ir aš būsiu oru pergalingai atvestas susitikti su jumis prieš maloningąją didžiojo Jehovos, Amžinojo tiek gyvųjų, tiek ir mirusiųjų Teisėjo pertvarą. Amen.“⁹

Jei tarnausime su tikėjimu, nuolankumu ir troškimu vykdyti Dievo valią, liudiju, jog Didžiojo Jehovos teismo pertvara bus maloni. Pamatysime savo mylintį Tėvą ir Jo Sūnų, kaip Jie mato mus dabar – visiškai aiškiai ir su tobula meile. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 121:1.	5. Doktrinos ir Sandorų 121:24–25.
2. Žr. Mato 6:10; Luko 11:2; 3 Nefio 13:10; Etero 12:29; Doktrinos ir Sandorų 109:44; Mozės 4:2.	6. Luko 1:38.
3. Žr. Doktrinos ir Sandorų 130:22.	7. Mato 25:34.
4. Doktrinos ir Sandorų 121:15.	8. Mato 25:35–40.
	9. Moronio 10:34.

Apmokėjimas

Prezidentas Boidas K. Parkeris

Dvylikos Apaštalyų Koorumo Prezidentas

Kad ir kur mūsų nariai ir misionieriai beeitų, jų žinia yra viena – tikėjimas ir viltis Gelbėtoju Jėzumi Kristumi.

Mano žinia skirta tiems, kuriuos kankina širdgėla, kaltė, silpnybė, nesėkmė, sielvartas ir nusivylimas.

1971-aisiais metais buvau paskirtas dalyvauti Vakarų Samoa salų kuolų konferencijose, taip pat organizuoti naują kuolą Upolu saloje. Po privačių pokalbių išsinuomojome lėktuvą į Savajo salą, kurioje turėjome dalyvauti kuolo konferencijoje. Lėktuvas nutūpė žolingame Faalos lauke ir turėjo išskristi kitą popietę, kad mus parskraidintų atgal į Upolu salą.

Tą dieną, kai turėjome grįžti iš Savajo, lijo. Žinodami, kad lėktuvas negali tūpti šlapiame lauke, nuvykome į vakarinę salos dalį, kur ant koralų sprūdžio virš vandens buvo šioks toks takas. Laukėme iki sutemų, bet neatskrido joks lėktuvas. Galiausiai per radiją sužinojome, kad ten siautė audra ir mūsų lėktuvas negalėjo pakilti. Per radiją pranešėme, kad grįšime valtimi. kažkas turėjo mus pasitikti Mulifanujyje.

Beišplaukiant iš Savajo, 12 m ilgio valtys kapitonas misijos prezidento pasiteiravo, ar šis turįs prožektorių. Laimei, jis turėjo ir padovanojo jį kapitonui. Labai neramia jūra plaukdami į Upolu įveikėme 21 kilometrą. Niekas iš mūsų nežinojo, kad tą salą užklupo nuožmi tropinė audra, o mes plaukėme tiesiai į ją.

Atvykome į Mulifanujos uostą. Ten buvo siauras vandens kelias, kuriuo turėjome plaukti palei rifą. Tą siaurą kelią žymėjo viena šviesa, švietusi virš paplūdimio nuo kalvos, ir žemiau pirmosios švietusi antra šviesa. Kad praplauktų pro pavojingas, iš abiejų kelio pusių esančias povandenines uolas, valčiai reikėjo

pasirinkti tinkamą plaukimo kampa: ją vairuoti reikėjo taip, kad tos dvi šviesos matytųsi viena žemiau kitos.

Tačiau tą vakarą švietė tik viena šviesa. Išlaipinimo vietoje mūsų atvykimo laukė du vyresnieji, bet mes plaukdami užtrukome kiek ilgiau nei įprasta. Tad išstisęs valandas vyresnieji nematė mūsų valtį, kol pavargo ir užmigo, pamiršę įjungti antrąją, apatinę šviesą. Dėl to mūsų kelias per rifą nebuvo gerai apšviestas.

Kapitonas kaip įmanoma atsargiau vairavo valtį link tos vienos viršutinės šviesos krante, o jo įgulos narys ant valtios pirmagalio švietė pasiskolintu prožektoriumi ir stebėjo uolas priešaky. Girdėjome, kaip bangos talžėsi į rifą. Kai tik priartėdavome tiek, kad jas, apšviestas prožektoriaus galėdavome pamatyti, kapitonas pašėlusiai sušukdavo atsitraukti, plaukti atgal ir vėl bandyti surasti kelią.

Po daugybės bandymų jis suprato, kad to kelio rasti nepavyks. Viskas, ką galėjome padaryti, tai plaukti į Apijos uostą, esantį už 64 kilometrų. Prieš nuožmią audros galybę buvome bejėgiai. Nepamenu, kad kada nors dar būčiau buvęs tokioje tamsoje.

Pirmąją valandą nepajudėjome į priekį nė trupučio, nors variklis dirbo visu pajėgumu. Valtis sunkiai kopdavo didžiule banga, tada lyg pavargusi sustodavo ant tos bangos keteros ir būdavo galima matyti virš vandens išnirusius propelerius. Kol valtis nuslysdavo į kitą pusę, tų propelerių vibracija ją taip supurtydavo, kad rodė, jog ji subyrės į šipulius.

Valtyje gulėjome išsitiesę visu ūgiu: rankomis laikėmės už vieno valtios borto, o kojų pirštais įsispyrėme į kitą bortą – kad mūsų neišplautų iš valtios. Brolis Markas Litlfordas neišsilaikė ir buvo nublokštas ant žemo geležies turėklo. Jis prasiskėlė galva, tačiau tas turėklas sulaikė jį nuo išplovimo per bortą.

Taip po truputį judėjome pirmyn ir, vos pradėjus švisti, įplaukėme į Apijos uostą. Valtys saugumo sumetimais buvo surištos viena su kita. Jomis buvo užgriozdinta visa prieplauka. Plaukėme pro jas, stengdamiesi neprižadinti jose miegojusiųjų. Nusigavome iki Pesegos, išsidžiovinome savo drabužius ir nuvykome į Vailuutai organizuoti naujojo kuolo.

Nežinau, kurie vyresnieji mūsų laukė Mulifanujos paplūdimyje. Neleidau jiems man to pasakyti. Tačiau be tos apatinės šviesos mes visi tikrai galėjome žūti.

Mūsų giesmyne yra labai sena ir retai giedama giesmė, kuri man turi ypatingą prasmę.

*Šviesiai spindi mūs Tėvo malonė,
Iš Jo švyturio ji sklinda visad,
Bet turime patys rūpintis
Šviesomis palei krantus.
Tešviečia apatinės šviesos;
Tešviečia jos virš bangų.
Nes taip juk galite išgelbėti
kokį silpną ir pavargusį jūreivį.*

*Nusileido tamsi nuodėmės naktis;
Garsiai ošia piktos bangos.
Nekantraujančios akys stebi, ieško,
Esančių krante šviesų.*

*Brolį mano, neleisk užgesti savo švieselei,
Nes jei koks vargšas jūreivis, blaškomas audros,
Dabar nenusigaus į uostą,
Jis gali tamsoje pražūti.¹*

Šiandien kreipiuosi į tuos, kurie galbūt paklydo ir ieško tos apatinės šviesos, padėsiančios sugrįžti.

Nuo pat pradžių buvo suprantama, kad žemiškajame gyvenime nebūsime tobuli. Niekas nesitikėjo, kad gyvensime nenusižengdami vienam ar kitam įstatymui.

„Nes prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks buvo nuo Adomo nuopuolio, ir bus per amžių amžius, nebent jis pasiduos Šventosios Dvasios vilionėms ir nusivilks prigimtinį žmogų, ir taps šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą.“²

Iš Brangiojo Perlo sužinome, kad „niekas nešvarus negali gyventi [Dievo karalystėje]“³. Tad buvo parūpintas būdas visiems nusidėjusiems atgailauti ir dar kartą tapti vertiems Dangiškojo Tėvo akivaizdos.

Buvo išrinktas Tarpininkas, Išpirkėjas, kuris turėjo gyventi tobulą gyvenimą, nenusidėti ir „[atnašauti] save kaip auką už

nuodėmę dėl visų tų, kurių sudužusi širdis ir atgailaujanti dvasia; ir niekam kitam įstatymo tikslai negali būti įvykdyti.“⁴

Apie Apmokėjimo svarbą iš Almos sužinome: „Nes būtina, kad būtų įvykdytas apmokėjimas; antraip visa žmonija neišvengiamai pražus.“⁵

Jei nepadarėte klaidų, tai Apmokėjimas jums nereikalingas. Jei jūs padarėte klaidų – visi jų pridarėme – nežymių ar rimtų, tai būtina išsiaiškinti, kaip jos gali būti ištrintos, kad nebūtumėte tamsoje.

„[Jėzus Kristus] yra pasaulio šviesa ir gyvybė.“⁶ Jei gerai įsižiūrėsime į Jo mokymą, būsime vedami į dvasinio saugumo uostą.

Trečiajame tikėjimo teiginyje sakoma: „Mes tikime, kad per Kristaus apmokėjimą visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą evangelijos įstatymams ir apeigoms.“⁷

Prezidentas Džozefas F. Smitas mokė: „Žmonės negali atleisti sau nuodėmių; jie negali apsivalyti nuo savo nuodėmių padarinių. Tačiau žmonės gali liautis darę nuodėmes ir ateityje gali elgtis teisiai, kad jų darbai būtų priimtini Viešpačiui, kad jie [taptų] verti dėmesio. Bet kas ištaisys sau ir kitiems padarytas klaidas, kurių, kaip atrodo, jiems patiems atitaisyti neįmanoma? Jėzaus Kristaus Apmokėjimo dėka atgailaujančiojo nuodėmės bus išplautos; nors jos būtų raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna [žr. Izaijo 1:18]. Šis pažadas skiriamas jums.“⁸

Tiksliai nežinome, kaip Viešpats įvykdė Apmokėjimą. Tačiau žinome, kad ta žiauri nukryžiuavimo kankynė tebuvo dalis to siaubingo skausmo, kuris prasidėjo Getsemanėje – toje šventoje kentėjimo vietoje – ir baigėsi Golgotoje.

Lukas rašo:

„Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis:

„Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“

Jam pasirodė iš dangaus angelas ir jį sustiprino.

Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn.“⁹

Kiek man žinoma, tėra vienas pasakojimas, kuriame paties Gelbėtojo žodžiais apibūdinama tai, ką Jis iškentėjo Getsemanės sode. Apreiškime rašoma:

„Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš – kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros.“¹⁰

Per gyvenimą gali nutikti taip, kad atsidursite ten, kur niekada neturėtumėte būti, ir padarysite tai, ko niekada neturėtumėte padaryti. Jei nusigręšite nuo nuodėmės, tai vieną dieną pažinsite tą ramybę, kuri pasiekama nuėjus visiškos atgailos kelią.

Kad ir kokie mūsų prasižengimai, kad ir kokie skaudūs mūsų veiksmai buvo kitiems, visa toji kaltė gali būti išvalyta. Man bene gražiausia frazė visuose Raštuose yra Viešpaties žodžiai: „Štai, tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidžiama, ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu.“¹¹

Tai ir yra Jėzaus Kristaus Evangelijos ir Apmokėjimo pažadas: paimti bet kurį ateinantį, bet kurį prisijungiantį prie Bažnyčios ir duoti jiems tokį patyrimą, kad savo gyvenimo pabaigoje po atgailos už savo nuodėmes ir po apiplovimo Kristaus krauju jie žengtų pro uždangą.¹²

Štai ką visame pasaulyje daro pastarųjų dienų šventieji. Štai kokią šviesą mes siūlome tiems, kurie yra tamsoje ir kurie nuklydo. Kad ir kur mūsų nariai ir misionieriai beeitų, jų žinia yra viena – tikėjimas ir viltis Gelbėtoju Jėzumi Kristumi.

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas, kuris buvo mano geras draugas, parašė giesmės „Ar kelionė neprailgo?“ žodžius. Juose skamba raginimas ir pažadas tiems, kurie stengiasi sekti Gelbėtojo mokymais:

*Ar kelionė neprailgo?
Ar kelias ne per sunkus, ne per status?
Ar jame erškėčiai ir dygliai?
Ar aštrūs akmenys pėdų nepjauna,
Kai bandai pakilti
Į aukštumas dienos kaitroj?*

Ar širdelė nepailso ir nenuliūdo?
 Ar siela nuvargo,
 Kol triūsei palinkęs nuo rūpesčių naštos?
 Ar našta per sunki,
 Kurią privalai pakelti?
 Ar neturi su kuo ta našta pasidalinti?

Te nepailsta tavoji širdelė,
 Nes kelionės tai pradžia;
 Nes yra Žmogus, kuris jums moja.
 Tad žvelk aukštyn,
 Įsikibk į jo ranką;
 Jis nuves tave į naujas aukštumas,

Į šventą ir tyrą žemę,
 Kurioje baigiasi visi vargai,
 Ir gyvenimas tavo bus be nuodėmės.
 Nebus jokių ašarų,
 Ir jokio skausmo.
 Tad imk Jam už rankos ir ženki tenai.¹³

Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. „Brightly Beams Our Father’s Mercy“, *Hymns*, no. 335.
2. Mozijo 3:19.
3. Mozės 6:57.
4. 2 Nefio 2:7.
5. Almos 34:9.
6. Mozijo 16:9.
7. Tikėjimo Teiginių 1:3.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 99–100.
9. Luko 22:41–44.
10. Doktrinos ir Sandorų 19:16–18.
11. Doktrinos ir Sandorų 58:42.
12. Žr. Apreiškimo 1:5.
13. „Does the Journey Seem Long?“ *Hymns*, no. 127.

Pastebėjime ir tarnaukime

Linda K. Burton

Visuotinės Paramos bendrijos prezidentė

Per tarnavimą Dievo vaikams lavindami praktinius įgūdžius, kiekvienas galime panašėti į Gelbėtoją.

Vienas didžiausių įrodymų to, kad mūsų mylimas pranašas Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties išrinktas tarnas, yra tai, kad jis išmoko sekti Gelbėtojo pavyzdžiu tarnaudamas kiekvienam atskirai. Tie iš mūsų, kurie įžengėme į krikšto vandenį, sudarėme sandorą, kad tarnausime taip pat. Sudarėme sandorą „visuomet atminti [Gelbėtoją] ir laikytis jo įsakymų,“¹ Jis mokė: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau.“²

Atkreipkite dėmesį, kaip mus kviečia tai daryti šie Prezidento Monsono žodžiai: „Aplink mus yra tų, kuriems reikia mūsų dėmesio, padaršinimo, palaikymo, paguodos, gerumo. [...] Čia, žemėje, esame Viešpaties rankos, mums įsakyta tarnauti ir pakylėti Jo vaikus. Jis pasikliauja kiekvienu iš mūsų.“³

Ar girdėjote šį kvietimą mylėti vieni kitus? Kai kuriems tarnauti arba padėti kiekvienam atskirai, sekant Gelbėtojo pavyzdžiu, nėra lengvas dalykas. Tačiau per tarnavimą Dievo vaikams lavindami praktinius įgūdžius, kiekvienas galime panašėti į Gelbėtoją. Norėdama padėti kiekvienam iš mūsų labiau vienas kitą mylėti, norėčiau pasiūlyti šiuos įsidėmėtinus žodžius: „Pastebėjime ir tarnaukime.“

Beveik prieš 40 metų mudu su vyru penktadieninio pasimatymo metu nuėjome į šventyklą. Buvome neseniai susituokę ir aš labai jaudinausi, kadangi garbinimas šventykloje man buvo nauja. Po vestuvių tai man buvo vos antras kartas. Šalia manęs sėdinti sesuo tai tikriausiai pastebėjo. Ji pasilenkė prie manęs ir pagarbiai sušnibždėjo: „Nesijaudink. Aš tau

padėsiu.“ Mano baimės nurimo ir galėjau mėgautis šventyklos apeigomis, nes ji maloniai ir nesavanaudiškai tarnavo. Ji pastebėjo ir tarnavo.

Visi esame kviečiami sekti Jėzaus mokymais ir tarnauti kitiems. Šis kvietimas neapsiriboja vien angeliškomis seserimis. Toliau pasidalinsiu keliais įprastais pavyzdžiais narių, kurie išmoko pirma pastebėti, o tada tarnauti, – klausykite, kokius Jėzaus mokymus jie iliustruoja.

Šešiametis pradinukas pasakojo: „Kai buvau išrinktas būti pagalbininku klasėje, galėjau kitu pagalbininku pasirinkti draugą. Pasirinkau [berniuką, kuris mane erzindavo], nes jo niekas niekada nesirenka. Norėjau, kad jis jaustųsi gerai.“⁴

Ką šis vaikas pastebėjo? Jis pastebėjo, kad klasės padauža niekuomet nebūdavo pasirinktas. Kaip jis tarnavo? Jis tiesiog pasirinko jį, kad drauge būtų klasės pagalbininku. Jėzus mokė: „Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo persekiotojus ir šmeižėjus.“⁵

Vienoje apylinkėje Aarono kunigystės vaikinai pastebėjo ir dabar prasmingai tarnauja. Kiekvieną savaitę tie vaikinai atvyksta anksčiau ir laukia prie susirinkimų namų net lyjant, sningant ar plieskiant karščiui, jie laukia atvykstančių vyresnių kuolo narių. Jie iškelia iš mašinų vežimėlius ir vaikštynes, ištiesia tvirtas rankas, kad būtų galima įsikibti ir kantriai palydi žilaplaukius vyresniusius į pastatą. Jie išties atlieka savo pareigą Dievui. Pastebėdami ir tarnaudami jie yra gyvi Gelbėtojo mokymo pavyzdžiai: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“⁶ Kai pasirodys nauja jaunimo mokymo programa, šių jaunuolių akys tikrai atsivers ir jie tikrai pastebės dar daugiau krisčioniško tarnavimo būdų.

Kartais norint pastebėti ir tarnauti reikia labai pasistengti. Viena įkvėpta mergina Aleksandrija pastebėjo, kad jos pusseserė Medison negalėjo užbaigti savo Asmeninio tobulėjimo programos, nes sirgo sunkia autizmo forma. Aleksandrija subūrė skyriaus merginas, pasitarė su savo vadovais ir nutarė padaryti dėl Medison kai ką, ko ši negalėjo pati. Kiekviena mergina atliko dalį Asmeninio tobulėjimo programos užduočių ir projektų, idant Medi galėtų gauti apdovanojimą.⁷

Šios merginos sklandžiai pereis į motinystę ir Paramos bendrijos seserystę, nes jos mokosi pirma meilingai pastebėti, o tada tarnauti.

Prezidentas Monsonas mums priminė, kad tikroji meilė yra „tyra Kristaus meilė“, ⁸ arba, kitais žodžiais tariant, „ji matoma, kai prisimename pagyvenusią našlę ir nuvežame ją į ... veiklas“ ir „kai Paramos bendrijoje sėdinti viena sesuo išgirsta kvietimą: „Eikš, sėsk prie mūsų.“⁹ Galima pritaikyti auksinę taisyklę: „Todėl visa, ko norite, kad žmonės jums darytų, lygiai taip jūs jiems darykite.“¹⁰

Vienas pastabus vyras tarnavo dviem svarbiais būdais. Jis pasakojo:

„Kartą padėjau savo žmonai sekmadieninėje pradinukų klasėje, pilnoje energingų septynmečių. Prasidėjus bendravimo valandėlei pastebėjau, kad viena mergaitė sėdėjo susigūžusi savo kėdėje ir buvo matyti, kad ji nekaip jaučiasi. Dvasia pašnibždėjo, kad jai reikia paguodos, todėl prisėdau šalia jos ir tyliai paklausiau, kas nutiko. Ji neatsakė [...], todėl pradėjau jai tyliai dainuoti.

Pradinukai mokėsi naujos dainos. Mums dainuojant „Ir jei klausausi širdimi, Gelbėtoją girdžiu“, pajutau sielą pripildančius nenusakomą šviesą ir šilumą. [...] Gavau asmeninį liudijimą, kad Gelbėtojas myli tą mergaitę, Jis myli mane. [...] Supratau, kad tarnaudami vienam iš jų esame [Gelbėtojo] rankos.“¹¹

Šis į Kristų panašus brolis ne tik matė poreikį padėti savo žmonai energingų septynmečių pilnoje klasėje, jis taip pat asmeniškai tarnavo vaikui, kuriam to reikėjo. Jis sekė Gelbėtoju, kuris mokė: „Darbus, kuriuos matėte mane darant, jūs taip pat darykite.“¹²

Neseniai įvykęs potvynis atvėrė Jėzaus Kristaus mokiniams daug galimybių pastebėti ir tarnauti. Vyrų, moterų, paauglių ir vaikų matė suniokotas įmones bei namus ir viską matė, kad padėtų išvalyti ir sutvarkyti suniokotus pastatus. Kai kurie matė poreikį padėti palengvinti didžiulę skalbimo našta. Kiti kruopščiai rinko nuotraukas, teisinius dokumentus, laiškus ir kitus svarbius popierius, o tada atsargiai juos džiovinu, kad išsaugotų tai, ką įmanoma išsaugoti. Pastebėti ir tarnauti ne visuomet patogu, tai ne visuomet sutampa su mūsų tvarkaraščiu.

Kur galima rasti geresnę vietą pastebėti ir tarnauti, jei ne namuose? Štai pavyzdys iš vyresniojo Ričardo G. Skoto gyvenimo:

„Vieną naktį verkdamas pabudo mūsų mažasis sūnus Ričardas, turėjęs širdies ydą. [...] Įprastai atsikeldavo mano žmona ir pasirūpindavo verkiančiu kūdikiu, bet tą kartą pasakiau: „Aš pasirūpinsiu juo.“

Pravirkus, jo maža širdelė dėl savo problemos pradėdavo labai greitai plakti. Jis apsimemdavo ir ištepdavo patalynę. Tą naktį kaip įmanydamas glaudžiau jį prie savęs ir bandžiau nuraminti jo besidaužančią širdelę bei verksmą. Perrengiau jį ir paklojau švarią patalynę. Laikiau jį kol užmigo. Tuomet dar nežinojau, kad po kelių mėnesių jis mirs. Niekada neužmiršiu tos nakties, kai jį laikiau savo rankose.“¹³

Jėzus mokė: „Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas.“¹⁴

Kartais kyla pagunda tarnauti taip, kaip mes norime, o ne taip, kaip tą akimirką reikėtų. Kai prezidentas Robertas D. Heilsas mokė apie taupų gyvenimą, jis pasidalino pavyzdžiu apie tai, kaip pirko dovaną savo žmonai. Ji paklausė: „Ar perki tai man, ar sau?“¹⁵ Jei stabtelsime ir pritaikysime šį klausimą savo troškimui tarnauti, ir paklausime savęs: „Ar darau tai dėl Gelbėtojo, ar dėl savęs?“, mūsų tarnavimas panašės į Gelbėtojo tarnavimą. Gelbėtojas užduodavo klausimą, tinkantį ir mums: „Ko norite, kad jums padaryčiau?“¹⁶

Kartą prieš porą savaitių skubėjau ir jaudinausi dėl ilgo atliktinų darbų sąrašo. Buvau numačiusi tą dieną nueiti į šventyklą, tačiau maniau, kad esu pernelyg užsiėmusi. Vos tik ta mintis, kad esu pernelyg užsiėmusi, jog tarnaučiau šventykloje, atėjo, aš suvokiau, ko man labiausiai reikėjo. Išėjau iš savo biuro ir patraukiau Solt Leik Sičio šventyklos link, mąstydamą kaip susigrąžinsiu prarandamą laiką. Visa laimė, kad Viešpats kantrus bei maloningas ir tą dieną suteikė man gerą pamoką.

Man sėdint sesijos kambaryje, jauna sesuo pasilenkė prie manęs ir pagarbiai sušnibždėjo: „Labai jaudinuosi. Tai tik antras kartas, kai esu šventykloje. Ar galėtumėte man padėti?“ Kaip ji galėjo žinoti, kad man reikėjo išgirsti būtent šiuos žodžius? Ji nežinojo, tačiau Dangišskasis Tėvas žinojo. Jis pastebėjo mano

didžiausią poreikį. Man reikėjo tarnauti. Jis paragino šią jauną seserį tarnauti man paprašant, kad tarnaučiau jai. Užtikrinu jus, kad daugiausia naudos iš šio patyrimo gavau aš.

Reiškiu didelį dėkingumą daugybei į Kristų panašių žmonių, kurie visus šiuos metus tarnavo mano šeimai. Reiškiu ypatingą padėką savo mylimam vyrui ir jo šeimai, kurie nesavanaudiškai tarnauja reikšdami didžiulę meilę.

Tad visi stenkimės pastebėti ir tarnauti. Taip darydami laikomės sandorų ir mūsų tarnystė, kaip ir Prezidento Monsono, taps mūsų mokinystės įrodymu. Žinau, kad mūsų Gelbėtojas gyvas. Dėl Jo Apmokėjimo galime gyventi pagal Jo mokymus. Prezidentas Monsonas yra pranašas mūsų dienomis. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 20:77.
2. Jono 15:12.
3. Thomas S. Monson, „What Have I Done for Someone Today?“ *Liahona*, Nov. 2009, p. 86.
4. Canyon H., „A Good Choice“, *Friend*, Jan. 2012, 31.
5. Mato 5:44.
6. Mato 25:40.
7. Žr. „For Madison“, lds.org/youth/video/for-madison.
8. Moronio 7:47.
9. Thomas S. Monson, „Charity Never Faileth“, *Liahona* Nov. 2010, 125; t. p. žr. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 101.
10. 3 Nefio 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One“, *Liahona*, Aug. 2012, 19; t. p. žr. Sally DeFord, „If I Listen with My Heart“, *2011 Outline for Sharing Time*, p. 28.
12. 3 Nefio 27:21.
13. Richard G. Scott „The Eternal Blessings of Marriage“, *Liahona* May 2011, p. 96.
14. Mato 20:26.
15. Robert D. Hales, „Becoming Provident Providers Temporally and Spiritually“, *Liahona* May 2009, p. 9.
16. Mato 20:32.

Mokykimės širdimi

Vyresnysis Volteris F. Gonzalesas

Iš Septyniiasdešimčių prezidentūros

Vienas būdas ateiti pas Kristų – tai mokytis svarbiausių tiesų savo širdimi.

„[Ateikite] pas mane, kad galėtumėte paliesti ir pamatyti.“¹ Tai buvo Gelbėtojo įsakymas senovės Amerikos gyventojams. Jie lietė rankomis ir matė savo akimis, kad Jėzus buvo Kristus. Šis įsakymas yra tiek pat svarbus šiandien, kiek jis buvo svarbus tomis dienomis. Ateidami pas Kristų, mes galime jausti ir „tikrai [sužinoti]“² ne rankomis ar akimis, bet visa širdimi ir protu, kad Jėzus yra Mesijas.

Vienas būdas ateiti pas Kristų – tai mokytis svarbiausių tiesų širdimi. Tai darant iš Dievo atėjusios dvasinės mintys suteiks mums tokį žinojimą, kokio negalėtume gauti jokių kitu būdu. Apaštalas Petras tvirtai žinojo, kad Jėzus yra Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus. Gelbėtojas paaiškino, kad tokių Petro žinių šaltinis buvo „ne kūnas ir kraujas ... bet ... Tėvas, kuris yra danguje“.³

Pranašas Abinadis paaiškino vaidmenį tų jausmų, kurie ateina iš Dievo į mūsų širdį. Jis mokė, kad negalime gerai suprasti Raštų, jei jų supratimui nepanaudojame širdies.⁴

Ši tiesa buvo puikiai pateikta vaikų knygelėje *Mažasis princas*, kurią parašė Antuanas de Sent-Egziuperi. Knygelėje rašoma, kad mažasis princas susidraugavo su lape. Prieš išsiskiriant lapė mažajam princui išdavė paslaptį. Ji sakė: „Štai kokia mano paslaptis[...]: Matyti galima tik širdimi. Tai, kas svarbiausia, akimis nematoma.“⁵

Aštuoniasdešimt aštuonerių brolis Tomas Koelas yra geras pavyzdys žmogaus, kuris svarbiausius dalykus matė širdimi. Jis buvo ištikimas mūsų aukštosios tarybos narys Paisandu mieste, Urugvajuje. Prieš tai, kai tapo Bažnyčios nariu, jis važiuodamas

motociklu pateko į avariją. Kadangi jis gulėjo ant žemės negalėdamas atsikelti, du mūsų misionieriai padėjo jam atsistoti ir parvedė namo. Jis sakė, kad pajuto kažką ypatingo, kuomet jo gelbėti atėjo misionieriai. Vėliau jis vėl patyrė stiprius jausmus, kuomet misionieriai jį mokė. Tie jausmai jį taip paveikė, kad jis perskaitė visą Mormono Knygą vos per kelias dienas. Jis pasikrikštijo ir nuo tos dienos nepailsdamas tarnauja iki dabar. Aš pamenu, kaip jis važinėdavo motociklu mūsų miesto gatvėmis net šaltą ir lietingą žiemą, kad atvežtų kitus į Bažnyčią tam, kad jie galėtų pajusti, pamatyti ir tvirtai žinoti, kaip žino jis.

Šiais laikais plūstant gausybei informacijos, galime pamanyti, kad naršydami po milijonus internetinių puslapių sužinosime viską, ką reikia žinoti. Internetu galime rasti geros ir blogos informacijos, bet vien tik informacijos nepakanka. Dievas mums davė kitą, didesnio žinojimo šaltinį, žinojimą,⁶ kuris siunčiamas iš dangaus. Mūsų Dangiškasis Tėvas gali suteikti tokį žinojimą, jei savo širdimi ir protu naršysime po celestialinius tinklalapius. Pranašas Džozefas Smitas sakė, kad savo širdyje jis turi „seniausią knygą pasaulyje, būtent Šventosios Dvasios dovaną.“⁷

Galime pasinaudoti šiuo celestialiniu šaltiniu skaitydami Raštus, įsiklausydami į gyvuosius pranašus ir meldamiesi. Taip pat yra svarbu skirti laiko pabūti ramumoje⁸, pajusti ir sekti celestialiniais raginimais. Tai darydami mes „paliesime ir pamatysime“ dalykus, kurių negalime išmokti iš modernių technologijų. Įgavę patirties naršyti po tokius celestialinius tinklalapius, mes atskirsime tiesą net skaitydami pasaulietinę istoriją ar kitas temas. Šventosios Dvasios galia nuoširdžiai ieškantys tiesos pažins tiesą apie viską.⁹

Leiskite jus įspėti. Prieigą prie celestialinio tinklo riboja nelabumas ir Viešpaties užmiršimas. Nefis pasakė savo broliams, kad jie negali „pajusti [Viešpaties] žodžių“, nes buvo „greiti daryti nedorybę, bet lėti prisiminti Viešpatį.“¹⁰ Nedorybės suvaržo mūsų sugebėjimą matyti, pajusti ir mylėti kitus. Būdami greiti prisiminti Viešpatį, meldamiesi „iš visų širdies jėgų“¹¹ ir prisimindami savo dvasinius patyrimus, praplečiame savo sugebėjimą pamatyti ir pajusti Kristaus dalykus. Dabar klausiu:

- Ar pamenate ramybę, kurią jautėte po didelių suspaudimų galingoje maldoje šaukdamiesi Tėvo?

- Ar pamenate, kaip pakeitėte planus tam, kad klausytumėtės savo širdies raginimo?

Didingi Mormono Knygos žmonės savo pažinimą sugebėjo išplėsti prisimindami svarbius dvasinius patyrimus. Alma savo vaikus stiprino primindamas jiems savo atsivertimo istoriją.¹² Helamanas mokė Nefį ir Lehį prisiminti – visuomet atminti statyti savo pamatą ant Kristaus uolos, kad velnias neturėtų galios prieš juos.¹³ Mes turime daryti tą patį. Dievo prisiminimas padeda mums pajauti ir gyventi. Tai suteikia gilesnę reikšmę karaliaus Benjamino žodžiams, kuris sakė: „Ir dabar, o žmogau, atmink ir nepražūk.“¹⁴

Vienas labiausiai mano branginamų prisiminimų – tai jausmas, kurį patyriau sužinojęs, kad Mormono Knyga yra Dievo žodis. Sužinojau, kad galime patirti tokį džiaugsmą, kurio neįmanoma apsakyti žodžiais. Tą dieną klūpodamas aš pajaučiau ir tvirtai sužinojau tai, ko niekaip kitaip nebūčiau sužinojęs. Tokie prisiminimai yra nesibaigiančio dėkingumo priežastis ir sustiprina mane sunkiomis akimirkomis.

Tie, kurie pažinimą gauna ne iš mėsos ir kraujo, bet iš Dangiškojo Tėvo, tvirtai žino, Jėzus yra Mesijas ir tai yra Jo Bažnyčia. Šis pažinimas suteikia stiprybės pasikeisti taip, kad galėtume ateiti pas Kristų. Dėl to dabar kviečiame visas sielas pasikrikštyti, atgailauti ir atsigręžti į Jį.¹⁵

Ateidama pas Kristų kiekviena siela gali pamatyti, pajauti ir sužinoti tokią tiesą: Kristus kentėjo ir apmokėjo mūsų nuodėmes tam, kad turėtume amžinąjį gyvenimą. Jei atgailausime, be reikalo nekentėsime.¹⁶ Jo dėka atgyja pažeista siela ir sudužusi širdis. Nėra tokios naštos, kurios Jis negali palengvinti ar pašalinti. Jis žino mūsų silpnumus ir ligas. Aš liudiju ir pažadu jums, kad tuomet, kai atrodo, jog visos durys yra užvertos ir viskas aplink griūva, Jis jūsų nenuvils. Kristus jums padės ir Jis yra išeitis, nesvarbu, ar sunkumai susiję su priklausomybe, depresija ar kuo kitu. Jis žino, „kaip pagelbėti savo žmonėms.“¹⁷ Su įvairiais sunkumais – finansiniais, žiniasklaidos įtakos ar

šeimyninių situacijų – susidūrusios santuokos ir šeimos pajaus raminantį dangaus poveikį. Mus guodžia, kad „matome ir jaučiame“ Jį „su išgydimu savo sparnuose“¹⁸, prisikėlusį iš mirusių, ir kad dėl Jo mes vėl sutiksime ir apkabinsime anapilin išėjusius mylimuosius. Be abejonės, atsiversdami į Jį būsime apdovanoti išgijimu.¹⁹

Aš tvirtai žinau, kad visa tai yra tiesa. Dėl šios priežasties aš kartu su pirmaisiais senovės Amerikos gyventojais skelbiu: „Osana! Tebūna palaimintas aukščiausiojo Dievo vardas!“²⁰ Jis suteikia mums išgelbėjimą. Aš liudiju, kad Jėzus yra šventasis Mesijas. Jis yra Pulką Viešpats, mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. 3 Nefio 18:25.
2. 3 Nefio 11:15.
3. Žr. Mato 16:16–17.
4. Žr. Mozijo 12:27.
5. Antuanas de Sent Egziuperi
Mažasis princas.
6. Žr. Etero 4:13.
7. *Bažnyčios prezidentų mokymai*.
Džozefas Smitas, (2010), p. 127.
8. Žr. Doktrinos ir Sandorų 101:16.
9. Žr. Moronio 10:3–5.
10. 1 Nefio 17:45.
11. Moronio 7:48.
12. Žr. Almos 36:5–24; 38:6–9.
13. Žr. Helamano 5:12.
14. Mozijo 4:30.
15. Žr. 3 Nefio 9:13.
16. Žr. Doktrinos ir Sandorų 19:16.
17. Almos 7:12.
18. 2 Nefio 25:13; t. p. žr. 3 Nefio 25:2.
19. Žr. 2 Nefio 16:10; 3 Nefio 9:13.
20. Žr. 3 Nefio 11:15–17.

Pirmasis ir didysis įsakymas

Vyresnysis Džefris R. Holandas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

*Kad išreikštume savo meilę Viešpačiui, turime gyventi
atsidavusių mokinių gyvenimą.*

Turbūt jokiai kitai žmonių grupei neįsivaizduojama kaip vienuolikai apaštalų, likusių po pasaulio Gelbėtojo mirties. Manau, kartais užmirštame, kokie jie turėjo būti dar nepatyrę ir visiškai priklausomi nuo Jėzaus. Jiems Jis yra pasakęs: „Jau tiek laiko esu su jumis, o jūs vis dar manęs nepažįstate?“¹

Bet, žinoma, jiems neatrodė, kad jis su jais jau ilgą laiką. Treji metai nėra ilgas laikotarpis iš saujelės naujų atsivertusiųjų pašaukti visą Dvylikos Apaštalų Kvorumą, išvalyti iš jų klaidingą seną pasaulėžiūrą, išmokyti nuostabių Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesų ir tada palikti tęsti darbą, kol ir jie bus nužudyti. Gana sukrečianti perspektyva grupei neseniai išventintų vyresniųjų.

Ypač tai, kad jie bus palikti vieni. Ne kartą Jėzus bandė jiems pasakyti fiziškai *neliksiąs* su jais, bet jie arba negalėjo, arba nenorėjo suprasti tokios skaudžios minties. Morkus rašo:

„Mokydamas savo mokinius, jis tvirtino: „Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas ir jie nužudys jį, bet nužudytas jis po trijų dienų prisikels.“

Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet nedrįso jį klausti.“²

Tada, po tokio trumpo laiko suprasti ir juo labiau pasiruošti, įvyko tai, kas buvo neišvairduojama ir neįtikėtina. Jų Viešpats ir Mokytojas, jų Patarėjas ir Karalius buvo nukryžiuotas. Jo žemiškoji tarnystė baigėsi ir sunkiai besiverčianti mažytė Bažnyčia, kurią Jis įkūrė, regis, buvo pasmerkta paniekai ir

sunaikinimui. Jo Apaštalai matė Jį prisikėlusį, bet tai juos tik dar labiau sutrikdė. Jiems tikrai turėjo kilti klausimas: „Ką dabar darysime?“ Atsakymo jie kreipėsi į Petrą, vyriausiąjį apaštalą.

Čia jūsų prašau man atleisti, kad ne pagal Raštus perteiksiu tą pokalbį. Iš esmės Petras atsakė taip: „Broliai, tai buvo šlovingi treji metai. Vos prieš keletą mėnesių nė vienas iš mūsų nebūtume galėję įsivaizduoti tokių stebuklų, kuriuos matėme, ir to dieviškumo, kuriuo gėrėjomės. Mes kalbėjomės, meldėmės ir darbavomės su pačiu Dievo Sūnumi. Vaikščiojome su Juo ir verkėme su Juo, o tą siaubingą paskutinę naktį aš verkiau karčiausiai. Bet tai jau praeitis. Jis atliko savo darbą, Jis prisikėlė iš kapo. Jis įgyvendino savo ir mūsų išgelbėjimą. Taigi jūs klausiate: „Ką mums dabar daryti?“ Nežinau, ką geresnio galėčiau jums pasakyti nei patarti džiugiai grįžti prie ankstesnio gyvenimo. Aš ketinu eiti žvejoti.“ Ir mažiausiai šeši kiti iš dešimties likusių apaštalų pritariamai atsakė: „Mes irgi einame su tavimi.“ Jonas, kuris buvo vienas iš jų, rašo: „Jie nuėjo ir sulipo į valtį.“³

Deja, žvejyba buvo nesėkminga. Pirmąją savo atnaujintos žvejybos ežere naktį jie nieko nesugavo, nė žuvelės. Brėkstant jie nusivylę pasuko atgal į krantą, kur iš tolo pamatė žmogų, šaukiantį jiems: „Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?“ Šie apaštalai, vėl tapę žvejais, niūriai burbtelėjo tai, ko nenori atsakyti joks žvejys: „Mes nieko nepagavom.“ Prie niūrios jų nuotaikos prisidėjo dar ir tai, kad jie buvo pavadinti „vaikeliais“.⁴

„Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties, ir pagausite“⁵ – šuktelėjo nepažįstamasis. Nuo tų paprastų žodžių juos užplūdo prisiminimai. Vos prieš trejetą metų tie patys vyrai žvejojo toje pačioje jūroje. Pasak Raštų, tada jie taip pat „kiaurą naktį vargę, nieko nesugavo“⁶. Bet kažkoks galilėjietis nuo kranto šuktelėjo jiems užmesti tinklus ir jie „užgriebė didelę daugybę žuvų“⁷, kad net tinklai pradėjo trūkinėti ir jie tiek pripildė žuvų abi valtis, kad jos kone skendo.

Dabar vėl vyko tas pats. Šie „vaikeliai“, kaip jie buvo teisingai pavadinti, nedelsdami užmetė tinklą „ir jau nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės“⁸. Jonas pasakė tai, kas buvo akivaizdu: „Juk tai Viešpats!“⁹ Tada impulsyvusis Petras šoko per valties bortą pas Jį.

Po džiaugsmingo susitikimo su prisikėlusiu Jėzumi Petras kalbėjosi su Gelbėtoju. Tą pokalbį laikau esminiu apaštališkosios tarnystės posūkio tašku bendrai ir, žinoma, asmeniškai Petro gyvenime. Jis įkvėpė šį didį vyrą – didingos tarnystės ir vadovavimo gyvenimui uolą. Žiūrėdamas į jų išklerusius menkus laivelius, nušiučiusius tinklus ir stulbinančią 153 žuvų krūvą, Jėzus tarė vyriausiajam apaštalui: „Petrai, ar tu myli mane labiau nei visa tai?“ Petras atsakė: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad tave myliu.“¹⁰

Gelbėtojas atsiliepia į tą atsakymą, bet toliau žiūri į Savo mokinio akis ir vėl sako: „Petrai, ar tu myli mane?“ Be abejo, kiek sutrikęs dėl pakartoto klausimo didysis žvejys antrą kartą atsako: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad tave myliu.“¹¹

Gelbėtojas vėl trumpai atsiliepia, bet vis dar tiriamai žvelgdamas klausia trečią kartą: „Petrai, ar tu myli mane?“ Dabar Petras, be abejo, tikrai jaučiasi nejaukiai. Galbūt jis prisiminė, kaip vos prieš kelias dienas į panašų klausimą jis tris kartus atsakė taip pat karštai, bet neigiamai. O gal jis ėmė abejoti, ar suprato Didžiojo Mokytojo klausimą. O gal jis tyrė savo širdį, ieškodamas patvirtinimo, kad tikrai sąžiningai atsakė taip iš karto, kone automatiškai. Kad ir kokie buvo Petro jausmai, jis tarė trečią kartą: „Viešpatie ... tu žinai, kad tave myliu.“¹²

Į tai Jėzus (ir čia vėl pripažįstu, kad detalizuoju ne pagal Raštus) atsakė maždaug taip: „Petrai, tai kodėl tu čia? Kodėl mes vėl ant to paties kranto, prie tų pačių tinklų kalbame apie tą patį? Argi buvo neaišku tada ir argi tai neaišku dabar, kad, jei aš noriu žuvų, aš galiu jų gauti? Petrai, man reikia mokinių – amžinai ištikimų mokinių. Man reikia tokio, kuris maitintų mano avis ir gelbėtų mano ėriukus. Man reikia tokio, kuris skelbtų mano Evangeliją ir gintų mano religiją. Man reikia tokio, kuris myli mane, tikrai tikrai mane myli, ir myli tai, ką mūsų Dangiškasis Tėvas pavedė man padaryti. Mūsų žinia ne tuščia. Mūsų užduotis ne laikina. Ji ne bergždžia, ne beviltiška ir nepasmerkta atsidurti istorijos sąvartyne. Tai Visagalio Dievo darbas ir jis skirtas pasauliui pakeisti. Taigi, Petrai, dar kartą, ir turbūt paskutinį, prašau tave palikti visa tai, eiti mokytį ir liudyti, ištikimai darbuotis ir tarnauti tol, kol jie padarys tau tai, ką padarė man.“

Tada, kreipdamasis į visus apaštalus, Jis galbūt sakė maždaug taip: „Ar ir jūs tokie pat neišmanūs kaip Raštų žinovai ir fariziejai ar kaip Erodas ir Pilotas? Argi ir jūs, kaip jie, manote, kad ši darbą galima sužlugdyti paprasčiausiai nužudant mane? Argi ir jūs, kaip jie, manote, kad kryžius, vinys ir kapas buvo viso to pabaiga ir kiekvienas gali palaimingai grįžti daryti tai, ką darė iki tol? Vaikeliai, argi mano gyvenimas ir mano meilė tik tiek paveikė jūsų širdis?“

Mano mylimi broliai ir seserys, nesu tikras, ką patirsime teismo dieną. Bet labai nustebsiu, jei kažkurią pokalbio akimirka Dievas nepaklaus mūsų to, ko Kristus paklausė Petrą: „Ar tu myli mane?“ Manau, kad Jis norės žinoti, ar dėl savo labai žemiško, labai netobulo ir labai vaikiško suvokimo supratome bent *vieną* įsakymą, pirmąjį ir didžiausią įsakymą – „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu.“¹³ Ir jei tokią akimirka pajėgsime išlemti: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad tave myliu“, Jis gali mums priminti, kad vainikuojanti meilės savybė visada yra ištikimybė.

Jėzus sakė: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“¹⁴ Taigi turime laiminti kaimynus, saugoti vaikus, paremti vargšus ir ginti tiesą. Turime ištaisyti neteisybes, dalintis tiesa ir daryti gera. Trumpai kalbant, kad išreikštume savo meilę Viešpačiui, turime gyventi atsidavusių mokinių gyvenimą. Negalime sustoti ir negalime grįžti atgal. Po pažinties su gyvuoju gyvojo Dievo Sūnumi jau niekas niekada negali būti kaip buvo. Jėzaus Kristaus nukryžiuavimas, Apmokėjimas ir prisikėlimas žymi krisčioniško gyvenimo pradžia, ne jo pabaiga. Būtent ši tiesa, ši realybė leido saujelei galilėjiečių žvejų vėl tapti apaštalais „be sinagogos ar kardo“,¹⁵ antrą kartą palikti tuos tinklus ir eiti kurti pasaulio, kuriame gyvename dabar, istorijos.

Visiems girdintiems mane visa širdimi ir visa siela liudiju, kad tie apaštališki raktai buvo sugražinti į žemę ir jie yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Tiems, kurie dar neprisijungė prie mūsų šiame didžiame baigiamajame Kristaus darbe, sakome: „Prašome ateiti.“ Tiems, kurie kadaise buvote su mumis, bet pasitraukėte, nusprendę išrankiai rinktis tik skanėstus nuo Sugražinimo stalo (smagias veiklas ir pan.), o kitas gėrybes palikti, sakau: „Bijau, kad patirsite daug ilgų naktų

ir tuščių tinklų.“ Kviečiu sugrįžti, būti ištikimus, mylėti Dievą ir padėti kitiems. Tą kvietimą į tvirtą ištikimybę adresuoju ir kiekvienam grįžusiam misionieriui, kuris kada nors stovėjo krikščytkloje ir pakėlęs stačiu kampu sulenktą ranką ištarė: „Jėzaus Kristaus pavidimu.“¹⁶ Tas pavidimas turėjo visiems laikams pakeisti tą atsivertusį, bet jis tikrai turėjo amžiams pakeisti ir jus pačius. Bažnyčios jaunuoliams, besiroošiantiems misijoms, šventykloms ir santuokoms, sakome: „Mylėkite Dievą ir išlikite švarūs nuo šios kartos kraujo ir nuodėmių. Jūsų laukia monumentalus darbas, kurio svarbą vakar ryte nuostabiai nušvietė prezidentas Tomas S. Monsonas. Jūsų Dangiškasis Tėvas tikisi jūsų ištikimybės visais gyvenimo tarpsniais.“

Visi mane girdintieji, kol dar ne vėlu išgirskite visais laikais sklindantį Kristaus balsą, klausiantį kiekvieną iš mūsų: „Ar tu myli mane?“ Už kiekvieną iš mūsų atsakau visa siela: „Taip, Viešpatie, mes mylime Tave.“ Ir pridėję ranką prie arklo¹⁷ niekada nesižvalgysime atgal, kol šis darbas nebus užbaigtas ir kol pasaulio nevaldys meilė Dievui ir savo artimui. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Jono 14:9.	11. Jono 21:16.
2. Morkaus 9:31–32.	12. Jono 21:17.
3. Jono 21:3.	13. Luko 10:27; t. p. žr. Mato 22:37–38.
4. Žr. Jono 21:5.	14. Jono 14:15.
5. Jono 21:6.	15. Frederic W. Farrar <i>The Life of Christ</i> (1994), 656; 62 skyriuje daugiau rašoma apie šią naujai įkurtą Bažnyčią.
6. Luko 5:5.	16. Doktrinos ir Sandorų 20:73.
7. Luko 5:6.	17. Luko 9:62.
8. Jono 21:6.	
9. Jono 21:7.	
10. Jono 21:15.	

Apsvarstyk palaimas

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų reikmes ir padės mums, jei šauksimės Jo pagalbos.

Mano mylimi broliai ir seserys, ši konferencija žymi 49-us metus nuo to laiko, kai 1963 metų spalio 4 dieną buvau palaikytas kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys. Keturiasdešimt devyneri metai yra ilgas laikotarpis. Tačiau daugeliu atžvilgių šis laikotarpis nuo tada, kai atsistojau Tabernakulyje prie sakyklos ir pasakiau savo pirmąją visuotinės konferencijos kalbą, atrodo trumpas.

Nuo 1963 metų spalio 4 dienos daug kas pasikeitė. Gyvename ypatingu pasaulio istorijos laikotarpiu. Esame gausiai palaiminti. Visgi kartais, matant mus supančias problemas ir liberalumą nuodėmės atžvilgiu, sunku neprarasti gyvenimo džiaugsmo. Supratau, kad jei žengsime žingsnelį atgal ir apmąstysime palaimas savo gyvenime, neužmiršdami ir tariamai mažų, kartais nepastebimų palaimų, užuot susitelkę ties negatyviais dalykais, galėsime patirti didesnę laimę.

Peržvelgdamas tuos praėjusius 49 metus kai ką supratau. Pirmiausia tai, kad gausybė mano patirtų nutikimų nebūtinai buvo tokie, kokius kitas žmogus laikytų nepaprastais. Iš tikrųjų tuo metu jie dažnai atrodė niekuo neišsiskiriantys ir netgi įprasti. Ir vis dėlto žvelgiant atgal matyti, kad jie praturtino ir palaimino gyvenimus, tarp jų ir mano paties. Šį pratimą norėčiau rekomenduoti ir jums – peržvelgti savo gyvenimą ieškant konkrečių didelių ir mažų palaimų.

Savo prabėgusių metų apmąstymas nuolat stiprina žinojimą, kad mūsų maldų klausomasi ir į jas atsakoma. Žinome Mormono Knygos 2 Nefio knygoje pateiktą tiesą: „Žmonės yra, kad galėtų

džiaugtis.“¹ Liudiju, kad didumą to džiaugsmo patiriame, kai suvokiame, jog galime bendrauti su mūsų Dangiškuoju Tėvu per maldą ir kad tos maldos bus išklaudytos ir į jas bus atsakyta – galbūt ne taip ir ne tada, kai mes to tikimės, bet į jas *bus* atsakyta ir į jas atsakys Dangiškasis Tėvas, kuris tobulai mus pažįsta ir myli ir kuris trokšta, kad būtume laimingi. Argi ne Jis mums pažadėjo: „Būk nuolankus; ir Viešpats, tavo Dievas, ves tave už rankos ir atsakys tau į tavo maldas.“²

Per šias kelias man skirtas minutes norėčiau jums pateikti keletą pavyzdžių tų mano patirtų nutikimų, kada maldos buvo išgirstos ir į jas buvo atsakyta, kurie, kaip matyti žvelgiant atgal, į mano ir į kitų žmonių gyvenimus atnešė palaimų. Per visus tuos metus rašomas dienoraštis padėjo man pateikti kai kurias detales, kurių pats tikriausiai nebūčiau prisiminęs.

1965 metų pradžioje buvau paskirtas lankyti kuolo konferencijas ir dalyvauti kituose susirinkimuose visame Pietų Ramiojo vandenyno krašte. Toje pasaulio dalyje aš lankiausi pirmą kartą ir tai buvo neužmirštamas laikas. Didžioji dalis dvasinių nutikimų įvyko šio paskyrimo metu man susitinkant su vadovais, nariais ir misionieriais.

Vasario 20 ir 21 dienomis, šeštadienį ir sekmadienį, buvome Brisbane, Australijoje, kur dalyvavome įprastose Brisbano kuolo konferencijos sesijose. Per šeštadienio susirinkimus susipažinau su gretimos vietovės apygardos prezidentu. Spausdamas jo ranką pajutau stiprų Dvasios raginimą pakalbėti su juo ir duoti patarimą, todėl, kad galėčiau tai padaryti, paklausiau, ar jis kitą dieną nepalydėtų manęs į sekmadienio rytinę sesiją.

Po tos sekmadienio sesijos turėjome galimybę pasikalbėti. Kalbėjomės apie daugelį jo, kaip apygardos prezidento, pareigų. Mums kalbantis pajutau raginimą pateikti jam konkrečius pasiūlymus dėl misionieriško darbo, kaip jis su savo nariais galėtų padėti nuolatiniais misionieriams darbuotis jo apygardoje. Vėliau sužinojau, kad šis vyras jau kurį laiką meldėsi prašydamas vadovavimo šiuo reikalu. Jam šis mūsų pokalbis buvo ypatingas liudijimas, kad jo maldos išklaudytos ir į jas yra atsakoma. Atrodo, jog tai buvo paprastas susitikimas, tačiau esu įsitikinęs, kad jam vadovavo Dvasia, ir tas susitikimas kažką pakeitė to apygardos prezidento gyvenime ir vadovavime bei jo

apygardos narių gyvenimuose ir prisidėjo prie ten tarnavusių misionierių sėkmės.

Mano broliai ir seserys, Viešpaties tikslai dažnai yra pasiekiami, kai esame atidūs Dvasios vadovavimui. Tikiu, kad kuo daugiau veikiame pagal gautus įkvėpimus ar paraginimus, tuo daugiau Viešpats patiki mums Savo užduočių.

Supratau, kaip jau minėjau ankstesniuose pranešimuose, kad gautą dvasinį raginimą reikia vykdyti tuojau pat. Kartą prieš daugelį metų plaukiojau senajame Dezeret Džim baseine Solt Leik Sityje, kai pajutau įkvėpimą nueiti į Universiteto ligoninę ir aplankyti gerą savo draugą, kuris dėl piktybinio auglio ir dėl to atliktos operacijos nebevaldė kojų. Aš tuojau pat išlipau iš baseino, apsirengiau ir netrukus jau skubėjau lankyti to puikaus žmogaus.

Atėjęs į jo palatą pamačiau, kad joje nieko nėra. Paklausinėjęs sužinojau, kad tikriausiai jį rasiu prie ligoninės baseino, kuris buvo naudojamas fizinei terapijai. Taip ir buvo. Jis nusigavo ten savo invalido vežimėliu ir buvo tame kambaryje vienas. Jis buvo ant tolimesnio baseino krašto, prie giliosios dalies. Pašaukiau jį, ir jis savo vežimėliu atvažiavo manęs pasitikti. Maloniai pasikalbėjome ir aš palydėjau jį atgal į ligoninės palatą, kur suteikiau jam palaiminimą.

Vėliau iš to draugo sužinojau, kad jis tą dieną buvo visiškai prislėgtas ir mąstė apie savižudybę. Jis meldėsi prašydamas kančių palengvinimo, bet ėmė jausti, kad į jo maldas niekas neatsako. Jis nusigavo prie baseino su mintimi, kad tai būdas baigti savo kančias – įvažiuoti su vežimėliu į giliają baseino dalį. Aš atėjau lemiamą akimirką atsiliepdamas į tai, kas, kaip žinau, buvo įkvėpimas iš aukštybių.

Mano draugas dar pragyveno daugybę metų – džiaugsmo ir dėkingumo kupinų metų. Kaip man malonu, kad tą lemtingą dieną plaukimo baseine buvau įrankiu Viešpaties rankose.

Kitą kartą, kai mudu su seserimi Monson aplankę draugus važiovome automobiliu namo, pajutau raginimą užsukti į vieną miestelį – papildomai nuvažiuoti daugelį mylių – ir aplankyti seną našlę, kuri kadaise gyveno mūsų apylinkėje. Jos vardas buvo Zela Tomas. Tuo metu ji gyveno slaugos namuose. Tą

ankstyvą popietę radome ją labai silpną, bet ramiai gulinčią savo lovoje.

Zela jau ilgą laiką buvo akla, bet tuoj pat atpažino mūsų balsus. Ji paprašė manęs suteikti jai palaiminimą ir pridūrė, kad pasirošusi mirti, jei Viešpats nori, kad ji grįžtų namo. Kambaryje tvyrojo maloni, rami dvasia ir visi žinojome, kad mirtingajame gyvenime jai liko nedaug laiko. Zela paėmė man už rankos ir pasakė, jog karštai meldėsi, kad aš atvykčiau jos aplankyti ir suteikti jai palaiminimą. Pasakiau jai, kad atvykome tiesiogiai mūsų Dangiškojo Tėvo įkvėpti. Pabučiavau jai į kaktą žinodamas, kad galbūt jau nebepamatysiu jos mirtingajame gyvenime. Taip ir buvo, nes kitą dieną ji iškeliavo anapus. Tai, kad galėjau kažkiek paguosti ir nuraminti mūsų mieląją Zelą, buvo tikra palaima tiek jai, tiek ir man.

Proga pabūti palaima kažkieno gyvenime dažnai ateina netikėtai. Vieną ypač šaltą 1983–1984 metų žiemos šeštadienio vakarą mudu su seserimi Monson nuvažiavome keliolika kilometrų į Midvai kalnų slėnį, kur turėjome namą. Tą vakarą buvo 31 laipsnis šalčio pagal Celsijų ir mes norėjome įsitikinti, kad mūsų name viskas gerai. Patikrinome ir pamatėme, kad viskas gerai, todėl vėl išvykome į Solt Leik Sitį. Greitkeliu nuvažiavus vos keletą kilometrų nustojo veikti mūsų automobilio variklis. Mes patekome į labai sunkią padėtį. Man labai retai, jei iš viso būna taip šalta, kaip mums buvo tą vakarą.

Mes nenoriai ėmėme eiti link artimiausio miestelio pro šalį švilpiant mašinoms. Pagaliau vienas automobilis sustojo ir vaikas pasiūlė pagalbą. Galiausiai išsiaiškinome, kad dėl šalčio dizelinas mūsų automobilio bake sutirštėjo ir mums tapo nebeįmanoma tuo automobiliu važiuoti. Tas malonus vaikas nuvežė mus atgal į mūsų Midvai slėnio namą. Pamėginau atsilyginti jam už paslaugas, bet jis maloningai atsisakė. Jis pareiškė, kad yra skautas ir norėjo padaryti gerą darbą. Prisistačiau jam ir jis apsidžiaugė jam tekusia privilegija padėti. Matydamas, kad jis daugmaž misionieriško amžiaus, paklausiau, ar jis neplanuoja tarnauti misijoje. Jis pareiškė, kad nežino, ką iš tiesų noris daryti.

Kito pirmadienio rytą aš parašiau laišką šiam vaikui ir padėkojau jam už gerumą. Laiške paraginau jį tarnauti

nuolatinėje misijoje. Pridėjau vieną iš mano parašytų knygų ir pabraukiau su misionieriška tarnyste susijusius skyrius.

Praėjus savaitei man paskambino to vaikinio motina ir pasakė, kad jos sūnus yra nuostabus jaunuolis, tačiau dėl tam tikros įtakos savo gyvenime jo ilgai brandintas troškimas tarnauti misijoje sumenko. Ji pasakė, kad jiedu su jo tėvu pasninkavo ir meldėsi, kad jo širdis pasikeistų. Jie užrašė jo vardą į maldų sąrašą Jutos Provo šventykloje. Jie vylėsi, kad kažkaip, koku nors būdu jo širdis pasikeis į gera ir jis sugrįš prie troškimo vykti į misiją ir ištikimai tarnauti Viešpačiui. Motina norėjo man pasakyti, kad ji į to šalto vakaro įvykius žvelgia, kaip į atsakymą į jų maldas dėl jo. Pasakiau, kad sutinku su ja.

Po kelių mėnesių tolesnio bendravimo su šiuo vaikinu, mudu su seserimi Monson netverdami džiaugsmu apsilankėme jo išleistuvių į misiją susirinkime prieš jam išvykstant į Kanados Vankuverio misiją.

Ar tą šaltą gruodžio vakarą mūsų keliai susikirto atsitiktinai? Nė akimirką taip nemaniau. Greičiau tikiu, kad mūsų susitikimas buvo atsakymas į nuoširdžias motinos ir tėvo maldas dėl branginamo sūnaus.

Dar kartą, mano broliai ir seserys, mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų reikmes ir padės mums, jei šauksimės Jo pagalbos. Tikiu, kad joks nerimą keliantis mūsų reikalas nėra per menkas ar nereikšmingas. Viešpačiui rūpi netgi mūsų gyvenimo smulkmenos.

Baigti norėčiau pasakojimu apie vieną neseną įvykį, kuris paveikė šimtus žmonių. Tai įvyko vos prieš penkis mėnesius per Kansas Sičio šventyklos atidarymui skirtas kultūros iškilmės. Kaip būna su daugybe mūsų gyvenime vykstančių dalykų, jų metu atrodo, jog tai tik dar vienas įvykis, kuris baigėsi gerai. Tačiau sužinojęs vakare prieš šventyklos pašventinimą įvykusių kultūros iškilmių aplinkybes, supratau, kad to vakaro pasirodymas buvo nepaprastas. Veikiau jis buvo netgi labai nuostabus.

Kaip būna visuose su šventyklų pašventinimais susijusiuose kultūrinuose renginiuose, Misūrio Kansas Sičio šventyklos apygardos jaunimas pasirodymą repetavo atskiromis grupėmis savo gyvenamosiose vietovėse. Pagal planą visi kartu jie turėjo

susirinkti dideliame išnuomotame kultūros centre šeštadienį, pasirodymo rytą, tam, kad galėtų išmokti, kada ir kur eiti, kur atsistoti, kokius tarpus tarp savęs ir šalia stovinčiųjų palikti, kaip išeiti iš pagrindinės scenos ir taip toliau – daugybę detalių, kurias jie turėjo išmokti atlikti tą dieną, kol meno vadovai dėliojo įvairias scenas tam, kad galutinis pasirodymas būtų darnus ir profesionalus.

Tik tą dieną iškilo viena rimta problema. Visas veiksmas priklausė nuo iš anksto įrašytų vaizdo segmentų, kurie turėjo būti rodomi didžiuliam ekrane, vadinamame DžiumboTronu. Visam pasirodymui tie įrašyti vaizdai buvo labai svarbūs. Jie ne tik viską siejo, bet kiekvienas rodomas segmentas pristatydavo kitą pasirodymo dalį. Tie vaizdo segmentai buvo rėmai, nuo kurių priklausė visas veiksmas. O DžiumboTronas neveikė.

Technikai dirbo kaip pašėlę stengdamiesi išspręsti problemą, o jaunuoliai, šimtai jų, vis laukė prarasdami brangų repeticijos laiką. Visa situacija ėmė atrodyti beviltiška.

Iškilmų pasirodymo autorė ir vadovė Suzana Kuper vėliau paaikškino: „Pereidami nuo plano A prie B, o vėliau prie Z, supratome, kad niekas nepavyksta... Žiūrėjome į grafiką ir žinojome, kad nesugebėsime to padaryti, bet taip pat žinojome, jog turime vieną iš didžiausių jėgų ten apačioje, scenoje, 3 000 jaunuolių. Mums reikia nueiti, pasakyti [jiems], kas vyksta, ir panaudoti jų tikėjimą.“³

Likus vos valandai iki laiko, kai publika pradėjo rinktis kultūros centre, 3000 jaunuolių atsiklaupė ant grindų ir kartu meldėsi. Jie meldėsi prašydami, kad dirbantieji su DžiumboTronu būtų įkvėpti suprasti, kaip jį pataisyti, jie prašė Dangiškąjį Tėvą užpildyti pasirodymo spragas, ko jie patys dėl laiko trūkumo negalėjo padaryti.

Kaip sakė vėliau apie tai parašęs žmogus: „Tai buvo malda, kurios tie jaunuoliai niekada nepamirš, ir ne todėl, kad grindys buvo kietos, bet todėl, kad Dvasia buvo juntama iki pat kaulų smegenų.“⁴

Visai netrukus atbėgo vienas iš technikų ir pasakė, kad problema nustatyta ir išspręsta. Tai, kad pavyko tą problemą išspręsti, jis paaikškino kaip „atsitiktinę sėkmę“, tačiau visi tie jaunuoliai žinojo geriau.

Tą vakarą eidami į kultūros centrą, nieko nežinojome apie tos dienos sunkumus. Apie tai sužinojome tik vėliau. Tačiau buvome liudininkai nuostabaus, darnaus pasirodymo – vieno geriausių iš mano matytų pasirodymų. Jaunimas spinduliavo šlovina, galinga dvasia, kurią jautė visi susirinkusieji. Atrodė, kad jaunuoliai tiesiog žino kur eiti, kur atsistoti ir ką daryti kartu su kitais aplink juos esančiais atlikėjais. Sužinojęs, kad jų repeticijos buvo labai trumpos ir kad daugelis jų atliekamų numerių nebuvo repetuoti visa grupe, buvau apstulbintas. Niekas net nebūtų to pastebėjęs. Iš tiesų Viešpats užpildė visas spragas.

Niekada nenuostaju stebėtis, kaip Viešpats gali motyvuoti ir vadovauti visai Savo didžiulei karalystei ir tuo pat metu rasti laiko suteikti įkvėpimo dėl vieno atskiro žmogaus ar vieno kultūros iškilnių ar vieno DžiumboTrono. Tas faktas, kad Jis tai gali padaryti, kad Jis tai daro, man yra liudijimas.

Mano broliai ir seserys, Viešpats mūsų gyvenime yra visame kame. Jis mus myli. Jis nori mus palaiminti. Jis nori, kad siektume Jo pagalbos. Jam mus vedant ir vadovaujant, išklausan ir atsakant į mūsų maldas, čia ir dabar rasime laimę, kurios Jis trokšta mums. Kad atpažintume Jo palaimas savo gyvenime, meldžiu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo, vardu, amen.

Išnašos

1. 2 Nefio 2:25.
2. Doktrinos ir Sandorų 112:10.
3. Susan Cooper, in Maurine Proctor, „Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,” *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

Būkime panašesni į Kristų kriščionys

Vyresnysis Robertas D. Heilsas

Iš Dvylikos Apaštalų Koorumo

Tai Kristaus kvietimas kiekvienam kriščioniui šiais laikais: „Ganyk mano avinėlius. [...] Ganyk mano aveles.“

Ką reiškia būti kriščioniu?

Kriščionis tiki Viešpatį Jėzų Kristų, kad Jis tikrai yra Dievo Sūnus, atsiųstas savo Tėvo, kad kentėtų už mūsų nuodėmes didžiausiame meilės žygdarbyje, kurį vadiname Apmokėjimu.

Kriščionis tiki, kad per Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus malonę galime atgailauti, atleisti kitiems, laikytis įsakymų ir paveldėti amžinąjį gyvenimą.

Žodis *kriščionis* reiškia priėmęs Kristaus vardą. Tai padarome pasikrikštydami ir priimdami Šventosios Dvasios dovaną per rankų uždėjimą tų, kurie turi Jo kunigystės įgaliojimą.

Kriščionis žino, kad ištisais amžiais Dievo pranašai liudijo apie Jėzų Kristų. Tas pats Jėzus kartu su Dangiškuoju Tėvu pasirodė Pranašui Džozefui Smitui 1820 metais ir sugražino Evangeliją bei pirminės Jo įkurtos Bažnyčios organizaciją.

Per Raštus ir Džozefo Smito liudijimą žinome, kad Dievas, mūsų Dangiškasis Tėvas, turi pašlovintą ir ištobulintą kūną iš mėsos ir kaulų. Jėzus Kristus yra Jo Viengimis Sūnus kūne. Šventoji Dvasia yra dvasinė asmenybė, kurios darbas yra liudyti apie Tėvą ir Sūnų. Dievybė yra trys atskiros ir skirtingos esybės, susivienijusios vienam tikslui.

Šioms doktrinoms esant mūsų tikėjimo pagrindu, ar begali kilti abejonių ar ginčų, kad mes, kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų

Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, esame krisčionys? Ir visgi kiekvienam krisčioniui išlieka klausimas: kokie krisčionys mes esame? Kitaip tariant, kaip mums sekasi kelionėje sekti Kristų?

Pasvarstykime apie dviejų krisčionių mokinių patyrimus:

„Vaikščiodamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė du brolius – Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolių Andriejų – metančius tinklą į ežerą; mat jie buvo žvejai.

Jis tarė: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais.“

Tuodu tuojau paliko tinklus ir nuėjo su juo.“¹

Būdami krisčionys šiais laikais turime galimybę veikti nedelsdami, iš karto ir tvirtai, visai taip, kaip tai padarė Petras ir Andriejus: „Palikę tinklus, juodu nuėjo su juo.“² Mes taip pat pašaukti palikti savo tinklus, atsisakyti pasaulietišku įpročių, papročių ir tradicijų. Mes taip pat pašaukti išsižadėti savo nuodėmių. „Pasišaukęs minią [...] Jėzus prabilo: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi.“³ Nusigręžti nuo bedieviško elgesio reiškia pradžia atgailos, kuri galingai keičia širdį, kol tampame „nebelinkę daryti pikta“.⁴

Šis pasikeitimas vadinamas atsivertimu yra įmanomas tik per Gelbėtoją. Jėzus pažadėjo: „Jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų silpnumą [...]; [...] ir mano malonės pakanka visiems žmonėms, kurie nusižemina prieš mane; nes jeigu jie nusižemina prieš mane ir tiki mane, tada *Aš jų silpnumą paversiu jų stiprybe*.“⁵ Mums *tapus naujais kūriniais* Kristuje, pasikeičia mūsų būdas ir daugiau nebenorime grįžti prie senų kelių.

Tačiau vis tiek ištikimi krisčionys visada bus laiminami sunkumais ir nusivylimais. Kuomet ateina šie apvalantys išbandymai, mums kyla pagunda sugrįžti prie savo senųjų kelių. Po nukryžiuavimo Gelbėtojas pasirodė moterims ir pasakė, kad apaštalai ras Jį Galilėjoje. Kuomet Petras, vyresnysis Apaštalas, sugrįžo į Galilėją, jis taip pat grįžo prie to, ką žinojo, prie to, kas jam buvo įprasta. Pasakė „einu žvejoti“⁶ ir kartu pasikvietė kelis mokinius.

Iš tiesų Petras ir kiti žvejoję visą naktį nepagavo nė vienos žuvies. Kitą rytą Jėzus pasirodė ant kranto ir sušuko jiems: „Užmeskite tinklą į dešinę nuo valtys.“ Mokiniai valtyje padarė,

kaip Gelbėtojas nurodė, ir netrukus pamatė, kad tinklai stebuklingai buvo pripildyti žuvies. Jonas atpažino Gelbėtojo balsą, o Petras skubiai šoko į vandenį ir nuplaukė į krantą.

Kriščionys, kurie sugrįžote prie savo senų ir ne tokių ištikimų kelių, apmąstykite Petro pavyzdį. Nedelskite. Išgirskite ir atpažinkite Mokytojo šaukimą. Po to nieko nelaukdami sugrįžkite pas Jį ir vėl gaukite gausybę Jo palaiminimų.

Grįžę į krantą, broliai pamatė žuvų ir duonos puotą. „Eikite šen pusryčių!“⁸ – pakvietė Gelbėtojas. Juos pamaitinęs Jėzus tris kartus paklausė Petrą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?“ Petru išreiškus savo meilę, Gelbėtojas tarė: „Ganyk mano avinėlius. [...] Ganyk mano avelės.“⁹

Tai Kristaus kvietimas kiekvienam krisčioniui šiais laikais: „Ganyk mano avinėlius. [...] Ganyk mano avelės“ – pasidalinkite mano Evangelija su jaunu ir senu pakylėdami, laimindami, guosdami, padrąsindami ir stiprindami ypač tuos, kurie mąsto ir tiki kitaip nei mes. Mes maitiname Jo avinėlius savo namuose gyvendami pagal Evangeliją: laikydamiesi įsakymų, melsdamiesi, studijuodami Raštus ir sekdami Jo meilės pavyzdžiu. Mes maitiname Jo avis Bažnyčioje tarnaudami kunigystės kvorumuose ir pagalbinėse organizacijose. Mes maitiname Jo avelės visame pasaulyje būdami geri krisčioniški kaimynai, gyvendami pagal nesuteptą pamaldumą, kuris reiškia lankymą ir tarnavimą našlėms, našlaičiams, vargšams ir visiems, kuriems reikia pagalbos.

Daugumai kvietimas būti krisčionimi gali pasirodyti reikalaujantis daug pastangų, gal net neįvykdomas. Bet mes neturime bijoti ar jaustis netinkami. Gelbėtojas pažadėjo, kad Jis mus paruos Jo darbui. Jis tarė: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais.“¹⁰ Kai sekame paskui Jį, Jis laimina mus dovanomis, talentais ir stiprybe įvykdyti Jo valią, įgalina mus išeiti iš komforto zonos ir atlikti tai, ką laikėme neįmanomu. Tai gali reikšti dalinimąsi Evangelija su savo kaimynais, gelbėjimą tų, kurie dvasiškai paklydę, tarnavimą nuolatiniame misijoje ir šventykloje, vaikų su ypatingomis reikmėmis auginimą, meilę palaidūnams, tarnavimą sergančiam sutuoktiniui, ištvėrę kenčiant nesusipratimus ar suspaudimus. Tai reiškia pasirošimą tokiais žodžiais atsakyti į Jo kvietimą: „Aš eisiu tenai, kur norėsi

Tu / Kalbėsiu aš tai, ką man liepsi Tu / Aš būsiu, kuo liepsi man būt.¹¹

Kad būtume tu, kuo Dangiškasis Tėvas nori, kad būtume, turime sekti Jėzumi Kristumi. Aš liudiju, kad Jis nuolatos kviečia sekti Juo. Jei jūs tik dabar sužinojote, kad pastarųjų dienų šventieji yra pasišventę krisčionys, arba nebuvote aktyvūs Bažnyčioje ir norite vėl sekti Juo – nebijokite! Pirmieji Viešpaties mokiniai visi buvo nauji Bažnyčios nariai, naujai atsivertę į Jo Evangeliją. Jėzus kantriai mokė kiekvieną iš jų. Jis padėjo jiems įvykdyti jų atsakomybes. Jis pavadino juos Savo draugais ir atidavė Savo gyvybę dėl jų. Ir Jis jau padarė tą patį dėl jūsų ir manęs.

Aš liudiju, kad per jo nesibaigiančią meilę ir malonę galime tapti labiau panašesniais į Kristų krisčionimis. Apsvarstykite šiuos Kristaus bruožus. Kaip jums sekasi stiprinti juos savyje?

Krisčioniška meilė. Gelbėtojas brangino visus. Malonus ir gailestingas visiems Jis paliko devyniasdešimt devynis, kad atrastų vieną,¹² nes „net visi jūsų galvos plaukai yra [Jo] suskaityti.“¹³

Krisčioniškas tikėjimas. Nepaisant gundymų, išbandymų ir persekiojimų, Gelbėtojas pasikloviė mūsų Dangiškuoju Tėvu ir pasirinko būti ištikimas Jo įsakymams ir jų laikytis.

Krisčioniškas pasiaukojimas. Per Savo gyvenimą Gelbėtojas aukojo Savo laiką, Savo energiją ir galiausiai per Apmokėjimą paaukojo Save, kad visi Dievo vaikai galėtų būti prikelti ir turėtų galimybę paveldėti amžinąjį gyvenimą.

Krisčioniškas rūpinimasis. Kaip gerasis samarietis, Gelbėtojas nuolatos gelbėjo, mylėjo ir ugdė Jį supančius žmones, nepriklausomai nuo jų kultūros, tikėjimo arba aplinkybių.

Krisčioniškas tarnavimas. Ką bedarytų: semtų vandenį iš šulinio, gamintų maistą iš žuvies ar plautų dulkėtas kojas, Gelbėtojas leido Savo dienas tarnaudamas kitiems – padėdamas pavargusiam ir sustiprindamas silpną.

Krisčioniška kantrybė. Savo sielvarte ir kančioje Jis kantriai laukė pagalbos iš Savo Tėvo. Jis kantriai laukia, kol mes suprasime, kas tiesa, ir grįšime namo pas Jį.

Krisčioniška taika. Savo tarnystės metu Jis skatino supratimą ir skelbė taiką. Ypač Savo mokinius Jis mokė, kad krisčionis negali pyktis su kitais krisčionimis, nepaisant skirtumo tarp jų.

Krisčioniškas atlaidumas. Jis mokė mus laiminti tuos, kurie keikia mus. Jis parodė mums pavyzdį, melddamas atleidimo tiems, kurie nukryžiuavo Jį.

Krisčioniškas atsivertimas. Kaip Petras ir Andriejus dauguma atpažįsta Evangelijos tiesą vos ją išgirdę. Jie tuojau pat atsiverčia. Kitiems reikia daugiau laiko. Džozefo Smito gautame apreiškime Gelbėtojas moko, kad „tai, kas iš Dievo, yra šviesa; ir tas, kuris gauna šviesą ir pasilieka Dieve, gauna daugiau šviesos; ir ta šviesa švinta vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos“¹⁴ – visiško mūsų atsivertimo dienos. Jėzus Kristus yra „pasaulio šviesa ir Išpirkėjas; tiesos Dvasia.“¹⁵

Krisčioniškas ištvėrimas iki galo. Per visas Savo dienas Gelbėtojas niekada nenustojė vykdyti Savo Tėvo valios, darė tai su teisumu, gerumu, gailėsčiu ir tiesa iki pat Savo mirtingo gyvenimo pabaigos.

Tai yra keletas brouožų tų žmonių, kurie girdi ir įsiklauso į Gelbėtojo balsą. Kaip vienas iš Jo ypatingų liudytojų čia žemėje, aš dalinuosi savo krisčionišku liudijimu, kad Jis kviečia jus šiandieną „sekt paskui mane!“¹⁶ Eikite keliu, kuris veda į amžinąją laimę, džiaugsmą ir nesibaigiantį gyvenimą mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje. Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo ir Išpirkėjo vardu, amen.

Išnašos

1. Mato 4:18–20.	11. Žr. „Aš eisiu tenai, kur norėsi Tu“, <i>Giesmės ir vaikų dainos</i> , p. 46.
2. Morkaus 1:18.	12. Žr. Mato 18:12–14.
3. Morkaus 8:34.	13. Luko 12:7.
4. Mozijo 5:2.	14. Doktrinos ir Sandorų 50:24.
5. Etero 12:27; kursyvas pridėtas.	15. Doktrinos ir Sandorų 93:9.
6. Jono 21:3.	16. Luko 18:22.
7. Žr. Jono 21:3–8.	
8. Jono 21:12.	
9. Žr. Jono 21:15–17.	
10. Mato 4:19; kursyvas pridėtas.	

Mirusiųjų išpirkimo džiaugsmas

Vyresnysis Ričardas G. Skotas

Iš Dvylikos Apaštalų Koorumo

*„Jis vaikų širdyse pasodins jų tėvams duotus pažadus,
ir vaikų širdys atsigręš į savo tėvus.“*

Pranašui Džozefui Smitui Viešpats apreiškė taurią doktriną, liečiančią šventas krikšto apeigas. Toji doktrina atėjo tuomet, kai kitos krikščionių bažnyčios mokė, kad mirtis neatšaukiamai, visam laikui nulemia sielos likimą. Jie mokė, kad pasikrikštiję yra apdovanojami nesibaigiančiu džiaugsmu, o kiti susidurs su amžina kančia, be išpirkimo vilties.

Viešpaties apreiškimas, kad per tinkamą kunigystės įgaliojimą galima atlikti vikarinius krikštus už mirusiuosius, pagrindė tokį Jo pareiškimą: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę.“¹ Vikarinis krikštas gali maloningai suteikti šias būtinas apeigas visiems vertiems mirusiesiems, kurie neatliko šių apeigų būdami gyvi.

Ši šlovingoji doktrina yra dar vienas liudijimas apie visa apimančią Jėzaus Kristaus Apmokėjimo prigimtį. Išgelbėjimą Jis parūpino kiekvienai atgailaujančiai sielai. Jo Apmokėjimas nugalėjo mirtį, tad Jis leidžia, kad verti mirusieji vikariškai gautų visas išgelbėjimo apeigas.

Prieš 150 metų parašytame laiške Džozefas Smitas pareiškė: „Šventieji turi privilegiją pasikrikštyti už ... savo mirusius giminaičius, ... kurie dvasioje priėmė Evangeliją iš ... tų, kuriems buvo pavesta juos mokyti.“² Vėliau jis pridūrė: „Tie šventieji, kurie nepaiso šio darbo savo mirusių artimųjų labui, rizikuoja savo pačių išgelbėjimu.“³

Pranašas Elija Džozefui Smitui Kirtlando šventykloje⁴ perdavė vikarinio darbo raktus, kad būtų išpildytas Viešpaties pažadas: „Jis vaikų širdyse pasodins jų tėvams duotus pažadus, ir vaikų širdys atsigręš į savo tėvus.“⁵

Po vėlesnių apreiškimų Džozefui Smitui ir po jo sekusiems pranašams atėjo supratimas ir nurodymai, kaip turi būti vykdomas šventyklos ir ją palaikantis šeimos istorijos darbas. Visi pranašai, pradėdant nuo Džozefo Smito, akcentavo būtinybę atlikti visas apeigas už save ir už savo mirusius protėvius.

Šventyklos ir šeimos istorijos darbas yra vienas darbas, padalintas į dvi dalis. Jie yra tarpusavyje susiję, panašiai kaip susijusios krikšto ir Šventosios Dvasios dovanos apeigos. Kai kurie nariai negali atlikti šių dviejų darbų dėl sveikatos ar atstumo iki šventyklos.

Prezidentas Hovardas V. Hanteris mokė:

„Turime atlikti savo išaukštinimui būtinas kunigystės apeigas šventykloje; po to šias būtinas apeigas turime atlikti už tuos, kurie šiame gyvenime neturėjo galimybės priimti Evangelijos. Darbas už kitus susideda iš dviejų žingsnių: pirmo, šeimos istorijos tyrinėjimo stengiantis nustatyti savo protėvius; ir antro, šventyklos apeigų atlikimo, kad jiems būtų suteikiama tokia pati galimybė, kaip ir gyviesiems.

Tačiau yra daug Bažnyčios narių, kuriems sunku pasiekti šventyklas. Jie daro viską, ką gali. Jie tiria šeimos istoriją, o kiti atlieka šventyklos apeigas už jų surastus protėvius. Yra dar tokių, kurie dalyvauja šventyklos darbe, bet netiria savo pačių šeimos istorijos. Nors jie atlieka dievišką tarnystę kitiems, tačiau jie netenka palaiminimo ieškoti savo pačių mirusių giminaičių, kaip tai dieviškai nurodė pastarųjų dienų pranašai. [...]

Supratau, kad tie, kurie užsiima šeimos istorijos tyrimu ir po to už savo surastus asmenis atlieka šventyklos darbą, patirs daugiau džiaugsmo dėl to, kad gavo abi palaimos puses.“⁶

Tėvas Danguje nori, kad visi mes gautume abi gyvybiškai svarbaus vikarinio darbo palaimos puses. Kitiems padėdant Jis parodė, kaip tam pasiruošti. Šių palaimų gavimas priklauso tik nuo jūsų ir manęs.

Bet kuris šventykloje jūsų atliekamas darbas yra turiningai praleistas laikas. Bet jei už savo pačių protėvius vikariškai

priimsite apeigas, tai tas praleistas laikas taps daug šventesnis ir patirsite dar didesnių palaimų. Pirmoji Prezidentūra yra pareiškusi: „Mūsų pirmutinė pareiga yra surasti ir nustatyti *savo pačių* protėvius.“⁷

Ar jūs, jaunuoliai, norite patikimo būdo atsikratyti priešininko įtakos savo gyvenime? Pasinerkite į savo protėvių paiešką, paruoškite jų vardus šventoms vikarinėms apeigoms šventykloje, o tada eikite į šventyklą ir už juos priimkite krikšto ir Šventosios Dvasios dovanos apeigas. Būdami vyresni galėsite taip pat dalyvauti atliekant kitas apeigas. Negaliu sugalvoti jokios kitos geresnės apsaugos nuo priešininko įtakos jūsų gyvenimui.

Kiekvienas Rusijos Rostovo prie Dono misijos jaunuolis gavo kvietimą suindeksuoti 2000 vardų ir tada šventyklos apeigoms paruošti bent vieną vardą iš savo pačių šeimos. Tie, kurie pasiekė šį tikslą, buvo pakviesti apsilankyti nujojoje Ukrainos Kijevo šventykloje. Vienas vaikas pasakojo: „Daug laiko praleisdavau žaisdamas kompiuterinius žaidimus. Bet kai pradėjau indeksavimą, žaidimams nebeliko laiko. Anksčiau pagalvodavau: „O ne! Kodėl taip yra?“ Bet kai šis projektas baigėsi, noro žaisti nebeturėjau. [...] Genealoginis darbas yra atliekamas čia žemėje, tačiau jis išlieka danguje.“

Daug ištikimų šventųjų yra atlikę savo šeimos genealoginį tyrimą ir naudojami Family Search programos teikiama galimybe rezervuoti vikarinę apeigų atlikimą savo šeimos nariams. Šio rezervavimo tikslas yra suteikti pakankamai laiko asmenims patiems atlikti apeigas už savo protėvius ir giminaičius. Šiuo metu yra rezervuota 12 milijonų vardų ir milijonai su jais susijusių apeigų. Daug vardų rezervuota keliems metams. Surasti protėviai be abejo nerimauja ir jaudinasi, kai jų vardai yra paruošiami apeigoms. Tačiau tų apeigų laukimas jiems daug džiaugsmo nesuteikia.

Mes raginame daug vardų rezervavusius žmones pasidalinti tais vardais su savo artimaisiais ar savo apylinkės, ar kuolo nariais, galinčiais padėti tą darbą pabaigti. Tai galite padaryti šventyklos korteles padalindami geranoriškiems savo apylinkės ir kuolo nariams arba per kompiuterinę Family Search programą

tuos vardus nusiųsdami tiesiai į šventyklą. Taip jau daug metų daro Sindi Blevins iš Kasperio, Vajomingo valstijos.

Sesuo Blevins pasikrikštijo paauglystėje ir nuo tada buvo vienintelė savo šeimos narė, prisijungusi prie Bažnyčios. Ji yra atlikusi labai didelį genealoginį darbą. Tačiau ji surinko pernelyg daug vardų, kad ji pati ar jos šeima pajėgtų užbaigti. Todėl sesuo Blevins tuos vardus nusiųtė į šventyklą. Pasak jos, paprastai per kelias savaites darbas yra atliekamas vienoje ar dviejose arčiausiai namų esančiose šventyklose. Jai labai patinka galvoti, kad galbūt jos draugai ir kaimynai iš jos pačios apylinkės ir kuolo padeda atlikti darbą dėl jos protėvių. Ji yra dėkinga už jų darbą.

Mano mylima žmona Dženin labai mėgo tyrinėti šeimos istoriją. Kai mūsų vaikai buvo maži, ji paprašydavo draugų prižiūrėti mūsų vaikus tam, kad kas kelias savaites ji turėtų kelias valandas patyrinėti mūsų šeimos genealogiją. Kai jauniausias vaikas paliko mūsų namus, savo asmeniniame dienoraštyje ji užrašė: „Aš ką tik priėmiau sprendimą ir noriu atsistojusi šaukte apie jį pranešti. Senasis Maiko miegamasis tapo mano genealogijos darbo kambariu. Jis gerai įrengtas aprašų tvarkymui bei darbavimuisi. Savo gyvenimą dabar sutelksiu į gyvybiškai svarbų šeimos tyrimą ir vardų siuntimą į šventyklą. Džiaugiuosi ir nekantrauju tai pradėti.“⁸

Kitoje dienoraščio vietoje parašyta: „Mel Olsen šeimos istorijos ofise įvyko stebuklas: man buvo įteiktos atspausdintos visų mano žinomų protėvių genealogijos, paimitos iš suskaitmenintų Ancestral File aprašų, nusiųstų į genealoginę bendriją. Daugiausia jos buvo sudarytos vykdant keturių kartų aprašymo programą, kurią Bažnyčia jau daug metų ragina daryti. Buvau priblokšta, kai pagalvojau, kiek daug darbo laukia manęs: iš organizacijų turiu atrinkti visus savo protėvių dokumentus ir tada kompiuteriu juos surinkti į pirmą Ancestral File laikmeną. Ir štai, prieš mane ant stalo guli nuostabios, sutvarkytos ir atspausdintos genealogijos. Buvau tokia laiminga ir priblokšta, kad apstulbusi prisėdau ir pradėjau iš laimės verkti. [...] Man, kuri jau trisdešimt metų taip atkakliai ir kruopščiai tyrinėja, visų šių aprašų skaitmeninimas yra tikrai labai džiugus. O kai pagalvoju apie tuos šimtus tūkstančių žmonių, kurie dabar ar greitai pradės skaitmeninti daugybę surašymų ir asmeninių

tyrimų diskų, [...] aš be galo džiaugiuosi. Tai tikrai Viešpaties darbas ir Jis jam vadovauja.“⁹

Jau pakankamai ragavau šio kilnaus darbo vaisių, kad žinočiau, jog Džozefui Smitui Elijos gražinti raktai leidžia mūsų širdims susijungti ir visiems mums susivienyti su pagalbos iš mūsų laukiančiais protėviais. Per mūsų darbą, atliktą su Gelbėtojo įgaliojimu šventose šventyklose čia žemėje, mūsų protėviai gauna gelbstinčias apeigas, leidžiančias jiems mėgautis amžinąja laime.

Praeityje, vedini gilaus įsitikinimo apie šio darbo šventumą, žmonės ištikimai imdavosi šio iššūkio, kuris prilygdavo vieno asmens pastangoms nupjauti visos Nebraskos javų derlių. Šiuo metu darbuojasi daug galingų kombainų. Visi kartu galime ir atliksime reikiamą darbą.

Liudiju, kad Elijos Dvasia visame pasaulyje paliečia daugelio Tėvo vaikų širdis ir dėl to negirdėtais tempais greitėja darbas už mirusiųosius.

O jūs? Ar jau meldėtės dėl darbo už savo protėvius? Atidėkite jūsų gyvenimui nereikšmingus darbus. Pasiryžkite nuveikti kažką, kas turės amžinas pasekmes. Galbūt jau patyrėte raginimą ieškoti protėvių, tačiau savęs nelaikote geneologu. Ar jau supratote, kad jums juo nereikia būti? Viskas prasideda nuo meilės ir nuoširdaus troškimo padėti tiems, kurie yra už uždangos ir negali sau padėti. Apsižvalgykite. Jūsų regione tikrai bus kažkas, kas galės jums padėti sėkmingai startuoti.

Tai nepaprastos abiejų uždangos pusių bendradarbiavimo pastangos, dvasinis darbas, kuriame pagalba teikiama abiem kryptimis. Kad ir kur pasaulyje bebūtumėte, su malda, tikėjimu, pasiryžimu, stropumu ir trupučiu pasiaukojimo galite galingai prisidėti. Pradėkite dabar. Pažadų, kad Viešpats padės surasti būdą. Dėl to jūs jausitės nuostabiai. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Jono 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas 2010), p. 453.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 110:13–16.
5. Doktrinos ir Sandorų 2:2; kursyvas pridėtas.
6. Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People“, *Liahona*, May 1995, p. 5–6.
7. Pirmosios Prezidentūros laiškas, 2012 m. vasario 29 d.; kursyvas pridėtas.

8. Jeanene Watkins Scott, personal journal, Apr. 1988.

9. Jeanene Watkins Scott, personal journal, Sept. 23, 1989.

Vienu žingsniu arčiau Gelbėtojo

Raselas T. Osgutorpė

Visuotinis Sekmadieninės mokyklos prezidentas

Atsivertimas yra viso Evangelijos mokymo ir mokymosi tikslas. Atsivertimas – tai ne vienkartinis įvykis. Tai viso gyvenimo siekis tapti tokiam kaip Gelbėtojas.

Šią vasarą žurnaluose *Liahona* ir *Ensign* pasirodė trumpas mano parašytas straipsnelis. Mano sūnus parašė man: „Tėti, galėjai pasakyti, kada išeis tavo straipsnis.“ Aš atsakiau: „Norėjau patikrinti, ar skaitote Bažnyčios žurnalus.“ Jis atrasė, kad jo 10-metė dukra „išlaikė“ patikrinimą. Ji paėmė iš pašto dėžutės *Ensign* žurnalą ir grįžusi namo jį perskaitė. Tada ji atėjo į mūsų kambarį ir parodė tą straipsnį mums.“

Mano anūkė perskaitė *Ensign*, nes norėjo mokytis. Ji veikė savo nuožiūra naudodama savo valios laisvę. Neseniai Pirmoji Prezidentūra patvirtino jaunimui skirtus naujus vadovėlius, kurie skatintų jaunų žmonių nuoširdų norą mokytis, gyventi pagal Evangeliją ir dalintis ja. Šiuos naujus vadovėlius jau galima skaityti internete. Sausio mėnesį juos pradėsime naudoti klasėse. (Daugiau informacijos apie naujuosius vadovėlius jaunimui ieškokite lds.org/youth/learn.)

Mokydamas žmones Gelbėtojas vertino jų valios laisvę. Jis parodė mums ne tik ko mokytis, bet ir kaip mokytis. Jis dėmesį sutelkdavo į mokinio poreikius. Jis padėdavo žmonėms patiems atrasti tiesą.¹ Jis visada išklausedavo jų klausimus.²

Šie nauji vadovėliai padės visiems mums namuose ir klasėse mokytis ir mokytis Gelbėtojo būdu.³ Tai darydami mes atsakysime į Jo kvietimą „ateik ir sek paskui mane“,⁴ kaip mokė vyresnysis

Robertas D. Heilsas. Kol šie nauji vadovėliai buvo sudarinėjami, mačiau pagalbinių organizacijų ir seminarijos vadovus bei mokytojus besitariančius su gimdytojais, kaip patenkinti savo mokinių poreikius. Mačiau merginas savo klasėse, vaikus Aarono kunigystės kvorumuose ir jaunimą Sekmadieninėje mokykloje besimokančius naudoti savo valios laisvę ir veikti savo nuožiūra.

Viena jaunimo Sekmadieninės mokyklos mokytoja ieškojo būdų padėti autizmu sergantiems vaikinams naudoti savo valios laisvę ir veikti savo nuožiūra. Kai ji paprašė klasės narius apibendrinti, ko jie mokėsi, ji nuogaštavo, kad tie du vaikinai gali neįvykdyti užduoties. Bet jie įvykdė. Vienas jų atsistojo apibendrinti, ko jis išmoko, ir tada pakvietė savo autizmu sergantį klasės draugą padėti jam. Kai pirmajam iškilo sunkumų, jo klasės draugas stovėjo šalia ir šnibždėjo jam į ausį, kad šis galėtų jaustis sėkmingai įvykdęs užduotį. Tą dieną mokė jie abu. Jie mokė, *ko* mokė Gelbėtojas, bet taip pat mokė, *kaip* mokė Gelbėtojas. Kai Gelbėtojas mokė, Jis mokė iš meilės tam, kurį Jis mokė, taip, kaip minėtas klasės draugas mokė savo draugą.⁵

Kai mokomės ir mokome Jo žodžio taip, kaip tai darė Jis, mes priimame Jo kvietimą „ateik ir sek paskui mane“. Paskui Jį sekame po žingsnį. Su kiekvienu žingsniu artėjame prie Gelbėtojo. Mes keičiamės. Viešpats žino, kad dvasinis augimas neįvyksta visas iš karto. Jis vyksta palaipsniui. Kiekvieną kartą priimdami Viešpaties kvietimą ir pasirinkdami sekti paskui Jį, mes tarsi žengiame keliu iki visiško atsivertimo.

Atsivertimas yra viso Evangelijos mokymo ir mokymosi tikslas. Atsivertimas – tai ne vienkartinis įvykis. Tai viso gyvenimo siekis tapti tokiam kaip Gelbėtojas. Vyresnysis Dalinas H. Ouksas priminė mums, kad „*žinotinė* pakanka. Kad atsiverstume, reikia *daryti* ir *tapti*.“⁶ Taigi mokymasis vardan atsivertimo yra nuolatinis pažinimo, darymo ir tapimo procesas. Taip pat ir mokymas vardan atsivertimo reikalauja svarbiausios doktrinos, kvietimo veikti pagal ją ir pažadėtų palaimų.⁷ Mokydami teisingos doktrinos, padedame mokiniui žinoti tiesą. Kviesdami veikti pagal ją, padedame jam pritaikyti doktriną, tai yra gyventi pagal ją. O atėjus Viešpaties pažadėtoms palaimoms, mes keičiamės. Kaip ir Alma, mes galime tapti naujais kūriniais.⁸

Naujieji vadovėliai jaunimui išleisti siekiant vieno pagrindinio tikslo – padėti jaunimui atsiversti į Jėzaus Kristaus Evangeliją. Neseniai Sekmadieninėje mokykloje mačiau, kaip vaikas pats atrado tiesą. Kai pastebėjau, kad jam sunku paaiškinti, kaip Apmokėjimas susijęs su jo paties gyvenimu, paklausiau, ar jis kada patyrė atleidimą. Jis atsakė: „Taip, tąkart, kai žaisdamas futbolą sulaužiau vaikinui nosį. Dėl to jaučiausi blogai. Maščiau, ką turėčiau daryti, kad pasijusčiau geriau. Taigi nuėjau į jo namus ir paprašiau man atleisti. Bet žinojau, jog to nepakanka. Taigi meldžiausi ir tada pajutau, kad Dangiškasis Tėvas atleido man taip pat. Štai ką man reiškia Apmokėjimas.“

Tądien klasėje pasidalinęs savo patyrimu jis perskaitė Jono 3:16: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų“ – ir tada paliudijo apie Apmokėjimo galią. Nuo tada ši doktrina jau nebebuvo abstrakti sąvoka šiam vaikinui. Ji tapo jo gyvenimo dalimi, nes jis iškėlė savo klausimą ir tada pasinaudojo savo valios laisve veikti.⁹

Šis vaikas tapo labiau atsivertęs, kaip ir jo bendraklasiai. Jie skyrė dėmesį svarbiausiai doktrinai studijuodami Raštus. Tuos šventus žodžius jie susiejo su savo gyvenimu ir tada paliudijo apie palaimas, patirtas dėl doktrinos pritaikymo gyvenime. Mokydami Jėzaus Kristaus Evangelijos susitelkiame į Raštus ir šiuolaikinių pranašų žodžius. Kad kiekvienam padėtume sustiprinti tikėjimą, liudijimą ir visiškai atsiversti, mes remiamės šventaisiais Raštais. Naujieji vadovėliai jaunimui padės visiems jų skaitytojams suprasti Dievo žodį ir gyventi pagal jį.

Mokydamas šventuosius Kosta Rikoje, rankoje laikiau vadovėlį *Teaching, No Greater Call* ir paklausiau: „Kas iš jūsų turite šį vadovėlį?“ Beveik visi pakėlė rankas. Šypsodamas tariau: „Esu tikras, kad skaitote jį kasdien.“ Mano nuostabai, pirmoje eilėje sėdinti sesuo pakėlė savo ranką, tuo patvirtindama, kad ji kasdien skaito tą vadovėlį. Paprašiau ją ateiti ant pakylos ir paaiškinti. Ji atsakė: „Kiekvieną rytą skaitau Mormono Knygą. Tada ką nors paskaitau iš *Teaching, No Greater Call*, kad tai, ką išmokau, savo vaikams galėčiau perteikti veiksmingiausiai.“

Ji norėjo mokytis ir mokyti Jo žodžio taip, kaip tai darė Jis. Todėl ji studijavo Jo žodį Raštuose, o tada studijavo, kaip mokyti Jo žodžio, kad jos vaikai galėtų visiškai atsiversti. Jos evangelinio

mokymosi ir mokymo pavyzdys, manau, atsirado ne iš karto. Ji nusprendė kažką daryti. Ir kuo daugiau darė tai, ką žinojo turinti daryti, tuo labiau Viešpats stiprino ją Savo kelyje.

Kartais kelias į atsivertimą gali būti ilgas ir sunkus. Mano svainis 50 metų buvo neaktyvus Bažnyčioje. Tik įžengęs į šeštą dešimtį jis priėmė Gelbėtojo kvietimą sugrįžti. Daugelis padėjo jam tame kelyje. Vienas namų mokytojas 22 metus kiekvieną mėnesį siuntė jam atvirukus. Bet jis pats turėjo nuspręsti, kad nori sugrįžti. Jis turėjo pasinaudoti savo valios laisve. Jis turėjo žengti pirmą žingsnį, o tada kitą ir dar kitą. Dabar jiedu su žmona yra užantspauduoti drauge ir jis tarnauja vyskupijoje.

Neseniai parodėme jam vaizdo medžiagą, kurią sukūrėme, kad padėtume vadovams ir mokytojams įdiegti naujus vadovėlius. Peržiūrėjęs tą vaizdo medžiagą, mano svainis atsilošė kėdėje ir susijaudinęs tarė: „Jei būčiau tai turėjęs, kai buvau jaunas, gal nebūčiau atpuolęs.“

Prieš keletą savaitių sutikau vaikina, kuris turėjo sunkumų. Paklausiau, ar jis Bažnyčios narys. Jis man atsakė, kad jis agnostikas, bet kad anksčiau buvo susidūręs su Bažnyčia. Kai pasakiau jam apie savo pašaukimą Sekmadieninėje mokykloje ir kad kalbėsiu visuotinėje konferencijoje, jis tarė: „O, jei jūs kalbėsite, aš pasižiūrėsiu tą sesiją.“ Tikiuosi, kad šiandien jis žiūri konferenciją. Žinau, kad jei jis žiūri, jis kažko išmoks. Šis Konferencijų centras yra nepaprasta vieta mokytis ir mokyti atsivertimo.

Gyvendami pagal principus, mokytus tų, kuriuos palaikome kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus, mokomės Gelbėtojo būdu.¹⁰ Mes vienu žingsniu priartėjame prie Jo. Šiai konferencijai artėjant prie pabaigos, kviečiu visus girdinčius mane žengti tą žingsnį. Kaip senovės nefitai mes galime sugrįžti į savo namus ir apmąstyti tai, kas buvo kalbėta, ir prašyti Tėvą, Kristaus vardu, kad galėtume suprasti.¹¹

Norime, kad kiekvienas jaunuolis suprastų. Norime, kad jie kiekvieną dieną mokytųsi, mokytų ir gyventų pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją. To Viešpats nori visiems savo vaikams. Kas bebūtumėte – vaikas, jaunuolis ar suaugęs – kviečiu jus ateiti ir sekti paskui Jį Jo pėdomis. Liudiju, kad žengiant kiekvieną žingsnį Viešpats stiprins mus. Jis padės mums nueiti likusį kelią.

Iškilus kliūtims, eikime toliau. Apnikus abejonėms, eikime toliau. Niekada nepasukime atgal. Niekada neatpulkime.

Liudiju, kad Dievas Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus gyvena. Liudiju, kad Gelbėtojas tebekviečia mus ateiti pas Jį, kaip Jis kvietė senovėje. Visi galime priimti Jo kvietimą. Visi galime mokyti, mokyti ir gyventi pagal Jo žodį Jo būdu po žingsnį artindamiesi prie Gelbėtojo. Tai darydami atsiversime iš tikrųjų. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Jono 3:1–7. Šioje ištraukoje Gelbėtojas atsakė į paties Nikodemo iškeltą klausimą. Jis galvojo apie Nikodemo poreikius. Jis leido Nikodemui pasinaudoti savo valios laisve mokyti. Jis padėjo Nikodemui pačiam rasti atsakymą į savo klausimą.
2. Žr. Jono 3:4; Džozefas Smitas–Istorija 1:18.
3. Žr. „Teaching the Gospel in the Savior’s Way“, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Žr. Luko 18:18–22.
5. Žr. 1 Jono 4:19.
6. Žr. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become“, *Liahona*, Jan. 2001, 41: „Liudyti reiškia žinoti ir pareikšti. Evangelija kviečia mus atsiversti, kas reiškia daryti ir tapti. Jei remsimės vien tik žinojimu ir liudijimu apie Evangeliją, būsimė tokioje pat palaimintoje, bet neišbaigtoje būsenoje kaip apaštalai, kuriuos Jėzus kvietė atsiversti. Visi pažįstame tokių, kurie turi stiprų liudijimą, bet nesieltgia pagal jį, kad atsiverstų.“
7. Žr. Abraomo 2:11.
8. Žr. Mozijo 27:24–26; 2 Korintiečiams 5:17.
9. Žr. David A. Bednar, „Watching with All Perseverance“, *Liahona*, May 2010, p. 43: „Ar padedame savo vaikams tapti savarankiškiems, veikiantiems ir siekiantiems mokytumo mokymusi ir tikėjimu, ar tik mokome juos laukti, kad juos mokytų ir veiktų? Ar esame gimdytojai, duodantys savo vaikams dvasinę žuvį, ar metodiškai padedame jiems veikti, patiems mokyti ir būti tvirtiems ir nepajudinamiems? Ar padedame savo vaikams uoliai prašyti, ieškoti ir belsti?“
10. Žr. Dennis B. Neuenschwander, „Living Prophets, Seers, and Revelators“, *Liahona*, Jan. 2001, p. 49–51.
11. Žr. 3 Nefio 17:3.

Viskas įvykdoma tikėjimu

Vyresnysis Markusas B. Nešas

Iš Septyniasdešimties

Tikėjimas padės mums saugiai kopti Evangelijos taku, įveikti visus mirtingojo gyvenimo iššūkius ir grįžti didingon mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon.

Visai neseniai mes – keli Nešų šeimos nariai – pėsčiomis užkopėme į Huaina Pikču, Peru kalnuose šalia senovės inkų miesto Maču Pikču griuvėsių esančią aukštą viršukalnę. Tai labai stati uola su kvapą gniaužiančiais vaizdais ir stačiais skardžiais. Liūdna, bet kai kurie keliautojai prarado savo gyvybę nukritę nuo to siauro, stataus takelio. Stengiantis išvengti tokių tragedijų, nuo to laiko prie tvirtos uolienos per visą Huaina Pikču šlaitą buvo pritvirtinti stiprūs lynai. Kopdami mes laikėmės už tų lynų, ir jie padėjo mums saugiai pasiekti viršūnę, iš kur atsivėrė didingas vaizdas!

Kaip ir Huaina Pikču esantis takelis, mūsų mirtingoji kelionė yra status ir sunkus kopimas, kuriam sėkmingai užbaigti reikia mūsų Dangiškojo Tėvo pagalbos. Tam Jis įtvirtino Evangelijos principus ir apeigas, kad vestų mus pas Gelbėtoją ir Jo gelbėjančią galią.¹ Pirmasis iš tų principų, tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi,² yra kaip tie lynai ant Huaina Pikču: jei bus tvirtai ir patikimai pritvirtintas prie „mūsų Išpirkėjo uolos“,³ tikėjimas padės mums saugiai kopti Evangelijos taku, įveikti visus mirtingojo gyvenimo iššūkius⁴ ir grįžti didingon mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon. Viskas įvykdoma tikėjimu.⁵

Tikėjimas yra tiek veiksmo, tiek galios principas.⁶ Jis „nereiškia tobulo pažinimo apie kažką; todėl, jei [tikime], [mes] viliamės to, kas nematoma, kas yra tikra“⁷. Jis reiškia per patyrimą ateinančių Dvasios patikinimą,⁸ kuris skatina mus veikti,⁹ kad sektume Gelbėtojo pavyzdžiu ir pamaldžiai laikytumės Jo

įsakymų netgi tada, kai reikia aukotis ir kęsti išmėginimus.¹⁰ Tikėjimas atneša mums Viešpaties galią, kuri tarp kitų dalykų pasireiškia viltimi įvyksiančiais gerais dalykais,¹¹ tikėjimą patvirtinančiais stebuklais¹² ir dieviška apsauga dvasiškuose ir žemiškuose reikaluose¹³.

Anos Rouli, ankstyvųjų Bažnyčios dienų pionierės, gyvenimas parodo, kaip tikėjimo naudojimas veikia mūsų gyvenimą į gerą. Našlė iš Anglijos, sesuo Rouli, panaudojo savo tikėjimą atsiliepdama į pranašo kvietimą rinktis į Sionę. Ji buvo Vilio rankinių vežimėlių grupėje, kuri 1856 m. rudenį kelyje susidūrė su giliomis sniego pusnimis. Kelionėje jie pateko į tokią padėtį, kad jos septyni vaikai tiesiog badavo. Ji rašė: „Man buvo skaudu matyti savo alkanus vaikus... Artėjo naktis, o vakarienei visai nebuvo ką valgyti. Kaip visada paprasčiau Dievo pagalbos. Atsiklaupusi prisiminiau apie du sukietėjusius jūrinius sausainius... likusius nuo kelionės per jūrą. Jie buvo nedideli ir tokie kieti, kad buvo neįmanoma juos sulaužyti. Be abejo, to nepakaktų pamaitinti 8 žmones, bet 5 kepalėlių ir 2 žuvų irgi nepakako pamaitinti 5000 žmonių, tačiau per stebuklą Jėzus tai padarė. Taigi su Dievo pagalba viskas yra įmanoma. Suradau tuos sausainius, įdėjau į puodą, užpyliau juos vandeniu ir paprasčiau Dievo palaiminimo. Tada puodą uždengiau dangčiu ir padėjau ant žarijų. Kai truputį vėliau nuėmiau dangtį, pamačiau, kad puodas pilnas maisto. Su visa šeima atsiklaupiau ir padėkojau Dievui už Jo gerumą. Tą vakarą mano šeima turėjo pakankamai maisto.“¹⁴

Iš Anos Rouli gyvenimas pagal Evangeliją reikalavo didelių asmeninių aukų. Kai jai prireikė pagalbos, ji maldoje jos paprašė. Dėl savo tikėjimo ji buvo kupina vilties ir stebuklingu būdu buvo aprūpinta maistu savo šeimai. Viešpats taip pat ją palaimino amžinai reikšmingu sugebėjimu „išverti tikėjime iki galo“¹⁵. Nepaisant neaiškios ateities, ji nereikalavo sužinoti, kaip jai reikės pamaitinti savo vaikus kitą dieną. Vietoj to ji tik kantriai laukė, pasitikėjo Viešpačiu¹⁶ ir su viltimi veržėsi pirmyn – darė lygiai taip, kaip giedama šioje nuostabioje giesmėje:

*Vesk, maloni šviesa, apgaubiančioje tamsoje vesk mane pirmyn!
Naktis tamsi, o aš – toli nuo namų, vesk mane pirmyn!
Sustiprink mano kojas, aš neprašau apžvelgti
Tolių tolimų – užtenka man matyti tik per vieną žingsnį.¹⁷*

Taip pat ir mes galime panaudoti tokį tikėjimą Viešpačiu, tikėdami ir pasikliaudami, kad mūsų geras ir ištikimas Dievas¹⁸ palaimins mus Savo stebuklinga, atitinkančia mūsų aplinkybes galia Savo pasirinktu laiku. Taip darydami mes pamatysime savo gyvenime pasireiškančią Dievo ranką.

Viešpats mums įsako pasiimti „tikėjimo skydą, su kuriuo būsite pajėgūs užgesinti *visas* ugningas nelabųjų strėles“¹⁹. Šėtonas panaudos tokius įrankius, kaip abejonės, baimė ar nuodėmė, kad gundytų mus paleisti iš rankų tikėjimą ir prarasti jo teikiamą apsaugą. Išstirkime paeiliui visus šiuos tikėjimo iššūkius, kad galėtume juos atpažinti ir nepaisyti priešininko pagundų.²⁰

Pirma, dėl netikėjimo Viešpačiu ar Jo Evangelija būna taip, kad mes priešinamės Dievo Dvasiai.²¹ Viešpaties priešnuodis abejonėms yra paprastas. Kaip skelbė karalius Benjaminas: „Tikėkite Dievą; tikėkite, kad jis yra ir kad jis sukūrė visa tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad jis turi visą išmintį ir visą galią tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad žmogus nesuvokia visko, ką gali suvokti Viešpats.“²²

Jei dėl netikėjimo ar abejonių jūsų tikėjimas susvyruoja, atminkite, kad netgi senovės apaštalai maldavo Viešpatį: „Sustiprink mūsų tikėjimą.“²³ Atsimenant, kad tikėjimas ir suvokimas yra neišvengiami porininkai, apmąstykite tokią analogiją: tikėjimas ir suvokimas yra kaip du lėktuvo sparnai. Abu reikalingi skrydžiui. Jei jums atrodo, jog suvokimas prieštarauja tikėjimui, stabtelkite ir prisiminkite, kad mūsų matymas yra labai ribotas lyginant su Viešpaties.²⁴ Neatmeskite tikėjimo lygiai taip, kaip skrydžio metu nuo lėktuvo neatskirtumėte sparno. Geriau puoselėkite tikėjimo dalelę ir leiskite jo kuriamai vilčiai būti jūsų sielos – ir jūsų suvokimo – inkaru.²⁵ Dėl to mums įsakyta siekti „mokytum... mokymusi *ir taip* pattikėjimu“.²⁶ Atminkite, tikėjimas eina prieš stebuklus ir juos sukuria; stebuklus, kurių iš savo patirties galbūt negalime

tiesiogiai paaiškinti, pavyzdžiui, pilno virintuvo maisto iš dviejų mažų sausainių arba paprasčiausiai kaip, nepaisant visų sunkumų, išverti tikėjime.²⁷

Antra, baimė išblaško ir silpnina tikėjimą Gelbėtoju. Viena audringą naktį apaštalas Petras žvelgė į Viešpatį ir ėjo vandeniui, kol nukreipė savo žvilgsnį ir „pamatęs vėjo smarkumą... nusigando“, o tada ėmė skęsti audringoje jūroje.²⁸ Jis būtų galėjęs ir toliau eiti, jei nebūtų išsigandęs! Užuoat kreipę dėmesį ir bijoję smarkaus vėjo ir bangų savo gyvenime, žvelkime į Viešpatį, kuris mus kviečia: „Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite.“²⁹

Trečia, nuodėmė silpnina Dvasios buvimą mūsų gyvenime, o be Šventosios Dvasios mums stigs dvasinės ištvėrmės laikytis tikėjimo ir jį naudoti. Geriausia naudoti savo tikėjimą neliečiant „piktos dovanos nė to, kas nešvaru“³⁰ ir „stropiai [laikantis] visų... įsakymų, kad... jūsų tikėjimas neapleisų jūsų, ir jūsų priešai netriumfuotų virš jūsų“³¹. Jei nuodėmė sutersė jūsų gyvenimą, aš kviečiu jus panaudoti „tikėjimą atgailai“³² ir Gelbėtojas per Apmokėjimą išvalys ir sutvarkys jūsų gyvenimą.

Broliai ir seserys, Viešpats pagal mūsų tikėjimą įvykdys savo pažadus ir padės mums įveikti visus sunkumus.³³ Tą Jis padarė Anai Rouli, tą daro savo žmonėms visose tautose visais amžiais ir per visas kartas. Kadangi Jis – „stebuklų Dievas“ ir „nesikeičia“, Jis panašiai palaimins visus mus viltimi, apsauga ir galia pagal mūsų tikėjimą Juo.³⁴ Tvirtas tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip lynai Huaina Pikču takelyje padės jums ir jūsų artimiesiems prisitvirtinti prie „mūsų Išpirkėjo uolos“ ir Jo neprilygstamos gelbėjančios galios.³⁵

Prezidentas Tomas S. Monsonas sakė: „Ateitis yra tiek šviesi, koks jūsų tikėjimas.“³⁶ Liudiju apie tą viltį teikiančią tiesą ir visus mus kviečiu tvirtai veržtis pirmyn su tikėjimu Viešpačiu „nė kiek neabejojant“³⁷. Žinau, kad Gelbėtojas gyvas, Jis yra „[mūsų] tikėjimo kūrėjas ir išbaigėjas“³⁸ ir atsilygina Jo uoliai ieškantiesiems.³⁹ Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:19–21.
2. Žr. Tikėjimo Teiginių 1:4.
3. Helamano 5:12.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 76:53.
5. Žr. Etero 12:3.

6. Žr. *Lectures on Faith* (1985), 3; t. p. žr. Jokūbo knygos 4:6; Etero 12:7–22; Hebrajams 11:4–40.
7. Almos 32:21.
8. Žr. Džozefo Smito vertimo, Hebrajams 11:1 (išnaša b).
9. Žr. 2 Nefio 25:23; Almos 34:15–17; Etero 12:6; Jokūbo 2:17–26.
10. Žr. Etero 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Žr. Moronio 7:40–42.
12. Žr. Raštų rodyklė, „Tikėjimas, tikėti“; t. p. žr. Mormono 9:8–21; Moronio 7:33–37.
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 27:17; Almos 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, in Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* 2006), 113.
15. Doktrinos ir Sandorų 20:25.
16. Izaijo 40:31.
17. „Lead, Kindly Light“, *Hymns*, no. 97.
18. Žr. Jokūbo 4:10; Mormono 9:9.
19. Doktrinos ir Sandorų 27:17; kursyvas pridėtas.
20. Žr. 1 Nefio 8:33–34; Almos 37:33; Doktrinos ir Sandorų 20:22.
21. Žr. Almos 32:28.
22. Mozijo 4:9.
23. Luko 17:5.
24. Žr. Mozijo 4:9–10; Patarlių 3:5–7; Izaijo 55:8–9.
25. Žr. Etero 12:4.
26. Doktrinos ir Sandorų 88:118; kursyvas pridėtas.
27. Žr. Moronio 7:33–38; Etero 12:19.
28. Žr. Mato 14:25–31.
29. Doktrinos ir Sandorų 6:36.
30. Moronio 10:30.
31. Doktrinos ir Sandorų 136:42.
32. Žr. Almos 34:15–17; t. p. žr. Etero 12:3.
33. Žr. Etero 12:29; Almos 7:27.
34. Žr. Mormono 9:18–21; t. p. žr. Moronio 7:33–38; Almos 37:16–17.
35. Helamano 5:12.
36. Thomas S. Monson, „Be of Good Cheer“, *Liahona*, May 2009, p. 92.
37. Žr. Jokūbo 1:6–8.
38. Moronio 6:4; t. p. žr. Hebrajams 12:2.
39. Hebrajams 11:6; t. p. žr. Etero 12:41.

Tapk tikroju mokiniu

Vyresnysis Danielius L. Džonsonas

Iš Septyniadešimties

Pakludami Jo įsakymams ir tarnaudami artimui, mes tampame geresniais Jėzaus Kristaus mokiniais.

Tie, kurie įžengė į krikšto vandenį ir priėmė Šventosios Dvasios dovaną, sudarė sandorą, kad esame pasiryžę priimti Kristaus vardą, arba kitaip tariant, pasiskelbėme esą Viešpaties mokiniai. Kiekvieną savaitę atnaujiname tą sandorą priimdami sakramentą ir parodome savo mokinystę savo gyvenimo būdu. Tokia mokinystė buvo puikiai pademonstruota neseniai vykusiuose įvykiuose Meksikoje.

Šiaurinėje Meksikoje vaisius auginančioms bendruomenėms pavasaris buvo gražus. Vaismedžiai intensyviai žydėjo ir buvo tikimasi gausaus derliaus. Buvo planuojama gražinti paskolas, atnaujinti seną įrangą ir sodus, taip pat įvykdyti asmeninius įsipareigojimus, tokius kaip šeimos narių išlaidos mokslui. Buvo planuojamos net šeimos atostogos. Ore tvyrojo optimizmas. Tuomet, kovo pabaigoje, pirmadienio popietę užklupo žieminė audra ir pradėjo snigti. Snigo maždaug iki kitos dienos 3 val. ryto. Po to, išsisklaidžius debesims, staiga atšalo. Visą naktį ir ankstų rytą buvo telkiamos visos pastangos išsaugoti bent dalį vaisių derliaus. Bet visa tai buvo bergždžia. Paprasčiausiai buvo per šalta ir derlius visiškai sušalo. Nebeliko vaisių, kuriuos būtų galima nuskinti ir parduoti šiais metais. Antradienis išaušo kartu su piktinančia ir į nevilgtį varančia visų tų dar vakar puoselėtų nuostabių planų, vilčių ir svajonių netektimi.

Apie šį šiurpų antradienio rytą gavau elektroninį laišką iš Sandros Heč, Džono Hečo, tuometinio Kolonija Huarez Čihuahua šventyklos prezidentūros pirmojo patarėjo, žmonos. Pacituosiu laiško fragmentus: „Džonas atsikėlė anksti ryte apie 6:30 ir

nuskubėjo į šventyklą išsiaiškinti, ar turėtume šį rytą atšaukti sesiją. Grįžęs jis pranešė, kad automobilių stovėjimo aikštelė ir kelias buvo švarūs, todėl nusprendėme neatšaukti sesijos. Pamanėme, kad galbūt tie darbuotojai, kurie neturėjo vaismedžių sodų, atvyks ir mes galėsime visus juos suburti į sesiją. [...] Mus labai įkvėpė tai, kad matėme, kaip vienas po kito rinkosi žmonės. Štai jie buvo čia, visiškai nemiegoję ir suvokę, kad jų visas derlius prarastas. [...] Aš juos stebėjau per pasirošimo susirinkimą ir mačiau, kaip jiems sunku išlikti žvaliems. Bet vietoje to, kad manytų, jog turi priežastį neatvykti, jie buvo čia. Sesijoje dalyvavo 38 žmonės (pilna sesija)! Mums tai buvo pakylėjantis rytas ir mes dėkojome Dangiškajam Tėvui už gerus žmones, kurie atlieka savo pareigą nepriklausomai nuo aplinkybių. Šį rytą pajaučiau ypatingą dvasią. Esu įsitikinusi, kad Jis buvo patenkintas žinodamas, jog mes mylime Jo namus ir jaučiame, kad tai gera vieta būti tokį sunkų rytą.“

Tačiau tuo pasakojimas nesibaigia, o tęsiasi ir dabar.

Dauguma tų, kurie prarado savo vaisius turėjo laisvos žemės, kur galėjo šiam sezonui pasodinti daržovių, tokių kaip čili pipirų arba pupelių. Šios daržovės turėjo suteikti šiek tiek pajamų, kurių turėjo pakakti, kad išsiverstų iki kitų metų vaismedžių derliaus. Tačiau buvo vienas geras brolis, kuris turėjo jauną šeimą, bet neturėjo papildomos žemės ir jam grėsė metai be jokių pajamų. Kiti bendruomenės nariai matydami šio brolio tragišką situaciją, ėmėsi iniciatyvos ir už savo lėšas parūpino žemės sklypą, panaudodami savo įrangą jį apdirbo ir davė jam čili pipirų sėklų, kad galėtų jas pasodinti.

Aš pažįstu tuos žmones, apie kuriuos ką tik kalbėjau. Kadangi juos pažįstu, nesistebiu tuo, ką jie padarė. Bet tie, kurie jų nepažįsta, tikriausiai užduos du klausimus ir abu prasidės žodeliu *kodėl*.. Kodėl nemiegoję visą naktį jie atėjo į šventyklą vykdyti savo pareigos ir tarnauti tik tam, kad suvoktų, jog ką tik prarado didžiąją dalį savo visų metų derliaus? Kodėl jie panaudojo tai, ko turėjo labai mažai ir kas jiems buvo brangus šaltinis, kad padėtų kitam, esančiam beviltiškoje padėtyje, kuomet jų pačių finansinė padėtis buvo kritinė?

Jei suprantate, ką reiškia būti Jėzaus Kristaus mokiniu, žinote atsakymus į šiuos du klausimus.

Sandoros būti Kristaus mokiniu sudarymas yra visą gyvenimą trunkančio proceso pradžia ir kelias ne visada yra lengvas. Atgailaudami dėl savo nuodėmių ir stengdamiesi daryti tai, ko Jis iš mūsų norėtų, tarnaudami artimui, kaip Jis tarnautų jiems, mes neišvengiamai tampame panašesni į Jį. Tapti tokiais kaip Jis ir būti viena Jame yra mūsų galutinis tikslas ir siekis – iš esmės tikrosios mokinystės tikrasis apibrėžimas.

Atvykęs į Amerikos žemyną Gelbėtojas paklausė Savo mokinių: „Tad kokie vyrai jūs turėtumėt būti?“ Ir vėliau Pats atsakė į Savo klausimą: „Iš tiesų sakau jums – tokie, kaip aš esu“ (3 Nefio 27:27).

Tapti tokiais, kaip Gelbėtojas, nėra lengva užduotis, ypač pasaulyje, kuriame gyvename. Susiduriame su kliūtimis ir priešininku praktiškai kiekvieną mūsų gyvenimo dieną. Tam yra priežastis ir tai yra vienas iš svarbiausių mirtingojo gyvenimo tikslų. Kaip parašyta Abraomo 3:25: „Ir tuo išmėginsime juos, kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.“

Šie sunkumai ar išbandymai skiriasi savo forma ir intensyvumu. Bet nei vienas nepaliks šio žemiškojo gyvenimo, nepraėjęs pro juos. Dažniausiai mes įsivaizduojame išbandymus kaip derliaus ar darbo netekimą, mylimo žmogaus mirtį, ligą, fizinį, protinį arba emocinį neįgalumą, skurdą arba draugų netektį. Tačiau atrodančių vertingais daiktų įgijimas gali sukelti išdidumo pavojų, kuomet mes labiau siekiame žmonių garbės nei dangaus palankumo. Tai gali būti pasaulinis populiarumas, viešas pripažinimas, dideli fiziniai sugebėjimai, artistiški arba sportiniai talentai, sėkmė arba turtai. Kalbant apie šiuos išbandymus, gali kilti minčių, panašių į Tevijo išreikštas spektaklyje *Smuikininkas ant stogo*: „Jei turtai yra prakeiksmas, tegul Dievas mane taip jais prakeikia, kad nesugebėčiau iš jų išsivaduoti.“¹

Tačiau šios pastarosios išbandymų formos yra kur kas labiau bauginančios ir sunkiau nugalimos nei pirma minėtos. Mūsų mokinystė bus ugdoma ir įrodoma ne išbandymų, su kuriais susiduriame, formomis, bet tuo, kaip juos įveiksime. Kaip mus mokė prezidentas Henris B. Airingas: „Taigi didysis gyvenimo išbandymas yra įsitikinti, ar mes įsiklausysime ir paklusime

Dievo įsakymams gyvenimo audrose. Išbandymas yra ne išverti audras, bet, joms siautėjant, teisingai pasirinkti. O gyvenimo tragedija – tai tame išbandyme patirti nesėkmę ir tokiu būdu patirti nesėkmę ruošiantis grįžti šlovėje į savo dangiškus namus“ („Dvasinis pasiruošimas: pradėkime neatidėliodami ir būkime pastovūs“, 2005 m. spalio mėn. visuotinės pusmetinės konferencijos medžiaga).

Didžiuojuosi, kad esu 23 vaikaičių senelis. Jie nesiliauja manęs stebinti savo amžinųjų tiesų suvokimu net būdami dar labai jauni. Ruošdamasis šiam pasisakymui paprasčiau kiekvieno iš jų atsiųsti man trumpą apibrėžimą, ką jiems reiškia būti Jėzaus Kristaus mokiniu arba pasekėju. Iš visų jų gavau nuotabius atsakymus, bet su jumis norėčiau pasidalinti tik aštuonmečio Bendžemino atsakymu: „Būti Jėzaus Kristaus mokiniu reiškia būti pavyzdžiu. Tai reiškia būti misionieriumi ir pasiruošti būti misionieriumi. Tai reiškia tarnauti kitiems. Tai reiškia skaityti Raštus ir melstis. Tai reiškia švęsti Šabo dieną. Tai reiškia klausytis Dvasios raginimų. Tai reiškia eiti į bažnyčią ir vykti į šventyklą.“

Aš pritariu Bendžaminui. Mokinystė reiškia daryti ir tapti. Pakludami Jo įsakymams ir tarnaudami artimui, mes tampame geresniais Jėzaus Kristaus mokiniais. Paklusnumas ir pasidavimas Jo valiai suteikia Šventosios Dvasios partnerystę, kuri kartu su savimi atsineša ramybės, džiaugsmo ir saugumo palaiminimus, visada lydinčius trečiąjį Dievybės narį. Jie negali ateiti kitu keliu. Galų gale, tik visiškai pasidavimas Jo valiai padeda mums tapti panašesniems į mūsų Gelbėtoją. Kartojau, tapti tokiais, kaip Jis, ir būti viena su Juo, yra mūsų galutinis tikslas ir siekis – iš esmės tikrosios mokinystės tikrasis apibrėžimas.

Mokinystė yra tai, ką mačiau vykstant Kolonija Huarezo šventykloje ir šalia jos esančiuose laukuose, kur broliai ir seserys su tikėjimu dar kartą patvirtino savo įsipareigojimus Dievui ir vienas kitam, nepaisant labai sunkių išbandymų.

Aš liudiju, kad pakludami Jo įsakymams, tarnaudami kitiems ir savo valią pajungdami Jo valiai, mes iš tiesų tapsime tikri Jo mokiniai. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Note

1. Žr. Joseph Stein, Jerry Bock,
Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof*
(1964), p. 61.

Sakramento palaiminimai

Vyresnysis Donas R. Klarkas

Iš Septyniasdešimties

Jei kiekvieną savaitę priimdami sakramentą jausime dėkingumą už Jėzaus Kristaus Apmokėjimą, atnaujinsime savo krikšto sandoras, pajusime atleidimą ir Šventosios Dvasios įkvėpimą, tai būsime palaiminti.

Aš užaugau Reksburge, Aidaho valstijoje, kur įtaką man darė nuostabi šeima, draugai, mokytojai ir vadovai. Visų mūsų gyvenimuose buvo ypatingų įvykių, kurie palietė mūsų širdis ir viską pakeitė amžiams. Vienas toks atsitikimas įvyko mano jaunystėje. Jis pakeitė mano gyvenimą.

Aš visada buvau aktyvus Bažnyčios narys ir tobulėjau per Aarono kunigystę. Kai buvau paauglys, mano mokytojas, brolis Džeikobas paprašė, kad ant kortelės užrašyčiau apie ką galvoju per sakramentą. Paėmęs kortelę pradėjau rašyti. Pirmos sąrašė buvo prieš dieną laimėtos krepšinio varžybos. Po jo – pasimatymas po rungtynių, ir taip sąrašas tęsėsi. Toli gražu ne pirmas sąrašė ir neišskirtas buvo Jėzaus Kristaus vardas.

Kiekvieną sekmadienį pildydavome naują kortelę. Man, jaunam Aarono kunigystės turėtojui, sakramento apeiga ir susirinkimas įgijo naują, platesnę dvasinę reikšmę. Ėmiau su nekantrumu laukti sekmadienio ir galimybės priimti sakramentą suvokdamas, kad Gelbėtojo Apmokėjimas mane keičia. Kiekvieną sekmadienį iki pat šios dienos, priimdamas sakramentą, galiu pažiūrėti į kortelę ir peržiūrėti savo sąrašą. Dabar visada mano sąrašė pirmiausia yra žmonijos Gelbėtojas.

Naujajame Testamente skaitome apie Gelbėtojo susitikimą su savo Apaštalais aukštutiniame kambaryje Paschos vakarienei.

„Ir, paėmęs duonos, jis padėkojo, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. *Tai darykite mano atminimui.*“

Lygiai taip pat po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, *kuris už jus išliejamas.*“¹

Jėzus tokiu pat būdu įvedė sakramento apeigą, kuomet lankėsi pas Nefitus.² Ėmiau suprasti šių dviejų įvykių svarbą.

Prezidentas Deividas O. Makėjus sakė: „Esu įkvėptas pabrėžti, kuris Viešpaties įsteigtas susirinkimas yra pats svarbiausias susirinkimas Bažnyčioje – tai yra sakramento susirinkimas.“³ Jei tinkamai pasiruošime sakramentui, tai galėsime keisti savo gyvenimus. Norėčiau pateikti penkis pasiūlymus, galinčius palaiminti mūsų gyvenimus, jei vertai priimsime sakramentą.

I. Jauškite dėkingumą už Jėzaus Kristaus Apmokėjimą

Pirmasis principas – per sakramento apeigą jausti dėkingumą Dangiškajam Tėvui už Jo Sūnaus Apmokėjimą. Istorija, kurią papasakosiu, yra apie sakramento išnešiojimą:

„Sakramento apeigai neteikiau didelės reikėmės iki to sekmadienio, kuomet buvau iššventintas į diakonus. Tą popietę aš pirmą kartą išnešiojau sakramentą. Prieš susirinkimą vienas iš diakonų mane įspėjo: „Stebėk brolių Šmidtą. Tau gali tekti jį pažadinti!“ Galiausiai atėjo laikas man dalinti sakramentą. Prie pirmų šešių eilių man neblogai sekėsi. Vaikai ir suaugusieji priėmė duoną per daug nesusimąstydami ir be sunkumų. Tuomet atėjau prie septintos eilės, eilės, kurioje visada sėdėjo brolis Šmidtas. Nustebau. Užuoat miegojęs, jis buvo labai žvalus. Priešingai nei kiti, duoną paėmė taip, jog atrodė, kad tai daro giliai susimąstęs ir pagarbiai.

Po kelių minučių nešinas vandeniui aš vėl priėjau prie septintos eilės. Šį kartą mano draugas buvo teisus. Brolis Šmidtas sėdėjo nulenkęs galvą ir užmerkęs savo dideles vokiškas akis. Jis atrodė taip, lyg būtų giliai įmigęs. Ką turėjau daryti ar sakyti? Akimirka pažvelgiau į jo kaktą, susiraukšlėjusią ir išsvargintą ilgamečio triūso ir sunkumų. Bažnyčios nariu jis tapo paauglystėje ir savo mažame Vokietijos miestelyje dažnai buvo persekiojamas. Liudijimų susirinkime daugybę kartų girdėjau pasakojimą apie tai. Galiausiai nusprendžiau bakstelėti jam į petį

tikėdamasis jį pažadinti. Man besirengiant tai padaryti jis lėtai pakėlė galvą. Jo skruostais riedėjo ašaros, o kai pažvelgiau į jo akis, pamačiau meilę ir džiaugsmą. Jis tyliai ištiesė ranką ir paėmė vandenį. Nors man tada buvo tik dvylika metų, aš vis dar aiškiai pamenu tą jausmą, kurį jutau stebėdamas kaip šis pagyvenęs raukšlėtas vyriškis priima sakramentą. Nė kiek neabejodamas žinojau, kad jis sakramentui jautė kažką tokio, ko pats niekada nejutau. Tuomet aš nusprendžiau, kad noriu jausti tą patį.⁴

Brolis Šmidtas bendravo su dangumi ir dangus bendravo su juo.

II. Atminkite, kad mes atnaujiname krikšto sandoras

Antrasis principas yra atminti, kad priimdami sakramentą mes atnaujiname krikšto sandoras. Kai kurie mūsų pažadai, aprašyti ir Raštuose, yra:

„[Norėti] įeiti į Dievo kaimenę ir vadintis jo žmonėmis, ... nešti vienas kito naštas, ... gedėti su tais, kurie gedi, ... ir būti Dievo liudytojais.“⁵

„[Ateiti] su sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, ... [pasiryžti] priimti Jėzaus Kristaus vardą, [apsispręsti] tarnauti jam iki galo“⁶ ir laikytis Jo įsakymų, ir visuomet Jį atminti.⁷

Sakramento maldos primena šias sandoras. Kuomet priimame sakramentą, mes atnaujiname savo įsipareigojimą laikytis šių sandorų. Manau, būtų tinkama, jei sakramento maldas įsimintume savo protais ir širdimis. Tai padės mums susitelkti ties savo krikšto sandorų atnaujinimu. Nesvarbu, ar krikšto metu buvome aštuonerių ar aštuoniasdešimties metų, bet tikiuosi mes niekad nepamiršime tos dienos ir sudarytų sandorų.

III. Sakramento metu galime jausti savo nuodėmių atleidimą

Trečia, sakramento metu galime jausti savo nuodėmių atleidimą. Jei prieš sakramento susirinkimą skyrėme laiko atgailai už savo nuodėmes, tai iš sakramento susirinkimo galime išeiti jausdamiesi švarūs ir tyri. Prezidentas Boidas K. Parkeris sakė: „Sakramentas atnaujina atleidimo procesą. Kiekvieną sekmadienį atliekama apeiga yra apeiga, skirta atnaujinti atleidimo procesą.

[...] Kiekvieną sekmadienį jūs apsisvalote, kad atėjus laikui ir jums mirus jūsų dvasia būtų švari.“⁸ Sakramento priėmimas vertai gali padėti mums jaustis taip, kaip jautėsi karaliaus Benjamino žmonės, kurie „buvo pripildyti džiaugsmo, gavę savo nuodėmių atleidimą ir turėdami sąžinės ramybę.“⁹

IV. Galime gauti įkvėpimą kaip išspręsti savo problemas

Ketvirtasis principas yra tai, kad sakramento apeigos metu galime gauti įkvėpimą kaip išspręsti savo problemas. Kai Bolivijoje buvau misijos prezidentu, kartu su žmona Meri Ana buvome palaiminti galimybe dalyvauti misijos prezidentų seminare, kuriame dalyvavo prezidentas Henris B. Airingas. Tame seminare jis mokė, kad yra trys būdai, kaip pasiruošti gauti naudos iš susirinkimo. Turėtume ateiti su savo problemomis kaip nuolankūs, pasiruošę mokytis vaikai, trokštantys padėti kitiems Dievo vaikams.

Nuolankiai ateidami į sakramento susirinkimą, galime būti palaiminti – gauti įkvėpimą, kaip išspręsti savo kasdienes problemas. Turime ateiti pasiruošę, nusiteikę klausytis ir nesiblaškyti. Raštuose skaitome: „Bet štai, aš sakau tau, jog tu turi *ištirti tai* savo protu; tada turi manęs *paklausti, ar tai teisinga*; ir jeigu tai teisinga, aš padarysiu, kad *tavo širdis tavyje degs*; todėl tu *pajusi, kad tai teisinga*.“¹⁰ Mes galime sužinoti, ką turėtume padaryti, kad išspręstume savo problemas.

V. Sakramento priėmimas vertai padės mums prisipildyti Šventosios Dvasios

Penktasis principas, sakramento priėmimas vertai padės mums prisipildyti Šventosios Dvasios. Įsteigdamas sakramento apeigą Savo apsilankymo pas nefitus metu, Jėzus pareiškė: „Tas, kuris valgo šitą duoną, valgo mano kūno savo sielai; ir tas, kuris geria šito vyno, geria mano kraujo savo sielai; ir jo siela niekada nealks ir netrokš, bet bus pripildyta.“¹¹ Jiems buvo pažadėta, kad jei jie alks ir trokš teismo, jie bus pripildyti Šventosios Dvasios. Sakramento malda taip pat pažada, kad jei laikysimės sandorų, su mumis visuomet bus Jo Dvasia.¹²

Vyresnysis Melvinas Dž. Balardas sakė: „Aš liudiju, kad sakramento apeigos metu yra dvasia, kuri sušildo sielą nuo galvos iki kojų, ir gali jausti, kaip dvasios žaizdos užgyja ir našta

nukeliama. Paguoda ir laimė ateina tai sielai, kuri yra verta ir nuoširdžiai trokšta priimti šį dvasinį maistą.“¹³

Jei kiekvieną savaitę priimdami sakramentą jausime dėkingumą už Jėzaus Kristaus Apmokėjimą, atnaujinsime savo krikšto sandoras, pajusime atleidimą ir Šventosios Dvasios įkvėpimą, tai būsime palaiminti. Sakramento susirinkimas visada bus nuostabus, jei sakramento apeiga bus mūsų garbinimo šerdis. Reiškiu dėkingumą už Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Aš žinau, kad jis gyvas. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Luko 22:19–20; kursyvas pridėtas.
2. Žr. 3 Nefio 18.
3. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1929, p. 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual, 1979), p. 417.
5. Mozijo 18:8–9.
6. Doktrinos ir Sandorų 20:37.
7. Žr. Doktrinos ir Sandorų 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), p. 196.
9. Mozijo 4:3; kursyvas pridėtas.
10. Doktrinos ir Sandorų 9:8; kursyvas pridėtas.
11. 3 Nefio 20:8.
12. Žr. Doktrinos ir Sandorų 20:77.
13. Melvin J. Ballard, in Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), p. 149.

Atsivertę į Viešpatį

Vyresnysis Deividas E. Bednaris

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Žinojimas, kad Evangelija yra tikra, sudaro liudijimo esmę. Nuolatinė ištikimybė Evangelijai sudaro atsivertimo esmę.

Savo kalboje susitelksiu ties ryšiu tarp liudijimo, kad Jėzus yra Kristus, gavimo ir tapimo atsivertusiu į Jį ir Jo Evangeliją. Paprastai liudijimą ir atsivertimą nagrinėjame atskirai, jų nesiedami. Tačiau tuos du svarbius dalykus aptardami kartu, pamatome vertingą perspektyvą ir įgyjame didesnę dvasinį įsitikinimą.

Meldžiuosi, kad Šventoji Dvasia mokytų ir ugdytų kiekvieną iš mūsų.

O kuo jūs mane laikote?

Daug apie liudijimą ir atsivertimą galime pasimokyti iš apaštalo Petro tarnystės.

Jėzus atėjęs į Pilypo Cezarėjos pakrantę Savo mokiniams uždavė šį veriantį klausimą: „O kuo jūs mane laikote?“

Petras tvirtai atsakė:

„Tu esi Mesijas, Gyvojo Dievo Sūnus!“

Jėzus jam tarė: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje“ (Mato 16:15–17).

Kaip matosi iš Petro atsakymo ir Gelbėtojo pamokymo, liudijimas yra apreiškimu gautos asmeniškios žinios apie dvasinę tiesą. Liudijimas – tai Dievo dovana ir prieinama visiems Jo vaikams. Bet kuris nuoširdžiai ieškantis tiesos gali įgyti liudijimą, panaudodamas būtiną „dalelę tikėjimo“ Jėzumi Kristumi, kad išbandytų (žr. Almos 32:27) „Dievo žodžio galią“ (Almos 31:5) ir

pasiduotų „Šventosios Dvasios vilionėms“ (Mozijo 3:19), ir pabustų Dievui (žr. Almos 5:7). Liudijimas atneša didesnę asmeninę atsakomybę ir yra tikslo, patikinimo ir džiaugsmo šaltinis.

Liudijimo apie dvasinę tiesą ieškojimas ir gavimas reikalauja klausyti, ieškoti ir belstis (žr. Mato 7:7; 3 Nefio 14:7) ir tai daryti su nuoširdžia širdimi, tikru ketinimu ir tikėjimu Gelbėtoju (žr. Moronio 10:4). Liudijimą sudaro šios pagrindinės dalys: žinoti, kad Dangiškasis Tėvas gyvas ir myli mus, kad Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas ir kad šiomis pastarosiomis dienomis į žemę buvo sugrąžinta Evangelijos pilnatvė.

Kai tu būsi atsivertęs

Mokydamas Savo mokinius per paskutinę vakarienę Gelbėtojas pasakė Petru:

„Simonai, Simonai, štai šėtonas geidė... kad persijotų jus kaip kviečius;

bet aš meldžiausi už tave, kad tavo tikėjimas nesiliautų; ir kai tu būsi atsivertęs, sustiprink savo brolius“ (Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas, Luko 22:31–32).

Įdomu tai, kad tas galingas apaštalas kalbėjo ir vaikščiojo su Mokytoju, matė daug stebuklų ir turėjo stiprų liudijimą apie Gelbėtojo dieviškumą. Tačiau netgi Petru reikėjo papildomo Jėzaus pamokymo apie Šventosios Dvasios atverčiančią ir šventinančią galią ir jo įsipareigojimą ištikimai tarnauti.

Jėzaus Kristaus Evangelija reikalauja esminio ir ilgalaikio mūsų pačios prigimties pasikeitimo, kuris įmanomas per Gelbėtojo Apmokėjimą. Tikrasis atsivertimas atneša žmogaus įsitikinimų, širdies ir gyvenimo permainą, kad jis galėtų priimti Dievo valią ir paklusti jai (žr. Apaštalų darbų 3:19; 3 Nefio 9:20) ir apima sąmoningą įsipareigojimą tapti Kristaus mokiniu.

Atsivertimas – tai liudijimo pagrindo gilinimas, platinimas ir didinimas. Tai yra Dievo apreiškimo, kurį lydi asmeninė atgaila, paklusnumas ir uolumas, rezultatas. Bet kuris nuoširdžiai ieškantis tiesos gali tapti atsivertusiu patirdamas galingą permainą širdyje ir dvasiškai užgimdamas iš Dievo (žr. Almos 5:12–14). Kada gerbiame išgelbėjimo ir išaukštinimo apeigas ir sandoras (žr. DS 20:25), „[veržiamės] pirmyn, būdami nepajudinami dėl Kristaus“ (2 Nefio 31:20) ir išverčiame iki galo

(žr. DS 14:7), tampame naujais kūriniais Kristuje (žr. 2 Korintiečiams 5:17). Atsivertimas – tai savęs, savo meilės ir ištikimybės atnašavimas Dievui, atsidėkojant už liudijimo dovaną.

Atsivertimo pavyzdžiai Mormono Knygoje

Mormono Knygoje apstu įkvepiančių pasakojimų apie atsivertimą. Amelikis, Jokūbo palikuonis, pareiškė: „Aš norėčiau, kad ateitumėt pas Kristų, kuris yra Izraelio Šventasis, ir ragautumėte jo išgelbėjimo ir jo išpirkimo galios. Taip, ateikite pas jį ir atnašaukite visą savo sielą kaip atnašą jam“ (Omnio 1:26).

Yra svarbu ir būtina Šventosios Dvasios galia žinoti, kad Jėzus yra Kristus. Tačiau tam, kad galėtume nuoširdžiai ateiti pas Jį ir atnašauti visą savo sielą kaip atnašą Jam, reikia daug daugiau nei tiesiog žinojimo. Atsivertimas reikalauja visos mūsų širdies, visos mūsų galios ir viso mūsų proto ir stiprybės (žr. DS 4:2).

Karaliaus Benjamino žmonės, atsiliepdami į jo mokymą, sušuko: „Taip, mes tikime visais žodžiais, kuriuos pasakei mums; ir taip pat žinome apie jų patikimumą ir tiesą dėka Viešpaties visagalio Dvasios, kuri taip galingai pakeitė mus, arba mūsų širdis, kad mes jau nebelinkę daryti pikta, bet linkę nuolat daryti gera“ (Mozijo 5:2). Išgirstų žodžių priėmimas, liudijimo apie jų teisingumą įgijimas ir tikėjimo Kristumi panaudojimas sąlygojo galingą širdies permainą ir tvirtą nusistatymą tobulėti ir tapti geresniam.

Helamano knygoje aprašyti atsivertę lamanitai apibūdinami kaip tie, kurie „vykdo savo pareigas ir vaikšto apdairiai priešais Dievą, ir stengiasi laikytis jo įsakymų ir nuostatų, ir potvarkių. [...]

Ir su nenuilstamu stropumu stengiasi atvesti likusius savo brolius į tiesos pažinimą“ (žr. Helamano 15:5–6).

Kaip parodo šie pavyzdžiai, pagrindiniai bruožai, siejami su atsivertimu, – tai galingos permamos mūsų širdyse patyrimas, troškimas nuolat daryti gera, savo pareigos vykdymas, apdairus vaikščiojimas priešais Dievą, įsakymų laikymasis ir tarnavimas su nenuilstamu stropumu. Neabejotinai tos ištikimos sielos tapo giliai pasišventusios Viešpačiui ir Jo mokymams.

Tapimas atsivertusiu

Daugeliui iš mūsų atsivertimas yra nesiliaujantis procesas, o ne vienkartinis įvykis, atsiradęs po galingo ir dramatiško potyrio. Eilutė po eilutės, priesakas po priesako, palaiptumui ir beveik nepastebimai mūsų motyvai, mintys, žodžiai ir poelgiai derinasi prie Dievo valios. Atsivertimas į Viešpatį reikalauja ir atkaklumo, ir kantrybės.

Samuelis Lamanitas nurodė penkis pagrindinius tapimo atsivertusiu į Viešpatį žingsnius: 1) tikėjimas šventų pranašų mokymais ir pranašystėmis, kaip jie yra užrašyti Raštuose, 2) tikėjimo Viešpačiu Jėzumi Kristumi panaudojimas, 3) atgaila, 4) galingos širdies permainos patyrimas ir 5) tapimas tvirtu ir pastoviu tikėjime (žr. Helamano 15:7–8). Tai modelis, vedantis prie atsivertimo.

Liudijimas ir atsivertimas

Liudijimas yra nuolatinio atsivertimo pradžia ir būtina sąlyga. Liudijimas yra pradžios taškas; jis nėra galutinis tikslas. Stiprus liudijimas yra pagrindas, ant kurio tvirtinamas atsivertimas.

Vien liudijimo nepakanka ir nepakaks, kad apsaugotų mus pastarosiomis tamsos ir blogio audros dienomis, kuriomis mes gyvename. Liudijimas yra svarbus ir būtinas, tačiau jo nepakanka, kad suteiktų mums visą reikalingą dvasinę stiprybę ir apsaugą. Kai kurie Bažnyčios nariai, turintys liudijimus, nuklydo ir atkrito. Jų dvasinis pažinimas ir pasišventimas neprilygo jų patiriamiems iššūkiams.

Misionieriškame Mozijo sūnų darbe yra akivaizdi pamoka apie ryšį tarp liudijimo ir atsivertimo.

„Visi, kurie tik įtikėjo, arba kurie tik buvo atvesti į tiesos pažinimą, per Amono ir jo brolių pamokslavimą sulig apreiškimo ir pranašystės dvasia ir Dievo galia, darančia stebuklus juose, taip, ... kaip gyvas Viešpats, visi lamanitai, kurie tik patikėjo jų pamokslavimu ir buvo atversti į Viešpatį, niekuomet neatpuolė.

Nes jie tapo teisiais žmonėmis; sudėjo savo maišto ginklus, tad daugiau nebekovojo... prieš Dievą...

Dabar, štai tie, kurie buvo atversti į Viešpatį“ (Almos 23:6–8).

Tose eilutėse yra apibūdinami du pagrindiniai bruožai: 1) *tiesos pažinimas*, kurį galima išaiškinti kaip liudijimą, ir 2) *atsivertimas į Viešpatį*, kurį suprantu, kaip buvimą atverstam į Gelbėtoją ir Jo Evangeliją. Todėl galingas liudijimo ir atsivertimo į Viešpatį derinys sukuria tvirtumą bei nepajudinamumą ir teikia dvasinę apsaugą.

Jie niekuomet neatpuolė ir „sudėjo savo maišto ginklus, tad daugiau nebekovojo prieš Dievą“. Kad sudėtume puoselėtus „maišto ginklus“, tokius kaip savanaudiškumas, išdidumas ir nepaklusnumas, turime daugiau nei vien tikėti ir žinoti. Savo maišto ginklų atsisakome po įsitikinimo, nuolankumo, atgailos ir paklusnumo. Ar aš ir jūs vis dar turime maišto ginklų, kurie neleidžia mums tapti atsivertusiems į Viešpatį? Jeigu taip, turime atgailauti dabar.

Atkreipkite dėmesį, kad lamanitai nebuvo atversti į misionierius, kurie juos mokė, arba į nuostabias Bažnyčios programas. Jie nebuvo atversti į jų vadovų nuostabias asmenybes ar į kultūrinio paveldo ar kitų savo tėvų tradicijų išsaugojimą. Jie buvo atversti į Viešpatį – į Jį, kaip į Gelbėtoją, ir Jo dieviškumą ir doktriną – ir jie niekuomet neatpuolė.

Liudijimas – tai dvasinis tiesos pažinimas, įgyjamas per Šventosios Dvasios dovaną. Besitęsiantis atsivertimas – tai nuolatinis pasišventimas mūsų gautai apreikštai tiesai su pasiryžusia širdimi ir dėl teisių priežasčių. Žinojimas, kad Evangelija yra tikra, sudaro liudijimo esmę. Nuolatinė ištikimybė Evangelijai sudaro atsivertimo esmę. Turime žinoti, kad Evangelija yra tikra ir būti jai ištikimi.

Liudijimas, atsivertimas ir palyginimas apie dešimt mergaičių

Dabar noriu pasinaudoti vienu iš daugelio galimų palyginimo apie dešimt mergaičių išaiškinimų, kad paryškintčiau ryšį tarp liudijimo ir atsivertimo. Dešimt mergaičių, iš kurių penkios buvo protingos, o kitos penkios – paikos, pasiėmė savo žibintus ir išėjo pasitikti jaunikio. Galvokite prašau apie žibintus, kuriuos naudojo mergaitės, kaip apie liudijimo žibintus. Paikosios mergaitės pasiėmė liudijimo žibintus, bet nepasiėmė alyvos. Apie alyvą galvokite kaip apie atsivertimo alyvą.

„Protingosios kartu su [liudijimo] žibintais pasiėmė induose ir [atsivertimo] alyvos.

Jaunikiui vėluojant, visos ėmė snausti ir užmigo.

Vidurnaktį pasigirdo balsai: „Štai jaunikis! Išėikite pasitikti!“

Tuomet visos mergaitės atsikėlė ir taisėsi [liudijimo] žibintus.

Paikosios sakė protingosioms: „Duokite mums [atsivertimo] alyvos, nes mūsų [silpni liudijimo] žibintai gęsta.“

Protingosios atsakė: „Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau nueikite pas prekiautojus ir nusipirkite“ (Mato 25:4–9).

Ar penkios protingosios mergaitės buvo savanaudės ir nenorėjo dalintis, ar visgi jos teisingai nurodė, kad atsivertimo alyvos negalima pasiskolinti? Ar galima dvasinę stiprybę, kuri kyla iš nuolatinio paklusnumo įsakymams, perduoti kitam žmogui? Ar galima pažinimą, įgytą per uolias Raštų studijas ir apmąstymus, perduoti tam, kuriam jo prireikia? Ar galima ramybę, kurią pastarųjų dienų šventajam teikia Evangelija, perduoti žmogui, susidūrusiam su sunkumais ir dideliu iššūkiu? Aiškus atsakymas į visus tuos klausimus yra – ne.

Kaip tinkamai pabrėžė protingosios mergaitės, kiekvienas iš mūsų turime „nusipirkti“. Tos įkvėptos moterys nekalbėjo apie verslo sandorį; tiksliau, jos pabrėžė mūsų asmeninę atsakomybę išlaikyti savo liudijimo žibintus degančius ir pasirūpinti gausiomis atsivertimo alyvos atsargomis. Ta brangi alyva gaunama po lašą – „[eilutė] po eilutės [ir priesakas] po priesako“ (2 Nefio 28:30), kantriai ir atkakliai. Nėra jokio trumpesnio kelio; neįmanoma suskubti ruošti paskutinę minutę.

„Todėl būkite ištikimi, nuolat besimeldžiantys, laikantys savo žibintus sutvarkytus ir degančius ir aliejų su savimi, kad būtumėte pasiruošę, kai ateis Jaunikis“ (DS 33:17).

Liudijimas

Pažadu, kad įgiję tiesos pažinimą ir atsivertę į Viešpatį, išliksime tvirti ir nepajudinami, ir niekuomet neatpulsime. Noriai sudėsime savo maišto ginklus. Būsime palaiminti ryškia savo liudijimo žibintų šviesa ir gausiomis atsivertimo alyvos atsargomis. Ir kiekvienam iš mūsų tampant labiau atsivertusiam, stiprinsime savo šeimas, draugus ir pažįstamus. Apie tas tiesas aš liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Tave Dievas telydės nuolat

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Priimdami pastarųjų dviejų dienų žinias į širdis ir gyvenimus būsime palaiminti.

Mano brangūs broliai ir seserys, vėl baigiame dar vieną įkvepiančią visuotinę konferenciją. Aš asmeniškai gavau dvasinio peno, buvau pakylėtas ir žinau, kad jūs taip pat jautėte ypatingą šios konferencijos dvasią.

Širdingai dėkojame visiems įvairiais būdais dalyvavusiems. Evangelijos tiesų buvo mokoma gražiai ir jos vėl užtvirtintos. Priimdami pastarųjų dviejų dienų žinias į širdis ir gyvenimus būsime palaiminti.

Kaip visuomet, šios konferencijos medžiaga bus prieinama netrukus pasirodysiančiuose *Ensign* ir *Liahonos* žurnaluose. Skatinu jus dar kartą perskaityti šias kalbas ir apmąstyti jose glūdinčias žinias. Pats patyriau, kad žymiai daugiau gaunu iš šių įkvėptų pamokslų, kai juos giliau studijuoju.

Ši konferencija aprėpė neregėtai didžiulę teritoriją – buvo transliuojama visiems už vandenynų kituose žemynuose esantiems žmonėms. Nors ir esame toli nuo daugelio iš jūsų, jaučiame jūsų dvasią ir siunčiame jums savo meilę ir dėkingumą.

Broliams, kurie šios konferencijos metu buvo atleisti, reiškiu širdingą dėkingumą mūsų visų vardu už jų ilgametę pasiaukojančią tarnystę. Nesuskaičiuojama daugybė žmonių buvo palaiminti dėl jūsų įnašo į Viešpaties darbą.

Broliai ir seserys, neseniai atšvenčiau 85-ąjį gimtadienį ir esu dėkingas Viešpačiui už kiekvienus man suteiktus metus. Prisimindamas gyvenimo patyrimus, dėkoju Jam už daugybę man suteiktų palaimų. Kaip jau minėjau šį rytą savo kalboje,

jaučiau Jo nukreipiančią ranką, kai stengiausi nuoširdžiai tarnauti Jam ir visiems jums.

Bažnyčios Prezidento postas yra daug reikalaujantis. Esu be galo dėkingas už abu atsidavusius patarėjus, kurie tarnauja kartu su manimi, kurie visuomet pasiruošę ir tikrai pajėgūs padėti atlikti Pirmajai Prezidentūrai tenkantį darbą. Taip pat reiškiu dėkingumą kilniems vyrams, esantiems Dvylikos Apaštalų kvorume. Jie nenuilsdami vykdo Mokytojo darbą su Septyniasdešimčių kvorumų nariais, teikiančiais jiems įkvėptą pagalbą.

Taip pat norėčiau pagirti ir jus, mano broliai ir seserys, esančius visame pasaulyje, už visa, ką darote savo skyriuose, kuoluose ir apygardose. Noriai vykdydami paskirtus pašaukimus jūs padedate statyti Dievo karalystę žemėje.

Visuomet rūpinkimės vieni kitais ir padėkime, kai to reikia. Nekritikuokime ir neteiskime, verčiau būkime pakantūs, visuomet sekdami Gelbėtojo maloningumo pavyzdžiu. Taip nusiteikę noriai tarnaukime kitiems. Melskime įkvėpimo, kad žinotume mus supančių žmonių reikmes, ir tuomet eikime ir suteikime pagalbą.

Būkime džiugūs kasdieniame gyvenime. Nors gyvename vis neramesniais laikais, Viešpats mus myli ir mumis rūpinasi. Jis visuomet mūsų pusėje, jei darome, kas teisu. Jis padės mums, kai to prireiks. Gyvenime mus ištinka sunkumai, rūpesčiai, kurių nelaukiame ar niekuomet patys nesirinktume. Nė vienas iš mūsų nesame nuo to apsaugoti. Mirtingojo būvio tikslas yra mokytis ir augti, idant taptume kaip mūsų Tėvas, ir dažniausiai daugiausia išmokstame per sunkumus, kad ir kokios skausmingos pamokos tai būtų. Mūsų gyvenimai gali būti kupini džiaugsmo, jei sekame Jėzaus Kristaus Evangelijos mokymais.

Viešpats priminė mums: „Būkite drąsūs, aš nugalėjau pasaulį.“¹ Kokį džiaugsmą teikia mums tokia žinia. Jis gyveno dėl mūsų ir mirė dėl mūsų. Jis sumokėjo už mūsų nuodėmes. Sekime Jo pavyzdžiu. Reikškime Jam didį dėkingumą priimdami Jo auką ir gyvendami taip, kad vieną dieną galėtume grįžti gyventi su Juo.

Kaip jau minėjau anksčiau vykusiose konferencijose, dėkoju jums už maldas dėl manęs. Man jų reikia; aš jas jaučiu. Mes,

Visuotiniai įgaliotiniai, taip pat atsimeiname jus ir meldžiame išskirtinių Dangiškojo Tėvo palaimų jums.

Dabar, mano mylimi broliai ir seserys, atsisveikiname šešioms mėnesiams. Tebūnie su jumis Dievas iki kito mūsų susitikimo. Mūsų Gelbėtojo ir Atpirkėjo, paties Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnaša

1. Jono 16:33.

Ar tikėjimas Jėzaus Kristaus Apmokėjimu įrašytas mūsų širdyse?

Linda K. Burton

Visuotinės Paramos bendrijos prezidentė

*Sudarytos sandoros, jų laikymasis ir džiūgavimas
jomis parodo, ar Jėzaus Kristaus Apmokėjimas tikrai
įrašytas mūsų širdyse.*

Mano mylimos seserys, mąstydamą apie šią didžiulę atsakomybę, jau ištikus mėnesius mąstau apie jus savo širdyje. Nesijaučiu tinkama man pavestą atsakomybę, bet žinau, kad šis pašaukimas atėjo iš Viešpaties per Jo išrinktą pranašą, ir šiuo metu man to pakanka. Raštai moko: „Ar [Viešpaties] balsu, ar [Jo] tarnų balsu – tai tas pat“.¹

Viena iš brangiausių su šiuo pašaukimu susijusių dovanų yra patikėjimas, kad Dangiškasis Tėvas myli visas Savo dukras. Tikrai pajutau Jo meilę mums visoms!

Man, kaip ir jums, labai patinka Raštai! Jeremijo knygoje yra viena mano širdžiai brangi eilutė. Jeremijas gyveno sunkiais laikais ir nesvetingoje vietovėje, tačiau Viešpats leido jam numatyti „vilties laikus per pastarųjų dienų Izraelio surinkimą“², t. y. mūsų laikus. Jeremijas pranašavo:

„Atėjus toms dienoms, – tai Viešpaties žodis, – įdiegsiu jiems savo Įstatymą, *įrašysiu jį jiems į širdį*. Tada aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. [...]

Visi, maži ir dideli, pažins mane, – tai Viešpaties žodis, – nes jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės daugiau nebeatminsiau.“³

Mes esame Jeremijo matyta tauta. Ar leidome Viešpačiui į savo širdį įrašyti Jo Įstatymą arba doktriną? Ar tikime, kad Jeremijo minimas atleidimas per Apmokėjimą taikomas ir mums asmeniškai?

Prieš keletą metų vyresnysis Džefris R. Holandas pasidalino savo išgyvenimais apie giliai išsaknijusį tikėjimą pionierių, kurie į Solt Leiko slėnį veržėsi net mirus jų vaikams. Jis sakė: „Jie tai darė ne dėl kažkokios programos ar veiklos, jie tai darė todėl, kad Jėzaus Kristaus Evangelija buvo jų sielose, ji buvo jų kaulų smegenyse.“

Toliau jis susijaudinęs sakė:

„Tik taip tos motinos galėjo laidoti [savo mažutėlius] duoninėje ir vykti toliau, sakydamos: „Kažkur ten yra pažadėtoji žemė. Mes tikrai pasieksime tą slėnį.“

Taip kalbėti jos galėjo dėl sandorų, doktrinos, tikėjimo, apreiškimo ir dvasios.“

Baigdamas jis pasakė šiuos susimąstyti verčiančius žodžius: „Jei to laikysimės savo šeimose ir Bažnyčioje, tai galbūt dauguma dalykų pradės spręstis savaime. Galbūt daugelis kitų nereikšmingų dalykų pradės, taip sakant, nykti iš mūsų gyvenimo. Man sakė, kad tie vežimai tik tiek tegalėjo išlaikyti. Kadangi mūsų protėviams reikėjo rinktis, ką su savimi pasiimti, galbūt XXI amžius privers susimąstyti: „Ką galime pasiimti į vežimą?“ Savo sielos dalelę; tą dalyką, kuris yra mūsų kaulų smegenyse.“⁴ Arba, kitaip sakant, tai, kas *įrašyta mūsų širdyse!*

Mes, Paramos bendrijos prezidentūra, Viešpaties nuoširdžiai teiravomės apie tai, kokius būtiniausius dalykus turėtume pasiimti į savo Paramos bendrijos vežimą, kad sugebėtume ir toliau vykdyti Jo darbą. Mes pajutome, kad Dangiškasis Tėvas norėtų, jog pirmiausia padėtume Jo mylimoms dukroms suprasti Jėzaus Kristaus Apmokėjimo doktriną. Jei ją suprasime, tai išaugs mūsų tikėjimas ir troškimas gyventi teisiai. Antra, svarstydamas esminę būtinybę stiprinti šeimas ir namus pajutome, kad Viešpats nori, jog paragintume Jo mylimas dukras džiugiai šlietis prie savo sandorų. Kai laikomasi sandorų, stiprėja šeimos. Ir galiausiai pajutome, kad Jis norėtų, jog vieningai darbuotumės kartu su kitomis pagalbinėmis organizacijomis ir mūsų kunigijos vadovais, kad surastume stokojančius ir padėtume jiems eiti

tobulėjimo keliu. Karštai meldžiame, kad visos atvertume savo širdis ir leistume Viešpačiui jose išraižyti Apmokėjimo doktrinas, sandoras ir vienybę.

Kaip galime tikėtis sustiprinti šeimas ar padėti kitiems, jei savo širdyse neįsirašysime gilaus ir patvaraus tikėjimo Jėzumi Kristumi ir Jo begaliniu Apmokėjimu? Šį vakarą norėčiau pasidalinti trimis Apmokėjimo principais, kurie, jei įsirašysime į savo širdis, padidins mūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi. Viliuosi, kad šių principų supratimas palaimins kiekvieną iš mūsų: tiek naujokes Bažnyčioje, tiek ilgametes jos nares.

1-as principas: „Viskas, kas gyvenime buvo neteisinga, gali būti ištaisyta per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.“⁵

Mes, kartu su jumis, liudijame apie mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Mūsų liudijimai, kaip ir jūsų, į širdis įsirašė tuomet, kai susidūrėme su išskirtiniais sielą plečiančiais iššūkiais ir negandomis. Nesuprantant Dangiškojo Tėvo tobulojo laimės plano ir esminės to plano dalies – Gelbėtojo Apmokėjimo, tie iššūkiai galėjo atrodyti neteisingi. Mes visos gyvenime susiduriame su išbandymais. Tačiau ištikimųjų širdyse yra parašyta: „Viskas, kas gyvenime buvo neteisinga, gali būti ištaisyta per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.“

Kodėl Viešpats leidžia, kad šiame gyvenime patirtume kančias ir negandas? Kalbant paprastai, tai yra mūsų augimo ir tobulėjimo plano dalis! Mes šaukėme iš džiaugsmo⁶ sužinojusios, kad turėsime progą ateiti į žemę patirti mirtingumą. Vyresnysis Dalinas H. Ouksas mokė: „Taip reikalingą atsivertimą žymiai greičiau patirsime per kančias ir negandas nei per patogumus ir ramybę.“⁷

Šią tiesą iliustruoja ištikimos sesers pionierės pavyzdys. Meri Lujė Volker būdama septyniolikos ištekėjo už Džono T. Moriso Sent Luise, Misūrio valstijoje. 1853 metais kartu su šventaisiais jie perėjo lygumas ir į Solt Leiko slėnį atvyko netrukus po savo pirmųjų metinių. Tos kelionės metu jie iškentėjo tą patį nepriteklių, kuris aplankė ir kitus šventuosius. Tačiau jų kančios ir negandos nesibaigė atvykus į Solt Leiko slėnį. Po metų Meri, jau būdama devyniolikos, rašė: „Mums gimė sūnus. [...] Vieną vakarą, kuomet jam buvo du ar trys mėnesiai ... kažkas man pakuždėjo: „Tu neteksi šio mažylio.“

Žiemą to vaikelio sveikata pablogėjo. „Darėme viską, ką galėjome, [...] tačiau vaikelui sparčiai blogėjo. [...] Vasario antrąją jis mirė, [...] tad taip ir aš išgėriau tą karčią išsiskyrimo su savo pačios kūnu ir krauju taurę.“ Tačiau išbandymai jos dar nepaliko. Susirgo ir Meri vyras. Praėjus trims savaitėms po vaikelio netekties jis mirė.

Meri rašė: „Ir štai likau aš, dar paauglė, per 20 dienų netekusi savo vyro ir savo vienintelio vaiko, nepažįstamoje žemėje, šimtus mylių nuo savo kraujo giminaičių ir su priešaky stūksančiu sunkumų kalnu, [...] troškau numirti bei prisijungti prie savo mylimųjų.“

Meri toliau rašo: „Vieną sekmadienio vakarą vaikščiojau su savo drauge. [...] Supratau, kad trūksta [mano vyro] ir kad esu labai vieniša, tad gaudžiai pravirkusi, lyg kokiam įsivaizduojamame regėjime, pamačiau statų gyvenimo šlaitą, kuriuo turėjau lipti, ir labai stipriai jatau jo realumą. Mane apėmė gili depresija, nes priešas žino, kada mums smogti; *tačiau mūsų [Gelbėtojas Jėzus Kristus] yra galingas išgelbėti*. Tėvo suteiktos pagalbos dėka sugebėjau atremti visas pajėgas, kurios tuo metu buvo išrikiuotos prieš mane.“⁸

Vos devyniolikos sulaukusi Meri suprato, kad Apmokėjimas mums teikia patikinimą, jog viskas, kas šiame gyvenime yra neteisinga, gali būti ir bus ištaisyta – net ir pats didžiausias sielvartas.

2-as principas: Apmokėjime slypi galia, padedanti mums įveikti savo prigimtinių žmogų ir tapti tikrais Jėzaus Kristaus mokiniais.⁹

Yra vienas būdas, padedantis pasitikrinti, kaip išmokome Evangelijos doktriną ar principą. Turime gebėti tos doktrinos ar principo mokyti taip, kad suprastų ir vaikas. Pradinukų pamokoje vaikams mokyti suprasti Apmokėjimą naudojamas vertingas palyginimas. Galbūt tai padės ir mums mokyti savo pačių vaikus, anūkus ar draugus iš kitų tikėjimų, trokštančius suprasti šią esminę doktriną.

„Keliuėjusi moteris įkrito į tokią gilią duobę, kad negalėjo iš jos išlipti. Kad ir ką ji darė, niekaip negalėjo iš jos išlipti [pati]. [Moteris] šaukėsi pagalbos ir nudžiugo, kai malonus praeivis [ją]

išgirdo ir į duobę nuleido kopėčias. Jo dėka ji galėjo išlipti iš duobės ir būti vėl laisva.

Esame lyg toji [moteris] duobėje. Nuodėmių darymas yra lyg įkritimas į duobę, iš kurios patys negalime išlipti. Lygiai kaip tas malonus praeivis išgirdo tos [moters] pagalbos šauksmą, taip ir Dangiškasis Tėvas pasiuntė Savo Viengimį Sūnų, kad parūpintų priemonių išgelbėjimui. Jėzaus Kristaus Apmokėjimą būtų galima sulyginti su kopėčių nuleidimu į duobę; jų dėka mes galime išlipti.“¹⁰ Tačiau Gelbėtojas padaro daugiau, nei tik nuleidžia kopėčias: Jis „įlipa į duobę ir padeda mums išmokti naudotis kopėčiomis, kad galėtume išsigelbėti.“¹¹ „Kaip toji [moteris] duobėje turėjo lipti kopėčiomis, taip ir mes turime atgailauti už savo nuodėmes ir paklusti Evangelijos principams bei apeigoms. Tuomet mūsų gyvenime veiks Apmokėjimas. Tuomet, po to, kai padarėme viską, ką galime, dėl Apmokėjimo galime tapti verti sugrįžti Dangiškojo Tėvo akivaizdon.“¹²

Neseniai Čilėje turėjau privilegiją susitikti su šių laikų pioniere, mylima Dievo dukra ir neseniai atsivertusia Bažnyčios nare. Ji yra vieniša mama, auginanti du jaunus sūnus.

Apmokėjimo galios dėka ji sugebėjo palikti praeitį ir nuoširdžiai stengiasi tapti tikra Jėzaus Kristaus mokine. Kai galvoju apie ją, prisimenu vyresniojo Deivido A. Bednario mokytą principą: „Viena yra žinoti, kad Jėzus Kristus atėjo į žemę *numirti* už mus – tai yra Kristaus doktrinos pagrindas. Bet taip pat turime vertinti, kad Viešpats nori per Apmokėjimą ir Šventosios Dvasios galia *gyventi* mumyse – ne tik vesti mus, bet ir teikti mums galios.“¹³

Kai su seserimi iš Čilės kalbėjome apie išlikimą kelyje, vedančiame į amžinąjį gyvenimą, ji entuziastingai mane patikino, kad yra pasiryžusi ir toliau eiti šiuo keliu. Kadangi didžiąją savo gyvenimo dalį ji buvo nukrypusi nuo šio kelio, ji galėjo pareikšti, kad „ten“ už kelio nėra nieko tokio, ką ji norėtų sau susigrąžinti. Įgalinančioji Apmokėjimo galia gyvuoja jos viduje. Ji yra įrašyta jos širdyje.

Toji galia įgalina mus ne tik išlipti iš duobės, bet ir suteikia galios toliau eiti ankštu ir siauru keliu, vedančiu atgal į Dangiškojo Tėvo akivaizdą.

3-ias principas: Apmokėjimas yra didžiausias mūsų turimas įrodymas apie Tėvo meilę Savo vaikams.

Mums vertėtų apmąstyti šią jaudinančią vyresniojo Oukso mintį: „Pagalvokite, kaip turėjo sielvartauti mūsų Dangiškasis Tėvas, siųsdamas savo Sūnų iškęsti nesuvokiamas kančias už mūsų nuodėmes. Tai yra didžiausias Jo meilės kiekvienam iš mūsų įrodymas!“¹⁴

Tas aukščiausias meilės poelgis turėtų visas mus parklupdyti ir paskatinti nuolankioje maldoje dėkoti mūsų Dangiškajam Tėvui už tokią meilę mums, dėl kurios Jis pasiuntė Savo Viengimį ir tobulą Sūnų kentėti už mūsų nuodėmes, mūsų širdgėlą ir už visas mūsų asmeninio gyvenimo neteisybes.

Ar pamenate tą moterį, apie kurią neseniai kalbėjo Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas? Jis sakė: „Viena moteris, ilgu metus bridusi per vargą ir sielvartą, pro ašaras sakė: „Suvokiau, kad esu tarsi 20-ties dolerių banknotas – suglamžytas, apiplėšytas, purvinas, išniekintas ir randuotas. Bet vis dar esu 20-ties dolerių banknotas. Esu kažko verta. Nors nekaip atrodo ir nors esu sulamdyta bei susidėvėjusi, aš vis dar verta visų 20 dolerių.“¹⁵

Ši moteris žino, kad yra mylima Dangiškojo Tėvo dukra ir kad ji yra pakankamai vertinga, kad Jis pasiųstų Savo Sūnų apmokėti už ją asmeniškai. Kiekviena sesuo šioje Bažnyčioje turėtų žinoti tai, ką žino toji moteris, – kad yra mylima Dievo dukra. Kaip šios mūsų vertės Jam žinojimas keičia mūsų sandorų laikymosi pobūdį? Kaip šios mūsų vertės Jam žinojimas veikia mūsų troškimą tarnauti kitiems? Kaip šios mūsų vertės Jam žinojimas didina mūsų troškimą padėti kam reikia suprasti Apmokėjimą taip, kaip suprantame mes – labai giliai? Kai kiekviena iš mūsų giliai į širdis įsirašysime Apmokėjimo doktriną, tuomet pradėsime tapti tokiais žmonėmis, kokius Viešpats nori mus matyti Savo atėjimo metu. Jis pažins mus kaip Savo ištikimas mokines.

Tegul Jėzaus Kristaus Apmokėjimo dėka mūsų širdyse įvyksta „galinga permaina“.¹⁶ Kai suprasime šią doktriną, kurią Dievo angelas paskelbė kaip „didžiai džiaugsmingą gerąją naujieną“,¹⁷ pažadu, kad jausime tai, ką jautė karaliaus Benjamino žmonės. Kai jie galingai meldėsi dėl Apmokėjimo savo gyvenime,

„jie buvo pripildyti džiaugsmo“¹⁸ ir norėjo „sudaryti sandorą su ... Dievu, kad [vykdys] jo valią ir [bus] paklusnūs jo įsakymams visame kame“.¹⁹ Ar Jėzaus Kristaus Apmokėjimas tikrai įrašytas mūsų širdyse parodo mūsų sudarytos sandoros, jų laikymasis ir džiūgavimas jomis. Sesės, nepamirškite šių trijų principų:

1. „Viskas, kas gyvenime buvo neteisinga, gali būti ištaisyta per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.“²⁰
2. Apmokėjime slypi galia, padedanti mums įveikti savo prigimtinį žmogų ir tapti tikrais Jėzaus Kristaus mokiniais.²¹
3. Apmokėjimas yra didžiausias mūsų turimas įrodymas apie Tėvo meilę Savo vaikams.²²

„Atėjus toms dienoms, – tai Viešpaties žodis, – įdiegsiu jiems savo Įstatymą, *įrašysiu jį jiems į širdį*. Tada aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.“²³ Kviečiu mus prašyti Viešpaties įrašyti šiuos Apmokėjimo principus į mūsų širdis. Liudiju, kad jie yra tikri. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 1:38.
2. *Old Testament: Gospel Doctrine Teacher's Manual* (2001), p. 198.
3. Jeremijo 31:33–34; kursyvas pridėtas.
4. Jeffrey R. Holland, „Roundtable Discussion“, *Worldwide Leadership Training Meeting*, Feb. 9, 2008, p. 28.
5. *Skelbti mano evangeliją: Misionieriško darbo vadovas* (2005), p. 52.
6. Jobo 38:7.
7. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become“, *Liahona*, an. 2001, 42.
8. *Autobiography of Mary Lois Walker Morris* (Lindos Kjar Burton kopija).
9. Žr. Deividas A. Bednaris, „Apmokėjimas ir žemiškoji kelionė“, *Liahona*, 012 m. balandis, p. 12–19.
10. *Pradinukų pamokos 7: Naujasis Testamentas* (1997), p. 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:123.
12. *Pradinukų pamokos 7*, p. 104.
13. Deividas A. Bednaris, *Liahona*, 2012 m. balandis, p. 14.
14. Dallin H. Oaks, „Love and Law“, *Liahona*, Nov. 2009, p. 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, „You Are My Hands“, *Liahona*, May 2010, p. 69.
16. Žr. Almos 5:12–14.
17. Mozijo 3:3.
18. Žr. Mozijo 4:1–3.
19. Žr. Mozijo 5:2–5.
20. *Skelbti mano evangeliją*, p. 52.
21. Žr. Deividas A. Bednaris, *Liahona*, 012 m. balandis, p. 12–19.
22. Žr. Dallin H. Oaks, *Liahona*, Nov. 2009, p. 26.
23. Jeremijo 31:33; kursyvas pridėtas.

Pabuskime savo pareigoms

Kerol M. Styvens

Pirmoji patarėja Visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje

Turime pažadinti savo pareigos jausmą ir nepaliaujamai tikėdamos pasikliauti guodžiančia, stiprinančia, įgalinančia ir gydančia Apmokėjimo galia.

Po to kai mane pašaukė tarnauti Visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje, pajutau troškimą daugiau sužinoti apie moteris, kurios tarnavo prieš mane. Mane sužavėjo sesers Zinos D. Jang, kuri buvo pirmoji patarėja Visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje, mokymai. Ji sakė: „Seserys, turėtume pabusti savo pareigoms.“¹ Mąščiau apie žodžius *pabusti* ir *pareiga*, todėl ieškojau papildomos informacijos Raštuose.

Naujajame Testamente Paulius mokė savo laikų šventuosius: „Išmušė valanda jums pabusti iš miego. Dabar išganymas mums arčiau...“

Naktis nuslinko, diena prisiartino. Tad ... apsiginkluokime šviesos ginklais!“²

Mormono Knygoje Alma mokė savo žmones apie šventas pareigas tų, kurie sudaro sandorą su Dievu:

„Ir dabar, kadangi norite įeiti į Dievo kaimenę ir vadintis jo žmonėmis ir pasiryžę nešti vienas kito naštas, kad jos būtų lengvos;

taip, ir pasiryžę gedėti su tais, kurie gedi; taip, ir guosti tuos, kuriems reikia paguodos, ir būti Dievo liudytojais visada ir visame, ir visur...“

Dabar sakau jums: jei tai jūsų širdžių troškimas, tai ar turite ką prieš, kad pasikrikštytumėte Viešpaties vardu, idant paliudytumėte priešais jį, kad sudarėte sandorą su juo, jog

tarnausite jam ir laikysitės jo įsakymų, idant jis gausiau išlietu savo Dvasią ant jūsų?

Ir dabar, kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, jie iš džiaugsmo plojo rankomis ir šaukė: Tai mūsų širdžių troškimas!“³

Sesers Jang žodžiai ir šios Raštų eilutės privertė mane susimąstyti, kokioms pareigoms turime pabusti mūsų dienomis.

Pasikrikštiję mes sudarome sandorą. Vyresnysis Robertas D. Heilsas mokė: „Sudarydami ir laikydamiesi sandorų mes paliekame pasaulį ir įžengiame į Dievo karalystę.“⁴

Mes pasikeičiame. Mes atrodome ir elgiamės kitaip. Pasikeičia tai, ko klausomės, ką skaitome ir sakome, pasikeičia ir mūsų apranga, nes tampame Dievo dukters, susaistytos su Juo per sandorą.

Po mūsų patvirtinimo priimame Šventosios Dvasios dovaną, teisę į nuolatinę Dievybės nario įtaką, kad mus vestų, paguostų ir apsaugotų. Jis mus išpėja, kai esame gundomi nusigręžti nuo sandorų ir sugrįžti į pasaulį. Prezidentas Boidas K. Pakeris moko, kad niekas iš mūsų „nepadarys rimtos nuodėmės prieš tai neįspėtas Šventosios Dvasios raginimų.“⁵

Kad gautume šią dovaną ir visada turėtume Dvasią, turime būti vertos ir budriai stebėti savo širdies būseną. Ar mūsų širdis minkšta? Ar mūsų širdis nuolanki, mokyтина ir švelni? O gal ji palaiptai užkietėjo, nes mes įsileidome per daug pasaulio triukšmo, kuris trukdo išgirsti švelnius raginimus, neabejotinai ateinančius iš Dvasios?

Po krikšto mūsų širdys pasikeitė ir pabudo Dievui. Savo mirtingosios kelionės metu turime reguliariai savęs klausti: „Jei [patyriau] širdies permainą ... [ar galiu] taip jaustis dabar?“⁶ Jei ne, tai kodėl?

Daug pirmųjų šventųjų „[patyrė] šią galingą permainą savo širdyse.“⁷ Tai paruošė juos priimti šventyklos palaiminimus, kurie sustiprino juos atlikti pareigas. Navū pirmieji šventieji ėjo „į šventyklą ištisą dieną iki pat nakties“⁸, kad atliktų apeigas ir sudarytų sandoras prieš pradėdami kelionę į vakarus.

Sara Rič, Paramos bendrijos sesuo iš Navū, pasakojo: „Viešpaties namuose gavome daug palaiminimų, kurie suteikė mums džiaugsmo ir paguodos mūsų sielvarto apsupty ir suteikė

mums tikėjimo į Dievą, žinojimo, kad Jis ves ir sustiprins mus kelionėje į nežinomybę, į kurią rengėmės vykti.“⁹

Per tikėjimą į Gelbėtoją pakeistomis širdimis jie pasikloviė Jo Apmokėjimo galia. Jie pabudo veikti. Giliai savo širdyse jie žinojo, kad buvo Gelbėtojas, kuris suprato jų patiriamas negandas, nes Jis kentėjo už juos Getsemanės sode ir ant kryžiaus. Jis jautė jų baimę, abejones, skausmą ir vienatvę. Jis kentė jų sielvartą, persekiojimus, alkį, išsekimą ir netektis. Ir kadangi jis patyrė visa tai, Jis galėjo jiems pasakyti: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!“¹⁰

Jie atėjo. Jie pasikloviė pranašu ir sekė juo. Jie žinojo, kad jų kelionė bus ilga, jų pareiga sunki. Jie žinojo, kad reikės aukotis, bet sustiprinti savo tikėjimo ir laikydamiesi savo sandorų, jie buvo pasiruošę dvasiškai.

Prieš paliekant Navū, grupelė šventųjų užrašė šventyklos susirinkimų salėje, kad jie buvo priversti bėgti. Užrašas buvo toks: „Viešpats yra mūsų pasiaukojimo liudininkas: sekite mūsų pavyzdžiu.“¹¹

Neseniai kartu su mūsų apylinkės jaunimu dalyvavau pionierių žygyje. Kiekvieną rytą aš klausiau savęs: „Kokia yra mano auka? Kaip aš seku jų pavyzdžiu?“

Antrąją žygio dieną nutempėme savo rankinius vežimėlius trylika kilometrų ir liko nutempti dar vienuolika kilometrų, kai priėjome prie kelio atkarpos, vadinamos „moterų tempimas.“ Vyrai atsiskyrė nuo moterų ir buvo pasiūsti į priekį. Kai mes pradėjome tempti rankinius vežimėlius, pažvelgiau aukštyn į mūsų kunigijos vyrus, jaunos ir pagyvenusius, išsirikiavusius abiejose kelio pusėse, nusiėmusius kepures, kad pagerbtų moteris.

Iš pradžių buvo lengva, bet netrukus atsidūrėme giliai smėlyje, o įkalnė pradėjo darytis statesnė. Aš ėjau nuleidusi galvą ir tempiau iš visų jėgų, kai pajutau vežimėlio stumtelėjimą. Pažvelgusi pamačiau Leksi, mūsų Merginų organizacijos narę ir savo kaimynę. Ji nutempė savo rankinį vežimėlį iki viršaus ir pamačiusi, kad mums reikia pagalbos, atbėgo padėti. Pasiėkusi viršūnę labai norėjau bėgti atgal ir padėti toms, kurios buvo už manęs, tačiau sunkiai kvėpavau ir širdis taip stipriai plakė, kad man į galvą ne kartą atėjo žodžiai *širdies smūgis!* Dėkinga

stebėjau, kaip merginos paliko savo rankinius vežimėlius ir bėgo padėti kitoms.

Kai visos pasiekėme viršūnę, skyrėme laiko tam, kad aprašytume savo jausmus dienoraščiuose. Aš parašiau: „Aš nepakankamai gerai pasiruošiau fiziškai, todėl neturėjau jėgų padėti toms, kurios buvo už manęs. Galbūt man niekada daugiau neteks tempti rankinio vežimėlio, tačiau niekada nenoriu nuvilti savo seserų dvasiškai, niekada!“

Tai buvo šventas patyrimas, kuris dvasiškai pabudino mane pareigoms, kurias aš turiu, savo šeimai ir kitiems. Kelionės metu aš mažiau apie tai, ko išmokau.

Pirmiausia pagalvojau apie savo seseris, tas, kurios *traukėir* iki pat šios dienos vis dar *tebetraukias* savo rankinius vežimėlius vienos. Maždaug 20 procentų moterų, buvusių tose rankinių vežimėlių grupelėse, buvo vienos bent jau kažkurią kelionės dalį. Tai buvo netekėjusios, išsiskyrusios arba našlės moterys. Buvo daug vienišų motinų.¹² Jos visos tempė kartu – sandoros dukters, jaunos ir pagyvenusios, iš skirtingų gyvenimo aplinkybių, tame pačiame kelyje tuo pačiu tikslu.

Tos, kurios bėgo padėti savo seserims, kurioms reikėjo pagalbos, priminė man gelbėtojus, tiek matomus, tiek nematomus, kurie greitai įvertina padėtį, pastebi tą, kuriam reikia pagalbos, ir imasi veiksmų.

Pagalvojau apie Viešpaties žodžius: „Aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų.“¹³

Abiejose kelio pusėse išsirikiavę vyrai buvo ištikimi, paklusnūs ir besilaikantys sandorų. Jų kunigystės galia – galia, kurią Dievas naudoja, kad palaimintų visus Savo vaikus – pakylėjo, sustiprino ir palaikė mus. Jie buvo priminimas, kad mes niekada nesame vienos. Mes visada galime turėti šią galią su savimi, jei laikomės savo sandorų.

Pagalvojau apie vyrus, kurių žygio metu nebuvo su savo šeima, kurie paliko šeimą vieną tempti rankinį vežimėlį. Daug vyrų mirė kelionės metu. Kai kurie sūnūs pasiliko tarnauti misijoje savo gimtajame krašte. Kiti išvyko anksčiau su kitomis grupėmis, kad pasiruoštų jų šeimų atvykimui į Solt Leiko slėnį. Dar kitų vyrų nebuvo, nes jie pasirinko nesilaikyti savo sandorų.

Kaip ir tų, kurie keliavo anksčiau, daugelio gyvenimo aplinkybės nėra idealios. Mes nenustojame mokytis ir siekti tobulumo, nes žinome, jog nuolatinės pastangos leidžia mums tobulėti kelionės metu ir paruošia mus galimybėms gauti visus pažadėtus palaiminimus, kai „pasitikime Viešpačiu“.¹⁴

Kiekvienas iš mūsų turėjo ir turės gyvenime negandų. Šis mirtingasis gyvenimas yra išmėginimų metas ir galimybė mums panaudoti valios laisvę pasirenkant, ko išmoksime iš sunkumų, su kuriais tikrai susidursime.

Kaip Dievo dukros mes išliekame kelyje tikėdamos, nes pripažįstame, kaip kad prezidentas Tomas S. Monsonas mokė: „Kad šventykloje gaunamos gelbstinčios apeigos, leidžiančios mums kažkada sugrįžti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą į amžinos šeimos santykius ir tapti apdovanotiems palaimomis ir galia iš aukštybių, yra vertos bet kokios aukos ir bet kokių pastangų.“¹⁵

Nepakanka tiesiog dalyvauti kelionėje; turime pažadinti savo pareigos jausmą ir nepaliaujamai tikėdamos pasikliauti guodžiančia, stiprinančia, įgalinančia ir gydančia Apmokėjimo galia.

Seserys, aš myliu jus. Nedaugelį jūsų pažįstų asmeniškai, bet aš žinau, *kas* esate! Mes esame sandorų besilaikančios dukterys Jo karalystėje ir per savo sandoras apdovanotos galia, esame pasirengusios savo pareigą vykdyti.

Paramos bendrija parengia moteris amžinojo gyvenimo palaiminimams, pažadindama mus dvasiškai sustiprėti tikėjimu ir asmeniniu teisumu. Pradėkime nuo savęs. Pradėkime ten, kur esame. Pradėkime šiandien. Kai esame pabudusios dvasiškai, esame labiau pajėgios sustiprinti šeimas ir namus bei padėti kitiems.

Išgelbėjimo darbas ir stiprinanti bei įgalinanti Apmokėjimo galia padaro tai įmanoma. Pabuskite tam, kas esame. Pabuskite savo pareigai. Esame mus mylinčio Dangiškojo Tėvo dukterys. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Zina D. Young, *Woman's Exponent*, ct. 15, 1877, p. 74.
2. Romiečiams 13:11–12.
3. Mozijo 18:8–11.
4. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, Aug. 2008, p. 21.

5. Boidas K. Pakeris, „Kaip išgyventi prieš teritorijoje“, *Liahona*, 2012 m. spalio, p. 35.
6. Almos 5:26.
7. Almos 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 29.
9. Sarah Rich, *Daughters in My Kingdom*, p. 30.
10. Mato 11:28.
11. Žr. *Daughters in My Kingdom*, p. 30.
12. Research conducted by Jolene S. Allphin from stories and company rosters; see *Tell My Story, Too*, 8th ed. (2012).
13. Doktrinos ir Sandorų 84:88.
14. Izaijo 40:31.
15. Tomas S. Monsonas, „Šventoji šventykla – švyturys pasauliui“, 2011 m. balandžio mėn. Visuotinės konferencijos medžiaga.

Viešpats neužmiršo jūsų

Linda S. Ryvz

Antroji patarėja Visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje

Mūsų Dangiškasis Tėvas ir mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus pažįsta ir myli mus. [...] Kai kenčiame, galime jausti Jų meilę ir užuojautą.

Kai susitinkame su viso pasaulio seserimis, būname sužavėtos jūsų liudijimų. Labai daug kas iš jūsų esate pirmoji arba antroji Bažnyčios narių karta. Matome daug seserų, tarnaujančių keliuose pašaukimuose, keliaujančių didelius atstumus į bažnyčios susirinkimus ir pasiaukojančių, kad galėtų sudaryti šventas šventyklos sandoras ir jų laikytis. Mes gerbiame jus. Jūs esate šiuolaikinės Viešpaties pionierės!

Neseniai mudu su vyru Melu lankydamiesi viename iš Australijos muziejų sutikome savanorę gidę vardu Moli Lental. Sužinojome, kad Molė, miela, vieniša, aštuntą dešimtmetį einanti moteris, neturi vaikų ir niekada nebuvo ištekėjusi. Ji buvo vienintelis vaikas savo šeimoje, o jos tėvai mirė prieš daugybę metų. Jos artimiausi giminaičiai buvo kitame žemyne gyvenančios dvi puseserės. Staiga mane užliejo Dvasia, liudijanti man taip, lyg būtų kalbėjęs pats Dangiškasis Tėvas: „Molė *nėra* vieniša! Molė yra *Manodukra*! Aš esu jos Tėvas! Ji yra labai svarbi dukra *Mano* šeimoje ir ji niekada *nėra vieniša!*“

Vienas iš mano mėgstamų pasakojimų apie Gelbėtojo gyvenimą yra istorija apie Lozorijų. Raštuose mums pasakojama, kad „Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį [Mariją] ir [jų brolių] Lozorijų.“¹ Jėzų pasiekė žinia, kad Lozorius sunkiai serga, bet Jėzus nevyko iš karto; Jis užtruko dar dvi dienas, pasakydamas, kad „šita liga ... Dievo garbei, – kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus.“²

Išgirdusi, kad ateina Jėzus, Morta „išėjo jo pasitikti“³ ir nupasakojo Jam tai, kas atsitiko. Lozorius jau buvo „keturias

dienas išgulėj[ęs] kapo rūsyje“.⁴ Sielvartaudama Morta nubėgo atgal į namus pranešti Marijai, kad atėjo Viešpats.⁵ Liūdesio prislėgta Marija atbėgo prie Jėzaus, puolė jam po kojomis ir verkė.⁶

Mes skaitome, kad „pamatęs [Mariją] verkiančią ... Jėzus labai susigraudino ir susijaudinęs paklausė“, kur jie jį palaidojo.

„Jie atsakė: „Viešpatie, eik ir pažiūrėk.“⁷

Toliau skaitome vienus iš kupiniausių užuojautos ir meilės žodžių Raštuose: „Jėzus pravirko.“⁸

Apaštalas Džeimsas E. Talmidžas rašė: „Matydamas tas dvi širdgėlos pergalėtas moteris ... Jėzus buvo paskatintas liūdėti [kartu su jomis] taip, kad Jis susigraudino dvasioje ir labai susijaudino.“⁹ Tas nutikimas liudija apie mūsų Gelbėtojo ir mūsų Dangiškojo Tėvo kiekvienam iš mūsų jaučiamą empatiją kaskart, kai esame prislėgti sielvarto, nuodėmės, negandos ar gyvenimo skausmų.

Brangios seserys, mūsų Dangiškasis Tėvas ir mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus pažįsta ir myli mus. Jie žino, kai jaučiame skausmą ar kaip kitaip kenčiame. Jie nesako: „Tai gerai, kad dabar jums skauda, nes greitai viskas susitvarkys. Būsime išgydytos arba jūsų vyras ras darbą, arba jūsų paklydęs vaikas sugrįš.“ Jie jaučia mūsų kančios stiprumą ir kai kenčiame, galime jausti Jų meilę ir užuojautą.

Alma paliudijo:

„Ir jis eis, kęsdamas visokius skausmus ir suspaudimus, ir gundymus; ir tai tam, kad galėtų išsipildyti žodis, sakantis: Jis paims ant savęs savo žmonių skausmus ir ligas.

Ir paims ant savęs mirtį, [...] jų silpnybes, kad jo vidus prisipildytų gailestingumo, [...] kad jis [...] sužinotų, kaip pagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse.“¹⁰

Kuomet klausiamo, ar mūsų Gelbėtojas ir mūsų Tėvas, esantis danguje, pažįsta mus, arba *kaip gerai* asmeniškai Jie mus pažįsta, galime prisiminti Gelbėtojo žodžius Oliveriui Kauderiui:

„Jei nori papildomo liudijimo, atsimink tą naktį, kada šaukeisi manęs savo širdimi, kad galėtum žinoti tiesą apie šiuos dalykus.“¹¹

Anksčiau Gelbėtojas jam buvo pareiškęs: „Nėra nieko kito, išskyrus Dievą, kas žino tavo mintis ir širdies ketinimus.“¹²

Gelbėtojas priminė Oliveriui, kad Jis žino kiekvieną to maldavimo detalę ir prisimena tikslų laiką, tą konkrečią naktį.

Prieš daug metų mano vyras sunkiai susirgo reta liga. Bėgant savaitėms ir jo būklei blogėjant, mano įsitikinimas, kad jis miršta, vis stiprėjo. Niekam nepasakojau apie savo baimes. Mūsų šeima buvo didelė ir jauna, o santuoka amžina ir kupina meilės, todėl vien mintis netekti vyro ir auginti vaikus vienai pripildė mane vienatvės, nevilties ir netgi pykčio jausmų. Man gėda prisipažinti, kad atsitraukiau nuo savo Dangiškojo Tėvo. Ištas dienas nesimeldžiau; lioviausi planavusi; aš verkiau. Galiausiai suvokiau, kad to viena nepakelsiu.

Pirmą kartą per daugelį dienų atsiklaupiau ir išliejau širdį savo Dangiškajam Tėvui, maldaudama atleidimo už tai, kad nusigrėžiau nuo Jo, išpasakodama Jam visus savo giliausius jausmus ir galiausiai pasakydama, kad jeigu tai yra būtent tai, ko Jis tikrai norėjo, kad padaryčiau, aš tai padarysiu. Žinojau, kad Jis turi turėti planą mūsų gyvenimams.

Man toliau klūpint ir išliejant savo širdį, mane apėmė maloniausias, ramiausias ir kupiniausias meilės jausmas. Jaučiausi tarytum virš manęs nuvilnijo meilės skraistė. Tarytum galėjau jausti Dangiškąjį Tėvą sakant: „Tai viskas, ką turėjau sužinoti.“ Nusprendžiau daugiau nuo Jo niekada nenusigrėžti. Mano vyras neįtikėtina, po truputį pradėjo taisyti, kol visiškai pasveiko.

Po daugelio metų mudu su vyru priklaupėme prie mūsų septyniolikmetės dukters lovos ir meldėmės už jos gyvybę. Tą kartą atsakymas buvo „ne“, tačiau tas pats mūsų Gelbėtojo pažadėtas meilės ir ramybės jausmas buvo toks pat stiprus ir mes žinojome, kad nors Dangiškasis Tėvas ir šaukėsi ją namo, viskas bus gerai. Mes sužinojome, ką reiškia užkrauti savo naštas ant Viešpaties, žinoti, kad Jis myli mus ir užjaučia mus širdgėloje ir skausme.

Viena meiliausių tėvo ir sūnaus akimirų Mormono Knygoje yra Almos jaunesniojo liudijimas savo sūnui Helamanui. Alma nusakė jo jaučiamą „neapsakomą siaubą“, kai įsivaizdavo, kaip įžengs Dievo akivaizdon ir bus teisiamas už savo daugybę prasižengimų. Po to, kai tris dienas ir tris naktis jautė visų savo nuodėmių našta, jis atgailavo ir maldavo Gelbėtojo pasigailėti jo.

Vėliau jis Helamanui apibūdino „didžiulį ir saldų“ džiaugsmą, kurį jautė „nebegalėdamas“ prisiminti savo skausmų. Vietoje to, kad jaustų „neapsakomą siaubą“ nuo minties, kad stos prieš Dievo sostą, Alma regėjime matė „Dievą, sėdintį savo soste“ ir pareiškė: „Mano siela *troško* būti ten.“¹³

Mano brangios seserys, ar ne taip jaučiamės, kai atgailaujame ir apmąstome meilę, gailestingumą ir dėkingumą, kuriuos jaučiame mūsų Dangiškajam Tėvui ir mūsų Gelbėtojui – argi ir mes netrokštame būti ten, kad vėl būtume apkabintos Jų meilėmis rankomis?

Taip, kaip Viešpats paliudijo man, kad Jis neužmiršo Savo brangios dukters Molės Lental, taip liudiju, kad *Jis neužmiršo jūsų!* Kad ir kokią nuodėmę, silpnybę ar skausmą turite, kad ir su koku sunkumu ar išbandymu dabar susiduriate, Jis žino ir supranta tuos konkrečius kritinius momentus. Jis jus myli! Ir Jis neš jus tais kritiniais momentais taip, kaip jis tai darė su Marija ir Marta. Jis sumokėjo kainą, kad galėtų žinoti, kaip pagelbėti jums. Uždėkite savo naštas ant Jo. Pasakykite savo Dangiškajam Tėvui, ką jaučiate. Papasakokite Jam apie savo skausmą ir suspaudimus, o tada atiduokite juos Jam. *Kasdien* tyrinėkite Raštus. Ten jūs taip pat rasite didelę paguodą ir pagalbą.

Mūsų Gelbėtojas paklausė:

„Nes ar gali moteris užmiršti savo žindomą vaiką, kad ji neužjaustų savo iščių sūnaus? Taip, jos gali užmiršti, tačiau aš neužmiršiu jūsų ...

Aš išraižiau tave ant savo rankų delnų.“¹⁴

„*Nė vienam* iš jūsų aš neįsakaiu pasitraukti, bet užuot taip daręs, įsakaiu ateiti pas mane, kad galėtumėte paliesti ir pamatyti; lygiai taip jūs darykite pasauliui.“¹⁵

Toks yra mūsų pavedimas. Turime pačios pajauti ir pamatyti, o tada padėti Dangiškojo Tėvo vaikams jausti, matyti ir sužinoti, kad mūsų Gelbėtojas paėmė ant Savęs ne tik visas mūsų nuodėmes, bet ir mūsų skausmus, kančias ir suspaudimus, kad Jis galėtų sužinoti, kaip mes jaučiamės ir kaip mus paguosti. Liudiju apie Jį, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Jono 11:5.
2. Jono 11:4.

3. Jono 11:20.
4. Jono 11:17.

5. Žr. Jono 11:28.
6. Žr. Jono 11:32.
7. Jono 11:33–34.
8. Jono 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*,
rd ed. (1916), p. 493.
10. Almos 7:11–12.
11. Doktrinos ir Sandorų 6:22.
12. Doktrinos ir Sandorų 6:16.
13. Žr. Almos 36:14–22; kursyvas
 pridėtas.
14. 1 Nefio 21:15–16.
15. 3 Nefio 18:25; kursyvas pridėtas.

Rūpintojas

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

*Būsitate sustiprintos ir netgi įkvėptos sužinoti savo
sugebėjimo tarnauti ribas ir mąstą.*

Esu dėkingas, kad šį vakarą galiu būti kartu su jumis. Jėzaus Kristaus Bažnyčios moterys tampa seserų bendrija, kurią Pranašo Džozefo Smito motina Liusė Mak Smit apibūdino taip: „Turime viena kitą puoselėti, viena kitą prižiūrėti, viena kitą guosti ir mokyti, kad visos kartu galėtume atsisėsti danguje.“¹

Šiame nuostabiame pasirengimo bendrauti su Dievu laimės būsenoje apibūdinime pateiktos trys sudedamosios dalys. Viena dalis yra vienai kita rūpintis. Kita – vienai kitą mokyti ir būti mokomoms. Ir trečia – atsisėsti kartu su Dievu.

Mano pirmasis tikslas šį vakarą – padėti jums pajusti Dievo įvertinimą ir pagyrimą už tai, ką jau padarėte, padėdamos viena kitai siekti to aukšto tikslo. Ir antrasis, paaiškinti kai ką iš to, kas dar turi įvykti jūsų vieningoje tarnystėje.

Kaip ir seserys iš ankstesniųjų laikų, jūs atsiliepėte į Viešpaties kvietimą eiti kitiems į pagalbą. 1856 metais pranašas Brigamas Jangas paprašė šventųjų vykti padėti įstrigusiems kalnų sniegynuose šventiesiems. Tos bėdos akivaizdoje visuotinėje konferencijoje jis sakė nariams: „Jūsų tikėjimas, religija ir religijos išpažinimas neišgelbės nė vieno iš jūsų sielos celestialinėje mūsų Dievo karalystėje, jei nevykdysite štai šių principų, kokių dabar jus mokau. Važiukite ir atvežkite tuos dabar lygumose esančius žmones, ir tiksliai tvarkykite tuos dalykus, kuriuos vadiname laikiniais... kitaip jūsų tikėjimas bus bergždžias.“²

Jutoje atsiliepė šimtai moterų. Pačios būdamos neturtingos, kad paguostų patekusius į bėdą, jos krovė į vežimus viską, ką

turėjo atliekamo, ir viską, ką galėjo surinkti iš kitų. Viena iš tų šaunių seserų rašė: „Niekada dirbdama bet kurią kitą darbą savo gyvenime nesijaučiau labiau patenkinta ir, galiu pridurti, nejaučiau didesnio malonumo. Taip jautėsi dauguma žmonių.“³

Kada tas gelbėjimo darbas buvo atliktas ir sniegas nutirpo, ta pati sesuo užrašė tokį savo ištikimos širdies klausimą: „Kokią kitą darbą gali atlikti pasiruošusios padėti rankos?“⁴

Mūsų laikais narsių seserų grupelės visoje žemėje savo tikėjimą pavertė veiksmu šimtuose vietų. Ir jos savo širdyse ir maldose užduoda tokį pat klausimą apie savo tarnystės kupino gyvenimo ateitį.

Kiekviena iš jūsų esate nepakartojamoje situacijoje savo kelionėje link amžinojo gyvenimo. Kai kurios kaupė patirtį ilgus metus, kitos tik pradeda eiti savu mirtingosios mokinystės keliu. Kiekvienos asmeninė istorija ir iššūkiai yra unikalūs. Bet visos esate seserys ir mylimos dukterys mūsų Dangiškojo Tėvo, pažįstančio ir prižiūrinčio kiekvieną iš jūsų.

Būtent tai jūs kartu nuostabiai gerai darote – puoselėjate, prižiūrite ir guodžiate viena kitą. Buvau to trigubo stebuklo liudininkas vos prieš mėnesį, kai stebėjau jūsų tarnavimą vienai seseriai. Kaip jos tėvas, aš dėkoju jums ir noriu padėkoti Dievui, vadovavusiam vienai lankančiąjai seseriai.

Mūsų dukra Elizabeta, kuri gyvena kitoje nei mes valstijoje ir laiko juostoje, buvo namuose su savo trimete dukrele. Jos kitas vaikas pirmą savaitę buvo vaikų darželyje. Elizabeta jau šeštą mėnesį buvo nėščia ir laukėsi savo trečio vaikelio, kuris, pasak gydytojų, turėjo būti dar viena mergaitė. Jos vyras Džoša buvo darbe.

Pamačiusi, kad kraujuoja ir kad tekėjimas tik smarkėja, ji paskambino savo vyrui. Jis liepė jai skambinti greitajai pagalbai ir pasakė, kad pasitiks ją prie ligoninės, esančios už 20 minučių kelio nuo jos namų. Dar nepadėjusi ragelio ji išgirdo beldimą į paradines duris.

Nustebusi tarpduryje ji pamatė savo Paramos bendrijos lankomojo mokymo porininkę. Tą rytą jos nebuvo susitariusios ką nors lankyti. Jos porininkė tiesiog pajuto, kad turi užėiti ir aplankyti Elizabetą.

Ji padėjo Elizabetai įsėsti į automobilį. Jos atvyko į ligoninę keliomis minutėmis anksčiau nei iš darbo atvažiavo Džoša. Gydytojai mažiau nei po 20 minučių nusprendė daryti operaciją ir išimti kūdikį, kad išgelbėtų jį ir Elizabetą. Taigi į šį pasaulį garsiai verkdamą, 15 savaičių per anksti atėjo mažytė mergaitė. Ji svėrė septynis šimtus šešiasdešimt penkis gramus. Tačiau ji buvo gyva, gyva buvo ir Elizabeta.

Liusės Mak Smit žodžiai tą dieną dalinai išsipildė. Ištikima Paramos bendrijos narė, Šventosios Dvasios paraginta, prižiūrėjo, puoselėjo ir paguodė savo seserį Dievo karalystėje. Ji ir dešimtys tūkstančių kitų žmonių, taip įkvėptai per kartų kartas pasitarnavusių, pelnė dėkingumą ne tik tų, kuriems jie pagelbėjo, jų artimųjų, bet ir Viešpaties.

Atsimenate Jo įvertinimo žodžius, pasakytus už jų geranoriškumą taip mažai pripažinimo gaunantiesiems: „Ir atsakys jiems karalius: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“⁵

Bet vienos Paramos bendrijos sesers savalaikio atvykimo į pagalbą stebuklas padauginamas per vieningos seserų bendrijos galią. Štai tik dalis žinios, kurią Elizabetos vyskupas atsiuntė Elizabetai ir Džošui į ligoninę kelioms valandoms praėjus po to, kai gimė kūdikis: „Paramos bendrijos prezidentė viskuo pasirūpino. Mes jau kuriame ateities planus, kaip padėti rūpintis jūsų mergaitėmis namuose, kad Elizabeta galėtų važinėti į ligoninę, kol tas bevardis kūdikėlis bus tenai. Jau esame tai darę anksčiau, ilgą laiką, ir [mūsų] žmonės pasitaikius progai su džiaugsmu prisideda.“

Vyskupas toliau rašė, turėdamas omenyje save ir apylinkę: „Mes netgi ateidavome į ligoninę ir sėdėdavome su vaikais žaidimų kambaryje, kai motinos nenorėdavo jų palikti kažkur kitur.“

O tada jis rašo: „Mes nevykdysime savo plano nesuderinę su jumis ir negavę jūsų pritarimo. Tenorėjau, jog žinotumėte, kad jums nereikia rūpintis dėl tų dalykų, kuriais pasirūpinti galime mes.“

Dėl to, ką jie padarė dėl mano dukters, ji galėjo patirti tą brangią akimirką, kai pirmą kartą į rankas paėmė savo mažytę dukrele.

O tada vyskupas baigė savo žinią Džošuai ir Elizabetai žinute, kurią seserys siunčia pasižadėdamos visoje žemėje tarnauti kitiems dėl Mokytojo: „Išlaikykite tikėjimą.“

Nepaisant visų skirtingų jūsų asmeninių aplinkybių ir gyvenimo patirties, galiu jums pasakyti kai ką, kas laukia jūsų ateityje. Jei išlaikysite tikėjimą, Viešpats dažnai kvies jus patarnauti kokiam nors į bėdą papuolusiajam tada, kai tai atrodys nepatogu. Gali atrodyti, kad tai nemaloni ir galbūt netgi neįmanoma užduotis. Kai ateina toks kvietimas, gali atrodyti, kad esate ten nereikalinga arba kad kažkas kitas galėtų lengvai suteikti tą pagalbą.

Prisiminkite, jog kada Viešpats leidžia mums susidurti su koku nors bėdon patekusiuoju, mes šloviname gerąjį samarietį tiek už tai, ko jis nepadarė, tiek už tai, ką padarė. Jis nepraėjo kita kelio puse, nors tas sumuštas keleivis kelyje buvo pašalietis ir galbūt priešas. Dėl to sumušto žmogaus Jis padarė, ką galėjo, o tada sudarė konkretų planą kitiems padaryti dar daugiau. Jis tai padarė, kadangi suprato, kad pagalbai gali reikėti daugiau nei tik to, ką gali padaryti vienas žmogus.

Kad ir kas jūsų belauktų ateityje, galite vadovautis tos istorijos pamokomis. Tokias pat pamokas esate gavusios savo pačių vaikystėje ir nesenuose potyriuose.

Bent kartą, o galbūt ir dažnai, jūs nustebdavote susidūrusios su žmogumi, kuriuo reikėjo pasirūpinti. Tai galėjo būti gimdytojas, senelis, sesuo Bažnyčioje ar vaikas, kuriuos užklupo liga ar negalia. Jus apėmė atjautos jausmai nugalėdavo jūsų žmogiškus troškimus. Todėl jūs imdavote teikti pagalbą.

Kaip buvo su keliautoju iš to Raštų pasakojimo apie gerąjį samarietį, greičiausiai reikalingos pagalbos teikimas pareikalavo ilgesnio rūpinimosi, nei galėjote suteikti jūs viena. Samariečiui teko patikėti keliautoją užėigęs šeiminingo globon. Viešpaties plane, kaip tarnauti patekusiesiems į bėdą, numatytos komandos.

Ištikus bėdai, vyskupai ir Paramos bendrijos prezidentės visada kviečia šeimos narius padėti vienas kitam. Tam principui yra daug priešasčių. Pirmiausia tai suteikia daugiau stiprėjančios

žmonių meilės palaimos, kuri gaunama tarnaujant vienas kitam.

Esate mačiosios ir pajutusios tą palaimą. Kada tik rūpinotės kuo nors netgi trumpą laiką, jautėte meilę žmogui, kuriam tarnaujate. Ilgėjant reikalingos pagalbos teikimo laikui, tie meilės jausmai stiprėjo.

Kadangi esame mirtingieji, tą meilės sustiprėjimą gali pertraukti nusivylimo ir nuovargio jausmai. Tai kita priežastis, kodėl Viešpats, kai tarnaujame patekusiesiems į bėdą, leidžia mums pasitelkti į pagalbą ir kitus žmones. Štai kodėl Viešpats kuria rūpintojų bendrijas.

Prieš kelias savaites buvau sakramento susirinkime, kuriame jauna moteris atsistojo, kad būtų palaikyta lankomojo mokymo koordinatorės padėjėjos pašaukime (nežinojau, kad toks yra). Klausiau savęs, ar ji suvokia, kaip Viešpats ją pagerbė. Dėl nerimstančio vaikelio jai teko išeiti iš susirinkimo prieš tai, kai galėjau jai pasakyti, kaip smarkiai Viešpats ją mylės ir vertins jos pagalbą koordinuojant Jo mokinių pastangas.

Rūpinimasis patekusiais į bėdą reikalauja komandos, mylinčios ir vieningos bendrijos. Kaip tik tai Viešpats ir kuria tarp jūsų. Jis myli jus už bet kurią jūsų atliekamą šio darbo dalį.

Vienas iš įrodymų, jog Dievas jūs vertina yra tai, kad Jis leidžia jums jausti vis stipresnę meilę žmonėms, kuriems tarnaujate. Štai kodėl jūs raudate mirus žmogui, kuriam ilgą laiką tarnavote. Galimybės jais rūpintis praradimas gali atrodyti kaip didesnė netektis negu pats išsiskyrimas. Girdėjau, kaip neseniai viena moteris, kurią pažinojau ilgą laiką, savaitei praėjus po vyro mirties liudijo apie dėkingumą už galimybę tarnauti jam iki pat jo gyvenimo pabaigos. Jokių ašarų nesimatė, bet matėsi jos laiminga šypsena.

Nors ilgalaikis ir meilės kupinas tarnavimas žmonėms gausiai atlyginamas, sužinojote, kad tam, kas įmanoma padaryti, yra fizinės, emocinės ir finansinės ribos. Pakankamai ilgai kitais besirūpinęs žmogus gali tapti tokiu, kuriuo pačiu reikia rūpintis.

Viešpats, pagrindinis bėdon patekusių žmonių Puoselėtojas, davė pavargusiems rūpintojams įkvėptą patarimą šiuose Mormono Knygoje užrašytuose karaliaus Benjamino žodžiuose: „Kad... išlaikytumėte savo nuodėmių atleidimą... norėčiau, kad suteiktumėte savo turto vargšui, kiekvienas pagal tai, ką jis turi,

kaip antai: pamaitintumėt alkaną, aprengtumėt nuoga, aplankytumėt ligonį ir suteiktumėte jiems deramą pagalbą, tiek dvasišką, tiek ir laikinąją, pagal jų norus.“⁶

Bet tada Jis kalba toliau, įspėdamas tuos iš jūsų, kurie galbūt nepastebite požymių, kad taip meilingai tarnaujate jau per daug ar pernelyg ilgai: „Ir žiūrėkite, kad visa tai būtų daroma išmintingai ir tvarkingai; nes nereikia, kad žmogus [ar bet kuris rūpintojas] bėgtų greičiau, nei leidžia jo jėgos. Ir vėlgi, būtina, kad jis būtų stropus, kad per tai jis galėtų laimėti apdovanojimą; todėl viskas turi būti daroma tvarkingai.“⁷

To patarimo gali būti sunku laikytis, kai atrodo, kad pasirinkimas balansuoja tarp troškimo padaryti viską, ką galite, kad padėtumėte kitiems, ir išminties pasirūpinti savo pačios poreikiais, kad ir toliau turėtumėte jėgų tarnauti. Galbūt esate mačiusios, kaip su tokiais sunkiais pasirinkimais vargsta kiti. Vienas iš tokių pavyzdžių būtų pasirinkimas, ar prie gyvenimo pabaigos artėjantių žmogų prižiūrėti namuose, ar slaugos ligoninėje, kai galbūt pačios esate arti visiško išsekimo.

Tai, ką žinote apie išgelbėjimo planą, gali vesti jus akimirkomis, kada tenka priimti tokius širdį veriančius sprendimus. Tai yra viena iš priežasčių, kodėl Liusė Mak Smit išmintingai sakė, kad seserys turi „mokyti“.

Labai padeda tvirtas įsitikinimas, kad Viešpats turi tikslą kiekvienam Dievo vaikui, patiriančiam sunkius mirtingojo gyvenimo išmėginimus. Taip išgelbėjimo plano esmės Jis mokė Pranašą Džozefą, kai šiam buvo sunku suprasti savo, kaip atrodo, nesibaigiančius išmėginimus: „Ir tada, jei gerai tai ištversi, Dievas išaukštins tave aukštybėse.“⁸

Tada mūsų pasirinkimas geriausiai padėti kuriam nors sunkius išmėginimus patiriančiam žmogui tampa toks: „Kurios krypties man laikytis, kad žmogui, kurį myliu, geriausiai padėčiau „gerai tai ištverti?“ Mūsų tikslas – kiek įmanoma padaryti taip, kad jie galėtų naudoti tikėjimą Kristumi, išlaikyti šviesią amžinojo gyvenimo viltį ir taikyti tikrąją meilę, tyrą Kristaus meilę, iki savo gyvenimo pabaigos.

Mačiau seseris karalystėje taip sutelkusias savo dėmesį į Gelbėtoją ir Jo tikslą. Pagalvokite apie tas akimirkas, kai ateinate į

kambarį, kur vyko Paramos bendrijos, Pradinukų ar Merginų organizacijų susirinkimas.

Gelbėtojo paveikslo ar Jo žodžių gali ir nesimatyti, bet jūs žinote, jog kažkas tą valandą pajuto liudijimą apie Jo Apmokėjimo realumą ir vertę, kaip tai įvyko ši vakarą. Gali nebūti šventos šventyklos paveikslėlio ar žodžių „Šeimos gali būti amžinos“, bet galite matyti viltį jų šypsenose.

Ir esate mačiusios, kaip aš mačiau, kai išmintinga lankančioji mokytoja stiprina abejonių draskomos sesers įsitikinimą, kad jos tarnavimas, nepaisant jos nesėkmių, kažkam vis dar yra reikalingas ir vertinamas. Puikios Paramos bendrijos prezidentės randa būdų, kaip suteikti progų tiems, kam reikia priežiūros, padėti rūpinantis kitais. Jos sukuria progas seserims gerai išverti išmėginimus, kai jos vienos kitomis rūpinasi su tyra Kristaus meile. Tai apima ir švelnų raginimą pavargusiai rūpintojai pailsėti ir pačiai priimti kitų žmonių pagalbą.

Seserys padaro tai įmanoma, kai neskuba teisti susidūrusių su išmėginimais. Daugelis sunkias naštas nešančių žmonių pradeda abejoti savimi ir savo verte. Mes palengviname jų naštas būdami kantrūs jų silpnybėms ir aukštindami bet kokį gerumą, kokį juose galime pamatyti. Taip daro Viešpats. Ir mes galime sekti Jo, nuostabiausio Puoselėtojo, pavyzdžiu.

Dažnai kalbame apie Jėzaus Kristaus Bažnyčios seserų stiprybę. Turime išmokti atpažinti, kad Gelbėtojas visuomet yra tarp mūsų, jei Jį kviečiame.

Vis dažniau matysime, kaip Dievo dukterys kviečia seseris į tą grupę. Seserims ateinant į susirinkimą ir žvalgantis, kur atsisėsti, jos išgirs švelniai ištartus žodžius: „Prašom sėstis čia, greta manęs.“

Tuos žodžius girdėsime tą ateities dieną, kurią numatė Liuse Mak Smit, kada seserys „kartu atsisės danguje“. Tai dieni nepasiruošiame per akimirką. Ji ateis po dienų ir metų, praleistų rūpinantis vieniems kitais, ir amžinojo gyvenimo žodžiams prasismelkus giliai į mūsų širdis.

Meldžiuosi, kad daugelis mūsų būtų kartu toje šlovingoje mūsų laukiančioje ateityje. Liudiju, kad jūsų viltys sulaukti tų dienų tikrai pasiteisins. Viešpats Jėzus Kristus per Savo beribį Apmokėjimą padarė, kad tai būtų įmanoma kiekvienai iš jūsų.

Dangiškasis Tėvas girdi jūsų tikėjimo kupinas maldas, kai prašote vadovauti ir padėti išverti Jo tarnystėje, ir į tas maldas atsako.

Šventoji Dvasia pasiūsta jums ir tiems, kuriais rūpinatės. Būsite sustiprintos ir netgi įkvėptos sužinoti savo sugebėjimo tarnauti ribas ir mastą. Dvasia paguos jus, kai klausite savęs: „Ar padariau pakankamai?“

Liudiju, kad Viešpats bus su jumis ir kad Jis paruoš ir pažymės jums kelią, kai tarnausite tiems, kuriuos Jis myli, jų bėdose ir išmėginimuose. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1 Lucy Mack Smith, <i>Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society</i> (2011), p. 25. 2 Brigham Young, <i>Daughters in My Kingdom</i>, p. 36. 3 Lucy Meserve Smith, <i>Daughters in My Kingdom</i>, p. 37.	4 Lucy Meserve Smith, <i>Daughters in My Kingdom</i>, p. 37. 5 Mato 25:40. 6 Mozijo 4:26. 7 Mozijo 4:27. 8. Doktrinos ir Sandorų 121:8.